

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Temmuz | Ağustos | Eylül 2019

“En Küçüklerinden Biri”:
İhtiyacı Olanlara Hizmet Etmek

İçindekiler

1	Allah... Yarattı — 29 Haziran–5 Temmuz	4
2	Daha İyi Bir Dünya Tasarısı — 6-12 Temmuz	12
3	Sebt: Bir Özgürlük Günü — 13-19 Temmuz	20
4	Mezmurlarda ve Özdeyişlerde Merhamet ve Adalet — 20-26 Temmuz	28
5	Peygamberlerin Haykırışı — 27 Temmuz– 2 Ağustos	36
6	Yaratıcı'ya İbadet Et. — 3-9 Ağustos	44
7	İsa ve İhtiyaç Sahipleri — 10-16 Ağustos	52
8	En Küçüklerinden Biri — 17-23 Ağustos	60
9	Yeni Ahit Kilisesi'nde Hizmet — 24-30 Ağustos	68
10	Müjde'yi Yaşamak — 31 Ağustos–6 Eylül	76
11	İkinci Geliş Umudunu Yaşamak — 7-13 Eylül	84
12	Merhameti Sevmek — 14-20 Eylül	92
13	Bir Hizmetkârlar Toplumu — 21-27 Eylül	100

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.middle-east-publishers.com>

Yazar
Jonathan Duffy

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Marisa Ferreira

Çeviri
Suha Önder ve Barış Veliöğlü

Redaksiyon
Bilek Güler

© 2019 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemler telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2019 Yılı İkinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntuları, aşağıdaki gibidir: (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır.)

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

Candemir. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

Cosmades. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

En Küçükler- inden Biri...

Yedinci Gün Adventistleri “sonsuz dek kalıcı olan Müjde’yi” (Va. 14:6) tüm dünyaya duyurmaya çağrılmışlardır. Bunu yaparak, esasen İsa’nın öğrenciler yetiştirme, onları vaftiz etme ve “size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretme” (Mat. 28:20) ile ilgili sözlerine itaat etmiş oluyoruz. O’nun buyurdukları arasında da, acı çekenlere, ezilenlere, fakirlere, açlara ve tutsaklara hizmet etmemiz var.

Ne de olsa, İyi Samiriyeli benzetmesini anlattıktan sonra (Luk. 10:30–36), Kendisini dinleyenlere “Git, sen de öyle yap” (Luk. 10:37) emrini veren İsa’ydı. Önündeki ulusları “koyunları keçilerden ayıran bir çoban gibi” (Mat. 25:32) ayıracığı zamanı tasvir ederken, açlara, hastalara, çıplaklara ve tutsaklara yardım etmenin aslında ne kadar önemli olduğundan bahsedilen İsa’ydı. “Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, Benim için yapmış oldunuz” (Mat. 25:40).

Başka bir deyişle, bir yandan kurtuluşa, tapınağa, ölümlerin durumuna ve yasanın sürekliliğine ilişkin muazzam gerçekleri duyururken, bir yandan da başkalarının ihtiyaçlarına yönelik hizmette bulunmalıyız. Ayrıca, insanlara ulaşmak için, onların yararına çalışmaktan daha iyi bir yöntem var mıdır ki? Ellen G. White’in mükemmel bir şekilde yazdığı gibi: “Yalnızca Mesih’in yöntemi insanlara ulaşmada gerçek başarıyı sağlayacaktır. Kurtarıcı, insanların iyiliğini isteyen birisi olarak aralarına karıştı. Onlara anlayışını gösterdi, ihtiyaçlarına hizmet etti ve güvenlerini kazandı. Sonra da onlara ‘Ardımdan gelin’ dedi.”—*The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]*, s. 143.

Bir sayıma göre, Kutsal Yazı’da Allah’ın fakirlere ve baskı altındakilere özel ilgisini ifade eden 2103 ayet mevcut. İmanın,

---

öğretinin ve genel olarak Hristiyan yaşantısının diğer birçok yönüyle karşılaştırıldığında, ihtiyaç duyanlara hizmet etmekle ilgili atflar ağır basmaktadır. Çevremizdeki acı ve ıstırapı dindirmek için çalışma konusunu ciddiye almak zorundayız. Bu bizim müjdeyi yayma işimize engel değil; tersine, bunu gerçekleştirmenin güçlü bir yoluna dönüşebilir.

Başkalarına sadece yardım etmiş olmak için yardım etmek elbette iyi bir şey. Biz sadece “adil olmak” doğru ve iyi olduğu için “adil davranmalıyız” (bkz. Mik. 6:8). Bununla birlikte, adil davranırken, insanlara anlık ve dünyevî ihtiyaçları için yardım ederken, onlara “içinizdeki umudun nedenini” (1Pe. 3:15), yani Mesih’te sonsuz hayat vaadini göstermek daha da iyi olmaz mı?

İsa hastalıklara şifa verdi, körlerin gözlerini açtı, cüzamlıları iyileştirdi, hatta ölüleri diriltti. Fakat O’nun hizmet ettiklerinin tümü eninde sonunda zaten ölecekti, öyle değil mi? Öyleyse, uzun vadede, İsa onlar ve onların anlık ihtiyaçları için ne yapmış olursa olsun, ayrıca daha fazlasını da yaptı. Evet, O acı çekenlere hizmet etti, fakat sonra onlara *Ardımdan gelin* dedi. İşte tam olarak bu yüzden biz de acı çekenlere hizmet etmeli ve sonrasında onları *O’nun ardından gitmeye* çağırmalıyız.

Şüphesiz, dünyada adaleti ve iyiliği arayarak, Allah’ın krallığını en az onu duyurmak kadar sadık, geçerli ve belki de etkili bir şekilde prova ediyoruz (bkz. Luk. 4:18, 19). Fakirleri ve zulüm görenleri gözettiğimiz zaman, aslında Allah’a ibadet ediyor, O’nu şerefleştirmiş oluyoruz (bkz. Yşa. 58:6–10). Fakat yaralıları, ıstırap çekenleri ve incinmiş olanları yararına hizmet etmekte başarısız olursak, O’nu yanlış tanıtmış oluruz (bkz. Öz. 14:31).

O halde, bu çeyrekte çevremizdekilerin ihtiyaçlarına hizmet etme görevimizle ilgili olarak Allah’ın Sözü’nün neler söylediğine (çok şey söylüyor) bakacağız.

“Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin” (Mat. 10:8). Bu ifade her şeyi özetliyor.

Jonatban Duffy 2012 yılından beri ADRA International başkanı olarak hizmet vermektedir. 2008 yılında ADRA Avustralya birimine katılmadan önce, kilisenin Güney Pasifik Bölümü’nde Adventist Sağlık biriminin yöneticiliğini yaptı ve bu görevi sırasında sağlık desteği ve halk sağlığı gelişimi konularında geniş tecrübe kazandı.

Allah ... Yarattı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 1–3, Elç. 17:28, Mezmur 148, Mez. 24:1, Yar. 4:1–9, Mat. 22:37–39, Va. 14:7.*

HATIRLAMA METNİ: “Muhtacı ezen, Yaradanı’*nı* hor görüyor demektir. Yoksula acıyansa Yaradanı’*nı* yüceltir” (*Süleyman’ın Özdeyişleri 14:31*).

Daha önce hiç bir ürün –mesela bir sanat eseri, bir yemek ya da başka bir yaratıcı çalışma– ortaya çıkarmak için çalıştınız ve sonunda verdiğiniz kişi bunu kırdı ya da reddetti mi? Öyleyse, Allah’ın bu dünyayı yaratıp insanlara hayat verdikten sonra yarattıklarının günah tarafından harap edilmesini gördüğünde ne hissettiğini bir anlığına görmüş olabilirsiniz.

Kutsal Kitap dünyanın çok dikkatli bir şekilde ve “çok iyi” yaratıldığını söylüyor. Allah’ın Kendi yaratışı hakkında hissettikleri Yaratılış 1. ve 2. bölümlerdeki Yaratılış öykülerinden bellidir. Yaratılış 3. bölümdeki Günaha Düşüş öyküsünü ve Allah’ın Kendi yarattığı insanlarla karşı karşıya geldiğindeki kalp kırıklığını işte bu bağlamda okumalıyız.

Binlerce yıllık günaha, şiddete, adaletsizliğe ve apaçık isyana rağmen, Allah’ın hâlâ dünyamızı seviyor olması dikkate değer. Daha da dikkat çekici olan, Allah dünyayı fide vererek kurtarma ve yeniden yaratma planını devreye sokmuş olmakla birlikte, imanlılar olarak bize O’nun daha büyük planlarının yerine getirilmesinde üstlenilecek görevler vermiş olmasıdır. Evet, O’nun lütfunu alanlar biziz; fakat aldığımız lütuftan bize Rabbimiz’in çalışma arkadaşları olarak yapacağımız işimiz verilmiştir. Ne kadar ciddi ve kutsal bir sorumluluk!

*6 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Allah: Yaratılışa Bir Bakış

Bu dünya ve üzerindeki hayatın tümü, bizim kendi hayatımız ve onunla gerçekleştirdiğimiz her şey, çevremizdeki herkesin hayatları ve başkalarıyla etkileşimlerimiz, hayatın kendisi ve onun en iyi şekilde yaşanması: tüm bunlar Allah'la başlar; “nitekim, ‘O’nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O’nda varız” (Elç. 17:28).

Kutsal Kitap’ın öyküsü işte burada başlar: “Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı” (Yar. 1:1). Onu *söyleyerek* var etmiş olduğu gerçeği ise, bizim hayal bile edemeyeceğimiz bir güce ve sürece işaret ediyor.

Bununla birlikte, Allah uzaktan yaratmadı; çok yakından ilgiliydi, özellikle de sıra ilk insanın yaratılmasına geldiğinde (bkz. Yar. 2:7).

Yaratılış 1:26–31 ayetlerinde ilk insanların yaratılışı öyküsünü oku. Bu öykü Allah hakkında bize hangi önemli şeyleri söylüyor? İnsanlar hakkında hangi önemli şeyleri söylüyor?

Doğada vakit geçirerek, Allah’ın yaratılışını gözlemleyerek ve onda Yaratıcı’nın Kendi karakterinin işaretlerini görerek, Allah hakkında çok şey öğrenebileceğimiz sıklıkla söylenir. Fakat aynı zamanda Allah’ın dünyayı ne şekilde olması için yarattığının işaretlerini, kendi Allah kavrayışımızı inceleyerek de görebiliriz. Örneğin, Allah düzen Tanrısı’ysa, O’nun yaratışında düzen görmeyi ummalıyız. Ya da, Allah’ın yaratıcılık Tanrısı olduğuna inanıyorsak, O’nun yarattığı dünyada bu yaratıcılığın muhteşem örnekleriyle karşılaştığımızda şaşırılmamalıyız.

Aynı şekilde, Allah’ın ilişkiler Tanrısı olduğuna inanıyoruz, dolayısıyla ilişkileri Allah’ın dünyayı yaratma biçiminin temel bir unsuru olarak görüyoruz. O, dünyanın her unsurunu Yaratılışın geri kalanıyla ilişkili olarak yarattı. Hayvanları ilişkisel bir uyum içinde yarattı. İnsanları Kendisiyle, birbirleriyle ve yaratılışın geri kalanıyla ilişkili bir şekilde yarattı.

Allah’ı kavrayışımız pek çok yönden sınırlı olsa da, O’nun karakterinin görebildiğimiz kadarı bizi dünyanın aslında nasıl olması gerektiğini tekrar düşünmeye teşvik etmeli.

Günahın meydana getirdiği yıkım bu kadar ortadayken bile, dünyayı Allah’ın karakterinin bir yansıması olarak görmek onu anlamana ne kadar yardımcı olabilir?

Eksiksiz Bir Dünya

Aden bahçesinin hasretini çekmek normal. Allah'ın Adem ile Havva'ya yuva olarak yarattığı Bahçe'nin kısa betimlemelerinde, bizim yüreklerimizde hasret kıvılcımları yakan bir şey var. Böyle bir dünyanın nasıl işleyeceğini anlamayabiliriz, fakat onu tecrübe etmek isteyeceğimizi hissediyoruz.

Öyle görünüyor ki tatmin ve mükemmellik duygusu Allah'ın da hissettiği bir şeydi: “Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü” (Yar. 1:31). Allah hem güzel hem de işlevsel bir şey yapmıştı. Hem şekil hem de kullanılabilirlik açısından, tasarımı muhteşemdi. Yaşam ve canlılıkla dolup taşıyordu, aynı zamanda yaşamın sürmesi için gerekli olan her şey mevcuttu. Allah'ın yarattığı bu dünyanın iyi olduğunu düşünmek için sık sık durup beklediğine şaşmamak gerek.

Yaratılış 1. bölümü oku. “Tanrı bunun iyi olduğunu gördü” ifadesinin sürekli tekrarlanması sence ne anlam ifade ediyor? Bkz. Yar. 1:4, 10, 12, 18, 25 ve 31.

Kutsal Kitap, tümüyle Günaha Düşüş'ten sonra yazılmış olmasına rağmen, Eyüp 38–41 bölümlerinde ve 148. Mezmur'daki gibi, doğal dünyanın kutlamalarıyla doludur. Bunların dünya ilk yaratıldığında ve günahattan önce nasıl bir durumda olduğuna dair geriye dönük kısa bakışlar olarak yazılmadığını da hatırlamalıyız; bunlar şimdiki zaman kipinde yazılmışlardır ve dünyamızda varlığı halen belirgin olan iyiliği kutlamaktadırlar.

İsa da, Allah'ın iyiliğine ve ilgisine dair doğal dünyadan örnekler çıkardı (örneğin bkz. Mat. 6:26, 28–30) ve hem Allah'a itimat etmemizi, hem de etrafımızı harikalarla saran basit armağanları takdir etmemizi salık verdi. Gözlerimizi açıp yaratılışın harikalarına bakarsak, gerçekten de Yaratıcımız'dan gelen muhteşem armağanların alıcıları olduğumuzu görürüz. Armağanların Vericisi'ne karşı yanıtımız, denemeler arasında bile, minnettarlık, şükran ve alçakgönüllü bir teslimiyet olmalıdır.

Yedinci Gün Adventistleri –hem Yaratılış'ı kutlayan, hem de Allah'ın gelecek olan krallığını bekleyenler– olarak biz, dünyada gördüğümüz ve tecrübe ettiğimiz güzelliklerin, sevinçlerin ve iyiliğin, dünyamızın bir zamanlar olduğu ve yeniden olacağı halinin işaretleri olduğunun farkında olmalıyız.

Kendi doğal dünya tecrübende, Yaratılış'ın harikalarından özellikle neleri takdir ediyorsun? Günlük yaşamında, doğal dünyanın harikaları aracılığıyla Rabb'i nasıl daha iyi tanıyabilirsin?

Yeryüzünün Vekilharçları

Kutsal Kitap kayıtlarına göre, Aden Bahçesi ve yeni yaratılan yeryüzü hayatın sürmesi ve özellikle de insanların yararlanması için yaratılmış bereketli yerlerdi.

Fakat Allah ilk erkeğe ve ilk kadına (ve onların ardından gelen hepimize) yaratılışında oynayacakları bir rol verdi. Adem ile Havva'nın bu yeni dünyada özel bir konumlarının olacağı hemen belli olmuştu (ve sadece O'nun yaratış yönteminden de değil).

Adem'e verilen ilk iş hayvanlara ve kuşlara isim vermektir (*bkz. Yar. 2:19*). Bundan sonra ona bizzat Allah'tan bir bereket olarak sunulan başka bir görev verildi: "Onları kutsayarak, 'Verimli olun, çoğalın' dedi, 'Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun'" (*Yar. 1:28*).

Yaratılış 1:28 ve 2:15 ayetlerini oku ve karşılaştı. İnsanın görev tanımını bir-iki cümleyle nasıl açıklarsın?

Yaratılış 1:28 ayeti Hristiyanlık tarihinde sıklıkla bazıları tarafından doğal dünyadan neredeyse onu harap edecek derecede faydalanmak için bir çeşit ruhsat gibi kullanıldı. Evet, dünyanın insanların yaşamı, menfaati ve yararlanması için yaratılmış olduğu belli, fakat insanın üzerine düşen görev, Yaratılış 2:15 ayetinin sözleriyle, "[ona] bakmak ve onu işlemek"tir.

Vekilharçlıktan bahsettiğimiz zaman ilk düşüncemiz çoğunlukla para konusunda olur, fakat Kutsal Kitap'ta vekilharçlıkla ilgili ilk emir Allah'ın yaratıp bize emanet ettiği yeryüzüne bakmaktır. Adem ile Havva'ya verilen emir ayrıca yeryüzünün onların çocuklarıyla ve gelecek nesillerle paylaşılacağını da öngörmüştür. Dünyaya ilişkin başlangıçtaki tasarıda, yaratılmış dünya tüm insanlar için bir hayat, iyilik ve güzellik kaynağı olmaya devam edecekti ve Adem ile Havva da ona bakmakta önemli bir görev üstleneceklerdi.

Yeryüzü hâlâ Rabb'e ait (*bkz. Mez. 24:1*) ve biz de hâlâ Allah'ın bize verdiği her şeyin vekilharçları olmaya çağırıyoruz. Belki biz de, vekilharçlar olarak düşmüş bir dünyada sorumluluğumuzun daha da büyük olduğu sonucuna varabiliriz.

Bugün, düşmüş bir dünyada, yeryüzünün bir vekilharcı olmak senin için ne anlam ifade ediyor? Bu sorumluluğun farkına varmak günlük hayatını yaşama biçimini ne şekilde etkilemeli?

Bozulmuş Bir Dünya

Allah'ın yeryüzündeki başka hiçbir şeye vermeyip Adem ile Havva'ya verdiği bir şey, *ablâk* özgürlüğüydü. Onlar, bitkilerin, hayvanların ve ağaçların asla olamayacağı şekillerde, ahlâki varlıklardı. Allah bu ahlâk özgürlüğüne o kadar değer veriyordu ki, Kendi halkının itaatsizlik etmeyi seçme ihtimaline izin verdi. Bunu yaparak, daha büyük bir gaye olan Kendi yarattığı insanlarla sevgi ve özgür iradeye dayanan bir ilişki kurma gayesi uğruna, yarattığı her şeyi tehlikeye atmış oldu.

Fakat aynı zamanda Allah'ın yarattığı iyi ve mükemmel dünyayı altüst etmek isteyen ve bunu gerçekleştirmek için de Allah'ın yeryüzünde yarattığı özel varlıkları –insanları– kullanmaya çalışan bir yıkıcı vardı (bu ahlâki özgürlük melekler için de geçerliydi). İblis, yılan aracılığıyla konuşarak, Allah'ın verdiklerinin mükemmelliği ve yeterliliği üzerinde şüphe uyandırdı (*bkz. Yar. 3:1–5*). Başlıca ayartma, Allah'ın kendilerine verdiğiinden daha fazlasına göz dikmeleri, Allah'ın iyiliğinden şüphe etmeleri ve kendilerine güvenmeleriydi.

Bu seçimle ve davranışla birlikte, Allah'ın tasarladığı şekliyle yaratılışın ayrılmaz parçası olan ilişkiler de kopmuş oldu. Adam ile Havva, yaratılmalarının sebebi olan, Yaratıcıları'yla ilişkilerinin artık keyfini süremeyeceklerdi (*bkz. Yar. 3:8–10*). Bu iki insan, birden çıplak ve utanç içinde olduklarını fark ettiler ve birbirleriyle olan ilişkileri neredeyse tamir edilemez biçimde değişime uğramıştı. Ayrıca yeryüzünün geri kalanıyla ilişkileri de gerilmiş ve kopmuştu.

Yaratılış 3:16–19 ayetlerini oku. Bu ayetler insanlar ile doğal dünya arasındaki değişen ilişkiye dair bize ne söylüyor?

Günah gerçeği yüzünden Adem, Havva ve yaratılışın geri kalanı için yaşam aniden çok daha zor bir hal aldı. Günahın sonuçları, özellikle de insanlığı ve bizim ilişkilerimizi etkilediği için gerçektir. Bir anlamda, Yaratıcımız olan Allah'a uzağız. Ailelerimiz de pek çok şekilde etkilenmektedir ve diğer insanlarla olan ilişkilerimiz genellikle bir mücadele halini almaktadır. İçinde yaşadığımız dünyayla ve doğal çevremizle ilişkimizde bile sorun yaşıyoruz. Hayatlarımızın ve dünyamızın tüm unsurları, günah yüzünden yaşanan çöküntüyü gözler önüne seriyor.

Fakat Allah dünyayı böyle olsun diye yaratmadı. Yaratılış 3. bölümün “lanetleri” aynı zamanda Allah'ın dünyamızı baştan yaratmanın bir yolunu bulacağına ve günah tarafından koparılan ilişkileri tamir edeceğine dair bir vaat barındırıyor. Bir yandan günahla ve onun hayatlarımızdaki etkileriyle boğuşurken, dünyanın başlangıçtaki iyiliğini muhafaza etmeye ve Allah'ın bu dünya için olan tasarısını kendi hayatlarımızda yaşamak için çalışmaya çağırıyoruz.

İnsanlığın Aile Ağı

Günahın gelmesiyle birlikte dünyanın daha da bozulması çok uzun sürmedi. Kıskançlık, yanlış anlaşılma ve öfke tarafından tetiklenen ilk cinayete dâhil olanlar, ilk kardeşlerdi. Allah Kayın'ı işlediği günah hakkında sorgularken, verdiği cevap muhtemelen alaylı ve lafin gelişi olarak söylenmişti: “Kardeşimin bekcisi miyim ben?” (*Yar. 4:9*), Allah'ın ilk sorusuyla ima edilen cevap ise “Evet, kesinlikle, sen kardeşinin bekcisisin” idi.

Süleyman'ın Özdeyişleri 22:2 ayetini oku. Bu görünürde basit ifade ne ima ediliyor? Bu bize insan kardeşlerimizle olan ilişkimiz hakkında ne söylüyor?

Karşılaştığımız herkes Allah'ın yarattıklarından biridir, O'nun suretinde yaratılmıştır ve kırılmış ve çökmüş olabilse de, Allah'ın yaratılışında hepimizi birbirimize bağlayan ilişkiler ağının bir parçasıdır. “Hepimiz insanlık dokusunda örülü olarak birbirimize bağlıyız. Büyük insan kardeşliğinin herhangi bir parçasına gelecek kötülük, tümünü tehlikeye atar.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]*, s. 345. Beğenseniz de beğenmeseniz de, bu ortak bağlantı sayesinde, Allah'a ve birbirimize karşı Allah tarafından verilmiş sorumluluklarımız var (*bkz. Mat. 22:37–39*).

Allah'ın bizim Yaratıcımız olduğu savı Kutsal Kitap boyunca tekrarlanır. Örneğin Sebti gününü hatırlamak (*bkz. Çık. 20:11*) ve son zamanda Allah'a ibadet etmek (*bkz. Va. 14:7*) için verilen sebeplerden biri budur. Ayrıca başkalarını gözetmeye, daha az talihli olanlarla ilgilenmeye teşvik eden başlıca sebep de budur.

Biz hepimiz Allah'taki ortak kökenimizin bağıyla birbirimize bağlıyız. “Muhtacı ezen, Yaradan'ı hor görüyor demektir. Yoksula acıyansa Yaradan'ı yüceltir” (*Özd. 14:31*). Bu bağlantı daha ne kadar açık olabilir ki?

Yaratıcımız olarak Allah, üzerimizde ibadetimiz ve başkalarına hizmetimiz ve ilgimiz dâhil olmak üzere tüm hayatımızı talep eden bir hakka sahip. Zaman zaman zor, moral bozucu ve zahmetli olabiliyor olsa da, biz gerçekten de “kardeşimizin bekcisiyiz.”

Sence Allah'ın Yaratıcı olarak istekleri neden Kutsal Kitap'ta sürekli tekrarlanan bir konu? Bu neden çok önemli ve bu gerçek başkalarına karşı davranışlarımızı ne şekilde etkilemeli?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler* kitabında “Yaratılış” (s. 44–51), bölümünü oku [Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt, s. 15–19].

“Allah sevgidir’... O’nun tabiatı, O’nun yarasası sevgidir. Her zaman öyle idi; her zaman öyle olacaktır. ‘Yüksek ve yükselmiş, ebediyette sakin,’ ‘yolları ebedî’ olan Kişi değişmez. O’nda ‘değişiklik ya da döneklik gölgesi’ yoktur...”

“Yaratıcı gücün her tezahürü, sınırsız sevginin bir ifadesidir. Allah’ın egemenliği tüm yaratılmış varlıklara bereketin doluluğunu vermeyi ihtiva eder.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, sayfa 33.

“İnsanlar Rableri’nin mallarının sadık vekilharçları olarak görevlerini yerine getirselerdi, ekmek için yalvarış olmaz, kimse yoksulluktan acı çekmez, kimse çıplak ve ihtiyaç içinde olmazdı. İnsanlığın büyük çoğunluğunun gömüldüğü ıstıraplı durumun sebebi insanların sadakatsizliğidir... Allah insanları Kendi vekilharçları yaptı, dolayısıyla insanlığın ıstırapları, sefaleti, çıplaklığı ve yoksunluğu yüzünden suçlanacak olan O değil. Rab herkes için bol bol tedarikte bulunmuştur.”—Ellen G. White, *Welfare Ministry [Refah Hizmeti]*, s. 16.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Yukarıdaki son Ellen White ifadesine dikkatli bak. Ne diyor? Gördüğümüz tüm bu yoksulluktan sonuç olarak kimin sorumlu olduğunu söylüyor? Bu, sadık vekilharçlığın önemi hakkında bize ne anlatmalı?
- ❷ Günah yüzünden yaşanan binlerce yıllık çöküşten sonra, Yaratılışın iyiliğini hâlâ görmemiz ne kadar mümkün? Yaratıcı Allah’a inanan insanlar olarak, başkalarının O’nun yaratışının iyiliğini görmelerine yardımcı olmak için ne yapabiliriz?
- ❸ Bugünkü yaşayışında, Mesih hayatında olmasaydı şimdi olduğundan tamamıyla farklı olacak neler var? Bu sana Mesih’in bizi değiştirme gücü hakkında ne söylemeli?
- ❹ Gördüğümüz her kişide onun “Allah tarafından Kendi suretinde yaratıldığını ve sevildiğini” bize hatırlatan bir işaret olsa, bu, başkalarına karşı davranışımızı ve onlarla olan ilişkimizi ne şekilde değiştirebilirdi?

ÖZET: Allah iyi ve mükemmel dünyayı yarattı ve Kendi suretinde yarattığı insanları yaratılışına “bakmaları ve ilgilenmeleri” için atadı. Her ne kadar günah Allah’ın bizim için amaçladığı ilişkileri bozmuş olsa da, bizim hâlâ yaratılışın iyiliğinin vekilharçları ve insan kardeşlerimizin bakıcıları olarak üzerimize düşen bir görev var. Bu görevi yerine getirmek, Allah’ı Yaratıcımız olarak şerefleştirmenin yollarından bir tanesidir.

Küçük Kız Meleklerin Yardımını İçin Dua Etti

Andrew McClesney, Adventist Müjdeleme.

9 yaşındaki Joanne'in evinde Pazar sabahı yiyecek tükenmişti.

Annesi ABD'nin Oregon eyaletindeki Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne gitmeye başladığında, babası evi terk etmişti. Güney Kore'den ABD'ye göç eden ailenin babası onlara asla yardım etmeyeceğini açıkça belirtmişti.

"Allah'ı seçiyorsanız, sizi Allah beslesin, Allah giydirsin" demişti.

İşsiz olan anne o Pazar günü odasında dua etti ve ağladı.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, Joanne'in kız kardeşi perişan bir halde "Açım" diye söyleniyordu. Ağabeyi ise çaresiz olmasına rağmen cesur olmaya çalışıp, duygusuz bir ifadeyle oturuyordu. Daha sonra Joanne "Arthur Amca'nın Masalları" adlı kitapta çocukların dua edip meleklerden yardım aldığını okuduğunu anımsadı.

"Tek yapmamız gereken dua etmek!" diye haykırdı. "Arthur Amca'nın Masalları'na göre, dua edersek melekler bize yiyecek getirecekler. Hadi dua edelim!" Ağabeyi gözlerini devirdi. Kız kardeşi yine açlıktan şikâyet ediyordu. Joanne nasıl dua edeceğini bilmiyordu.

Joanne "Merhaba Tanrım" dedi. "Biz gerçekten çok açız. 'Arthur Amca'nın Masalları'nda Senin bize yiyecek gönderebileceğin yazıyor, bize yiyecek bir şeyler gönderebilir misin lütfen?"

Çocuklar bekledi. Yiyecek yoktu. Saatler geçti ve akşam yemeği vakti geldi. Joanne "Sorum ne? Tanrı gecikti!" diye düşünüyordu.

Çocuklar daha da acıkmıştı. Anneleri odasında dua etmeye ve ağlamaya devam ediyordu.

Sonra Joanne "Neyi yanlış yaptığımızı anladım!" dedi. "Tanrı O'na inanmadığımızı düşünüyor, çünkü yemek masasını hazırlamadık."

Kız kardeşine mutfaktan madeni yemek çubuklarını getirmesini söyledi. Çocuklar yemek masasını hazırladılar ve oturdular.

Joanne "Tanrım, bunun için üzgünüm" diyerek dua etti. "Sanırım bunu yanlış yaptık. Şimdi bize yiyecek bir şeyler gönderebilir misin? Hazırız!"

Ama hiçbir şey gelmedi. Çocuklar o gece aç ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yattılar.

Ertesi gün, okula gitmek için sabah erkenden uyandılar. Ne kahvaltı için yiyecek bir şeyleri vardı, ne de öğle yemeği için paraları.

Joanne "Annemi rahatsız etmeyin" diye fısıldadı. "Hâlâ dua ediyor ve ağlıyor."

Çocuklar evden çıkmak için kapıyı açtılar, fakat yolları içi yiyecek dolu koca bir kutuyla kapanmıştı.

Çocuklar heyecanlı annelerini kapıya çağırdılar. Anneleri gözlerine inanamadı. Joanne mutluluktan havaya uçuyordu.

İşte o an Joanne, Allah'ın yaşadığını ve duaları işiterek yanıtladığını anladı. Joanne Kim (eski soyadı Park) şimdi kendisi dört çocuk annesi. Kendisi ve dış hekimi olan kocası Jon, Moğolistan'da müjdeciler.

Joanne (soldaki resim) yiyecek mucizesinden sonra meleklerin Koreli olduğuna ikna olmuştu.

"Bugün size meleklerin Koreli olduğunu söyledim" dedi. "Getirdikleri tüm yiyecekler Kore'ye özgüydü: piriç pilavı, kimçi ve deniz yosunu çorbası yapmak için gereken her şey vardı."

"Melekler sadece biraz geç kaldılar!" dedi.

Daha İyi Bir Dünya Tasarısı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 3:7, Mat. 22:37-40, Çık. 22:21-23, Yas. 14:22-29, 26:1-11, Lev. 25:9-23.

HATIRLAMA METNİ: “Öç almayacaksın. Halkından birine kin beslemeyeceksin. Komşunu kendin gibi seveceksin. Rab benim” (Levililer 19:18).

Allah'ın, merhameti ile her zaman özel bir ilişki içinde olduğu halkı oldu. Hanok'un, Nuh'un, İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un –ve diğer birçoklarının– öykülerinde, Allah'ın insanlarla bozulan ilişkisini yeniden inşa etme özlemi içinde olduğunu görüyoruz. Fakat bu sadece sözkonusu birkaç kişi ve onların ailelerinin yararına değildi. Onların Allah'la bağlantıda olup O'nun tarafından bereketlenmeleri, aslında daha büyük bir plan olan ilişkiyi onarma ve bereketi diğerleriyle paylaşma tasarısının bir parçasıydı. Allah'ın İbrahim'e dediği gibi, “Seni büyük bir ulus yapacağım, seni kutsayacak, sana ün kazandıracam, bereket kaynağı olacaksın... Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığınla kutsanacak” (Yar. 12:2, 3). Kendisi bereketlendikçe, başkaları için de bereket olabilecekti.

Bu bereketin İsrail ulusu aracılığıyla ve en sonunda, Kendisi de bu ulustan çıkacak olan Mesih aracılığıyla gelmesi gerekiyordu. İsrail halkın yaratılmasıyla birlikte, Allah şimdi tüm bir ulusla çalışıyordu. Böylece, Allah tarafından bereketlenenler başkalarını da bereketleyebilsinler diye, Allah onlara yasalar, kurallar, bayramlar ve bir yaşam tarzı haline gelecek uygulamalar vermeye başladı.

Bu ilkenin bugün de devam ettiğine şüphe yok.

*13 Temmuz Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İşiten Allah

“Halkımın Mısır’da çektiği sıkıntıyı yakından gördüm. Angaryacılar yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum.” (Çık. 3:7).

Dört yüz yıl beklemek için çok uzun bir süre, özellikle de koşulları gittikçe sertleşen kölelik altında beklendiğinde. Allah Kendi halkına döneceğine ve onları Mısır’dan çıkaracağına dair söz vermişti, fakat nesiller geçiyor, onlar kendilerine zulmeden putperestlerin zenginliğini ve itibarını inşa ederken, Allah sessiz kalmış görünüyordu.

Daha sonra Allah Kendisini benzersiz bir biçimde gösterdi. Uzak bir çöldeki yanan bir çalıda, önder olması beklenmeyecek birine, Musa adındaki kaçak prens ve mütevazı çobana göründü. Gönülsüz Musa’ya yapacak bir görev verdi, bu görevin ilk aşaması da Mısır’daki İsraililerin yanına geri dönerek Allah’ın onların uğradığı zulmü duyduğunu ve gördüğünü, ve evet, gerçekten önemseydiğini söylemekti. Aslında, onların durumunu çarpıcı şekilde değiştirecek bir şey yapmak üzereydi.

Mısır’dan Çıkış 3:16, 17 ayetlerini oku. Allah için bu belirli mesajla bu insanlar için tasarısının ana hatlarını belirlemeye başlamak neden önemli? Allah’ın bu ifadesine ilişkin senin dikkatini çeken nedir?

Fakat Allah orada durmadı. Sadece daha iyi bir ülkeye sahip olmalarını tasarlamakla kalmadı, aynı zamanda insanların Mısır’dan sefil bir şekilde kaçmalarını istemiyordu. Yüzyıllardır Mısır İmparatorluğu’nun servetinin artmasına katkıda bulunmuşlardı. Allah Firavun’un başlangıçta direneceğini öngörmüştü, fakat Musa’ya İsraililerin yıllarca verdikleri emeklerin telafi edileceğine dair güvence verdi: “Halkımın Mısırlılar’ın gözünde lütuf bulmasını sağlayacağım. Gittiğinizde eli boş gitmeyeceksiniz.” (Çık. 3:21).

Allah, bu eski kölelerin zulüm altında geçen yıllarından sonra, onlarla yeni bir tür toplum oluşturma fırsatını yakaladı. Onların farklı bir şekilde yaşamalarını, sürdürülebilir ve yaşayabilir bir toplum kurmalarını istiyordu. Planı, bu yeni tür toplumun çevre uluslara bir örnek oluşturması ve İbrahim’de olduğu gibi Allah’tan aldıkları bereketlerin aynı zamanda tüm dünyayı bereketlemesiydi.

Allah’ın dünyadaki insanların ıstıraplarını gören ve yardım çığlıklarını duyan bir Tanrı olması senin için ne kadar önemli? Bu sana Allah hakkında ne anlatıyor? Çık. 4:31 ayetini dikkate al.

On Emir

Matta 22:37–40, sonra da Mısır’dan Çıkış 20:1–17 ayetlerini oku. İsa’nın emirleri özeti, On Emir’in her birini okurken anlayışına ne şekilde yardımcı oluyor?

On Emir bir anayasa gibidir. Bu ifadelerin dayanağını –bu durumda, Allah’ın Kendi halkını kurtarmış olduğu gerçeği– ortaya koyan kısa bir girişten sonra, belge ulusun üzerine inşa edildiği temel ilkeleri sıralar. Bu mevcut durumda, insanların Allah’a ve birbirlerine karşı olan sevgilerini en iyi nasıl yaşayabilecekleriyle ilgili belirli emirler vardı. Hristiyan mirasına sahip birçok ulusun kendi yasalarının temellerini bu yönlendirici ilkelere çıkarmış olmaları şaşırtıcı değil.

Bu ifadelerin çoğu kısa olsa da, geniş çaplı etkilerini ve On Emir’in hayat yasası olarak kapsayıcılığını hafife almamalıyız. Örneğin, altıncı emir, yani “Adam öldürmeyeceksin” (*Çık. 20:13*) emri, “ömrü kısaltma eğiliminde olan her türlü haksızlık eylemi”ni ve aynı zamanda “muhtaç olanları ve acı çekenleri gözetmeyi bencilce ihmal etme”yi özetliyor ve kapsıyor–*Atalar ve Peygamberler*, s. 308. Ayrıca hırsızlığa karşı emir (*bkz. Çık. 20:15*) “köle ticaretini kınarken, fetih savaşlarını yasaklamaktadır.” “Ücretlerin ve borçların zamanında ve hakkıyla ödenmesini gerektir[iyor],” aynı zamanda “başka bir kişinin bilgisizliğinden, zayıflığından ya da talihsizliğinden çıkar sağlamak için her teşebbüsü” yasaklıyor–*Atalar ve Peygamberler*, s. 309.

Biz kendimize rahatlıkla kötü insanlar olmadığımızı söyleyebiliriz. Örneğin, bir cinayete ya da açık hırsızlığa doğrudan karışmadıysak, bizim açımızdan her şey yolunda gibi görünebilir. Fakat İsa emirlerden bahsederken, onların sadece belirli davranışları yapmayarak yerine getirilmiş olmayacağını açıkça söylemişti. Tersine, düşüncelerimiz, güdülerimiz, hatta yapmamız gerektiğini bildiğimiz şeyleri yapmayı Allah’ın yasasını çiğneyebilir (*bkz. Mat. 5:21–30*).

O halde, On Emir’in her birinin ciddiye alınıp eksiksiz olarak hayata geçirildiği bir toplumu hayal edin. İçindeki herkesin, birbirlerini severek ve birbirlerini gözeterek, Allah’a olan sevgileriyle coşkuyla hareket ettiği, faal ve canlı bir toplum olurdu.

On Emir’i “dar kapsamlı” bir şekilde okumaya ve bu önemli ilkelerin hayatlarımıza daha geniş şekilde uygulanmalarını genelde görmezden gelmeye neden meyilliyiz? Dar kapsamlı okuma uygulamada neden daha kolay?

Köleler, Dullar, Öksüzler, Yabancılar

Mısır'dan Çıkış 23:9 ayetini oku. Burada Allah İsrail'e hangi mesajı veriyor?

Özgürlüklerine yeni kavuşmuş köleler olarak İsraililer zulüm görmenin, istismar edilmenin ve dışlanmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. İsraililer özgürlüklerini kutlarken, Allah onların nereden geldiklerini, dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu ve O'nun onları kurtarmak için yaptıklarını unutacaklarından endişe duyuyordu. Fısıh Bayramı'nı bir anma faaliyeti ve öyküyü yeniden anlatmak için fırsat olarak tesis etti: "RAB bizi güçlü eliyle Mısır'dan, köle olduğumuz ülkeden çıkardı" (*Çık. 13:14*).

Mısır'dan Çıkış 22:21–23 ayetlerini oku. Yeni toplumlarında en talihsiz olanlara nasıl davranılması gerektiğine ilişkin talimatlarda, kendi köleliklerinin anısı ne kadar önemliydi?

On Emir verildikten sonra yankılar daha yeni dinmişti ki, Musa Allah'la daha çok vakit geçirmek üzere çağrıldı ve Allah ona bu büyük emirlerin İsrail toplumunda nasıl yaşanması gerektiğine dair ayrıntılı talimatlar verdi. Buluşma çadırının inşasıyla ilgili talimatlardan bile önce, Allah kölelere nasıl davranılması gerektiği gibi, birçok İsrailinin tecrübe ettikleriyle tam bir tezat oluşturan, üç bölüm boyunca süren yasaları bildirdi. Şiddet suçlarıyla ilgili yasalar, mülkiyetle ilgili yasalar, günlük hayatla ilgili yasalar ve bu yasaları uygulayarak adaleti yerine getirecek olan mahkemelerin kurulması için gereken ilkeler vardı (*bkz. Mısır'dan Çıkış 21–23. bölümler*).

Bu yasalar içinde öne çıkanlar, yeni toplumda yurttaşlarla ilgilenmek, ayrıca yabancılarla ve en savunmasız olanlarla ilgilenmek üzerine olanlardı. Bu insanlar istismar edilmeyeceklerdi; hatta onlara hasat edilmiş tarlalarda bırakılan ekinleri toplamak gibi haysiyetlerini koruyarak yiyeceğe ulaşmalarını sağlayacak haklar verilmişti. Eski dünyada "dışarıdan gelenlere" ve yabancılarla böyle davranılması yaygın değildi. Bugün bile bazı kişiler, başkalarına karşı davranışlar konusunda burada bulunan önemli ahlâki ilkeleri unutuyor gibiler.

Kendi tecrübendeki hangi hatıran seni başkalarının acısına ya da haksızlığa uğramalarına karşı daha merhametli ve ilgili hale getiriyor?

İkinci Ondalık

Birçok Hristiyan Kutsal Kitap'ın ondalık vermek –ya da geri ödemek– ile ilgili talimatlarını bilir ve yerine getirir. Genellikle Malaki 3:10 ayetine dayanılarak ondalık sistemi basit bir formülle uygulanır; imanlılar gelirlerinin –ya da “kazançlarının”– onda birini kilisenin müjdeyi yayma işine destek olmak için verirler. Bu ondalıkların emanet edildiği kiliselerin genellikle bu kaynakları nasıl kullanacaklarına dair katı ilkeleri vardır, öncelikli olarak da doğrudan hizmetlere ve müjdeciliğe destek olmak için harcanırlar.

Yasanın Tekrarı 14:22–29 ayetlerini oku. Bu talimatlarda ondalık vermenin başlıca amacı nedir?

Bu yüzde onu verdiğimizde verme görevimizi yerine getirdiğimizi düşünmek, ayartıdır. İsraililere verilen talimatlar yüzde onluk rakamın bir başlangıç noktası olduğunu düşündürüyor. Çalışmalar, Levililer yasalarının ilkelerine uygun yaşayan ve veren bir eski İsrailinin yıllık gelirinin üçte biri ile dördte biri arasında bir miktarı düzenli olarak rahipleri ve tapınağı desteklemek ve fakirlere yardım etmek için Allah'ın işine verdiğini gösteriyor.

Bazı âlimler bu bağışı –özellikle yabancılara, öksüzlere ve dullara destek olmak için verilen– ikinci bir ondalık olarak tarif ediyorlar. İnsanların çalışmalarının sonuçlarının tadını çıkaracak ve hasatlarını kutlayacak oldukları çok açık. Allah onları özellikle de yeni ülkelerinde bereketleyeceğine söz vermişti, fakat onlar bu bereket sözünü kanıksamamalı ve bu berekete ulaşmayanları unutmamalıydılar.

Normal yıllarda hasadın belirli kısmının tapınağa getirilmesi ve oradan paylaşılması gerekiyordu. Her üç yılda bir de, bereketlerini kendi toplumlarında paylaşmaya özellikle özen gösterilmesi gerekiyordu. Bu hasat kutlamalarında, kolaylıkla gözden kaçabilecek ya da unutulabilecek olan kişilere özel önem gösterilirdi: “Ondalığı Levililer'e, yabancılara, öksüzlere ve dul kadınlara vereceksiniz. Öyle ki, onlar da kentlerinizde yiyip doysunlar” (Yas. 26:12).

Allah'ın talimatları uyarınca, İsraililerin bağışlarının en azından bir bölümü, en çok ihtiyaç duyanlara mali ve tatbiki yardım sağlamak için ayrılmalıydı. Yine, bu uygulama insanların Allah'ın kendilerine karşı ne kadar merhametli ve adil olduğuna dair hatıralarına ve takdirlerine dayanmaktaydı.

Yasanın Tekrarı 26:1-11 ayetlerini oku. Rab onlara ne söylüyor? Biz bunu ihtiyaç sahiplerine vermek konusundaki kendi davranışımıza ne şekilde uygulamalıyız?

Özgürlük Yılı

İsraillileri kendi yurtları olmayan ve Vaat Edilen Ülke'ye varmayı bekleyen bir halk olarak karşılayan Allah, onlar Kenan ülkesinde yeni toplumlarını kurarlarken toprağın kazanacağı önemi biliyordu. Yeşu'nun önderliğinde, Allah toprağın oymak ve aile grupları arasında düzenli bir şekilde dağıtılmasına nezaret etti.

Fakat ayrıca, toprak sahipliğiyle bağlantılı zenginliğin, imkânların ve kaynakların zaman içinde birkaç kişinin elinde toplanma eğiliminde olacağını da biliyordu. Aile içi zorluklar, sağlık sorunları, yanlış seçimler ve diğer talihsizlikler bazı toprak sahiplerinin kısa vadeli kazanç elde etmek ya da sadece hayatta kalabilmek için topraklarını satmalarına yol açabilirdi, fakat bu gelecek nesillerde ailenin mülksüz kalabileceği anlamına gelecekti.

Allah'ın çözümü, toprağın hiçbir zaman mutlak olarak satılamayacağını hükme bağlamaktı. Bunun yerine, toprak ancak bir sonraki "özgürlük yılına" kadar satılabilecekti, sonrasında ise tahsis edildiği aileye geri verilecekti ve satılan herhangi bir arazi, onu satan ya da onun ailesinden biri tarafından herhangi bir zamanda bedeli ödendiği takdirde geri alınabilecekti. Yeniden, Allah insanlara Kendisiyle olan ilişkilerini ve bunun onların başkalarıyla olan ilişkilerini nasıl etkilediğini hatırlatıyor: "Tarlanız temelli olarak satılamaz. Çünkü bana aittir. Sizze yabancısunuz, konuğumsunuz" (Lev. 25:23).

Levililer 25:8–23 ayetlerini oku. Bu ilkeler, özellikle de "birbirinize haksızlık yapmayacaksınız" ilkesi uygulanırsa, toplumun nasıl daha farklı olacağını hayal ediyorsun?

"Allah'ın belirlediği kurallar sosyal eşitliği geliştirmek üzere tasarlanmıştı. Sebt yılı ve özgürlük yılı hükümleri, ara dönemlerde ulusun toplumsal ve siyasal ekonomisinde oluşan bozuklukları büyük ölçüde yoluna koyacaktı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 534.

Kutsal Kitap tarihçileri bu ekonomik ve sosyal düzenin tarihin herhangi belirgin bir döneminde tamamen uygulanıp uygulanmadığından emin değiller (*bkz. 2Ta. 36:21*). Yine de, bu kurallar Allah'ın yasaları tamamen uygulanırsa dünyanın nasıl işleyeceğine dair şaşırtıcı bir bakış sağlıyorlar. Dahası, Allah'ın yoksullara ve dışlananlara karşı olan özel ilgisini ve bununla birlikte adaletin dünyamızda pratik şekillerde ortaya konmasıyla da ilgilenildiğini vurguluyorlar.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler* kitabında “İsrail’e Yasa Veriliyor” (s. 303–314) ve “Allah’ın Fakirleri Gözetmesi” (s. 530–536) bölümlerini oku [Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt, s. 166–173 ve 300–304].

“Musa’nın verdiği yasaların, Allah’ın isteklerini tanımalarından sonra, fakirlere gösterilen cömert, müşfik ve konuksever ruhtan daha ayırt edici kılan bir özelliği yoktur. Allah Kendi halkını fazlasıyla bereketlemeyi vaat etmiş olsa da, fakirliğin aralarından tamamen kaybolması O’nun tasarısı değildi. Fakirlerin ülkeden hiçbir zaman eksik olmayacaklarını bildirdi. O’nun halkının içinde diğerlerinin merhamet, şefkat ve hayırseverlik duygularını uyandıracak olan kişiler her zaman var olacaktı. Şimdi olduğu gibi o zaman da insanlar talihsizliklere uğruyor, hastalığa yakalanıyor, mallarını kaybediyorlardı; ancak Allah’ın verdiği talimatı yerine getirdikleri sürece aralarında dilenciler ve yiyecek bulamayanlar olmuyordu.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 530, 531.

“Bu kurallar zenginleri olduğu kadar fakirleri de bereketlemeyi de amaçlamıştı. Açgözlülüğü ve kendini yüceltme eğilimini dizginleyerek, asil bir hayırseverlik ruhu meydana getireceklerdi; tüm sınıflar arasında iyi niyeti ve güvenli besleyerek de sosyal düzeni, yönetimin istikrarını destekleyeceklerdi. Hepimiz büyük insanlık dokusunda örülü olarak birbirimize bağlıyız, dolayısıyla başkalarının yararına ve onları yükseltmek için yaptığımız her şey bereket olarak bize dönecektir.”—s. 534, 535.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Allah’ın Musa ve İsraililere kuracakları toplumla ilgili verdiği taslak içinde, gerek yasa gerek kural olsun, (bu haftanın dersinde özellikle bahsedilen ya da senin kendi okumanla öğrendiğin) en çok hangi özellik dikkatini çekiyor?
- ❷ Allah halkına verdiği yasalarda sence neden özellikle en savunmasız olanların üzerinde duruyor?
- ❸ Bu yasaları bugün nasıl anlamalı ve kendimizle ilişkilendirmeliyiz? Bugün bunların hangilerinin uygulanabilir ve bizim için geçerli olduklarını nasıl ayırt edebiliriz? İsraililerin toplumlarını ve yaşamlarını ne şekilde düzene sokacaklarıyla ilgili bu ayrıntılı talimatlardan öğrenebileceğimiz en önemli şey nedir?

ÖZET: Allah Mısır’daki acı çeken İsrail halkının feryatlarını duydu ve onları kurtarmak için müdahale etti. Onlarla özel bir antlaşma ilişkisi inşa etmek ve herkese, unutululara, dışlananlara ve savunmasızlara dahi bereket sağlayacak yeni bir toplum kurmak için onlarla çalışmak istiyordu.

Eğri Sopalı Adam

Wilson Measapogu

Hint köylülerin başları davetsiz gelen bir kaplanla sürekli beladaydı.

Vahşi hayvan geceleri Gudem Madhavaram'ın içine süzülüyordu, burası Hindistan'ın Andhra Pradeş eyaletinde, bir dağ eteğinde, elektriksiz, uzak bir köyüdü.

Zengin toprak sahiplerine süt üretmek ve ekin yetiştirmek için keçilere, ineklere ve boğalara muhtaç olan köylüler, değerli hayvanlarının birer birer yenişini çaresizce izlediler. Korunma için kendi tanrılarına dua ettiler, fakat hiçbir şey olmadı.

Bir gün, at üstünde ve elinde eğri bir sopayla uzun boylu beyaz bir adam köye geldi. Yerel Telugu dilini konuşuyordu, köylüler elindeki eğri sopaya merakla baktılar. Sopa öksürdüğünde hayvanlar uykuya dalıyorlardı. Kalıcı olarak.

Köylüler adamın Dr. Theodore R. Flaiz adında bir Amerikalı olduğunu öğrendiler. Köyden 50 km uzaktaki Nuzvid'de küçük bir hastane, 180 km uzaktaki Narsapur'da işçiler için bir meslek okulu açmıştı. Arada işinden istirahat etmek istediğinde, köyün bulunduğu dağa gelip yaban domuzu avlıyordu. Avladıklarını köylülere veriyordu.

Cumartesi günleri köydeki bir ağacın gölgesine oturup paltosunu çıkarıyor ve şarkılar söylüyordu. Köylüler ona ne söylediğini sorduklarında, onlara Yaratıcı Tanrı'ya ibadet ettiğini açıkladı.

Köylüler "Yaratıcı Tanrı'yı görmek istiyoruz" dediler.

Beyaz adam siyah bir kitap çıkardı ve Yaratıcı Tanrı hakkında yüksek sesle okumaya başladı.

Kaplan sorunu büyüyünce, köyün ihtiyarları beyaz adamdan yardım için söz aldılar. Köyün merkezinde bir ağacın gövdesine bir keçi bağladılar. Ağacın dalları arasına da beyaz adamın uyuyabileceği bir platform kurdular. O gece, adamın ayağına bir ip bağladıktan sonra evlerine geçip ağacı izlemeye başladılar.

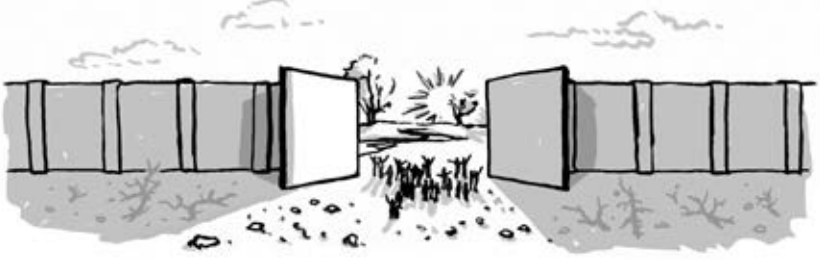
Gecenin karanlığında büyük bir kaplan yanaştı. Nöbette bekleyen köylüler ipi çekerek beyaz adamı uyandırdılar. Adam eğri sopasını öksürttü. Fakat sadece yaralanan kaplan kaçtı. Daha sonra kaplan döndü, vurulunca tekrar kaçtı. Birkaç denemeden sonra kaplan ölmüştü.

O günden sonra Dr. Flaiz ile köylüler arasındaki dostluk gelişti ve köyde küçük bir Yedinci Gün Adventist topluluğu oluşturuldu. İlk iman edenlerden biri –keçiyi ağaca bağlamakta yardımcı olan bir genç adam– Sundar Rao, yani babamdı. 1955'te vafitiz oldu.

Bugün Gudem Madhavaram bir Adventist köyüdür. Oradan 40 pastör ve Kutsal Kitap işçisi, birçok da eğitimci ve sağlık uzmanı çıktı. Cumartesi günleri köydeki tüm hayat duruyor ve Yaratıcı Tanrı'ya ibadet ediyorlar.

Wilson Measapogu (solda), Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Hindistan'ı içeren Güney Asya Bölümü'nün yönetici sekreteridir. Dr. Theodore R. Flaiz 1947'den 1966'da emekli olana kadar Adventist dünya kilisesinin tıbbî çalışmalarına başkanlık eden bir tıbbî müjdeciydi. 1977'de 80 yaşındayken öldü.

Sebt: Bir Özgürlük Günü

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 16:16-18, Çık. 20:8-11, Yas. 5:12-15, Mat. 12:9-13, Lev. 25:1-7.

HATIRLAMA METNİ: “Ve onlara dedi: İnsan Sebt günü için değil, Sebt günü insan için oldu” (Mar. 2:27 KM).

Allah Sebt gününü Yaratılış haftasının son işi olarak yarattı. Yedinci günde Allah'ın sadece dinlenmekle kalmadığı, fakat dinlenmeyi dünyanın olması gereken işleyişinin ayrılmaz bir parçası olarak yarattığı söylenir. Sebt günü, bizim Allah'la ve birbirimizle etkileşim içinde olmak için yaratıldığımızın bir göstergesiydi.

O halde, Sebt gününü yeni İsrail ulusunun kuruluşunun ilk zamanlarında, Allah'ın halkı için tasarladığı plandaki emirlerden biri olarak görmemiz şaşırıcı değil. İbranilerin hayatında merkezi bir role sahip olması gerekiyordu.

Sebt gününden bahsettiğimizde, çoğunlukla sohbet hemen onu nasıl tutmamız gerektiği konusuna kayar. Yapmamamız gereken şeyler nelerdir ve benzeri sorular. Bu sorular önemlidir, fakat bizim öncelikle Sebt gününün Allah'ın lütfunun ve sağlayışının bir simgesi olarak dünyada ve O'nun halkının hayatlarında oynaması tasarlanan bütünleyici rolünü anlamamız gerekiyor.

İsa'nın söylediği gibi, yedinci gün Sebti tüm insanlık için yaratılmıştı. Biz gerçekten “Sebt gününü hatırladığımızda,” o haftanın her günü bizi değiştirecek ve aynı zamanda da –İsa'nın gösterdiği gibi– başkalarını bereketlemek için bir araç olabilecek.

*20 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yeteri Kadar Man

Nesiller boyunca süren kölelikten ve bu durumun zulüm gören Allah'ın halkını maruz bırakabileceği kültürel yozlaşmadan sonra, Allah özgürlüklerine yeni kavuşan İsrailileri ayağa kaldırmak için onları daha iyi bir yaşam tarzına yönlendirdi ve yeni toplumlarını en iyi şekilde düzene sokmalarını sağlayacak yasalar verdi. Ancak bu sürecin ilk bölümlerinden biri uygulamalı ve öğretici bir örnek ders olarak karşularına çıktı.

Çölde gezdikleri kırk yıl boyunca süren bu hayat ritmi, Allah'ın sağlaysının görünür kanıtı ve uygulanan cömertlik, İsrail toplumunun kültürünün bir parçası haline gelmeliydi. Bu, İsraililerin konakladıkları yerin etrafında her sabah yerde beliren bir yiyecek olan man şeklinde ortaya çıkıyordu.

Mısır'dan Çıkış 16:16–18 ayetlerini oku. Bu ayetlerde her kişi için belirli bir ölçünün vurgulanmış olmasının önemi sence nedir?

2. Korintliler 8:10–15 ayetlerinde, Pavlus Hristiyanların ne şekilde vermesi gerektiği konusuna örnek olarak bu öyküden bahsediyor: “Şimdi elinizdeki fazlalık onların eksikliğini tamamladığı gibi, başka zaman onların elindeki fazlalık sizin eksikliğinizi tamamlasın. Öyle ki... eşitlik olsun” (14. ayet).

İsraililere ve bize verilen ders, Allah'ın Kendi halkı için ve yarattıkları için yeteri kadarını temin etmiş olduğudur. Biz sadece ihtiyacımız olduğu kadarını alıp fazlasını başkalarıyla paylaşmaya hazır olursak, herkes gözetilmiş ve ihtiyaçları karşılanmış olur. Sadece o gün yetecek kadarını almak, insanların ertesi gün dahası olacağına güvenmelerini gerektiriyordu. İsraili köleler gibi zulüm görmüş insanlar kendi hayatta kalma mücadelelerine odaklanmaya yatkın olurlar, fakat Allah onlara güven, cömertlik ve paylaşım dolu bir hayat göstermek istiyordu.

Fakat bu uygulamanın daha önemli başka bir boyutu da vardı. Her Cuma yerde iki kat man oluyordu ve o gün (sadece o gün) insanlar Sebt gününe hazırlanmak için bu fazladan manı da toplamalıydılar. Sebt günü için özel bir tedarik olması, tüm ihtiyaçları için Rabb'e güvenmeyi öğrenmeleri için ek bir yöntem oldu. Allah'ın bir lütuf eylemi olan bu fazladan man, yedinci gün Sebt'i'nde Allah'ın onlara vaat ettiği istirahatın tadını daha da mükemmel şekilde çıkarmalarını sağlıyordu.

Cuma günleri, Allah'ın Sebt günü bize sunduklarının tadını daha iyi çıkarmamızı sağlayacak ne yapabiliriz?

Sebt Günü İçin İki Sebep

Mısır'dan Çıkış 20:8–11 ve Yasanın Tekrarı 5:12–15 ayetlerini oku. Dördüncü emrin bu iki versiyonu birbirini ne şekilde tamamlıyor?

Hatırlamak, Allah'ın halkı ile yeniden kurmayı arzu ettiği, O'nun bizim Yaratıcımız ve Kurtarıcımız olduğu gerçeğine dayanan ilişkinin önemli bir parçası. Allah'ın her iki sıfatı da dördüncü emrin iki versiyonunda birden görünüyor ve o yüzden Sebt günüyle ve uygulanmasıyla yakından ilişkililer.

Çok fazla sahte tanrının egemenliği altındaki topraklardan gelen İsraililere, gerçek Allah'ın Yaratıcı rolünün hatırlatılması gerekiyordu. Sebt günü de bunu gerçekleştirmenin önemli bir yoluydu ve O'nun yaratıcı kudretinin güçlü bir örneği olarak haftalık döngü bağlamında Cuma günleri fazladan man sağlanmasıyla daha da anlamlı bir hale getirildi. Dördüncü emrin Mısır'dan Çıkış 20. bölümdeki versiyonunda Allah'ın bizim Yaratıcımız olduğu en açık şekilde ortaya koyuluyor.

Buna karşın, Yasanın Tekrarı 5. bölümdeki versiyonda ise odakta kölelikten kurtuluşları, kefarete ve kurtuluş var. Bu İsraililerin tekrar tekrar anlatacağı bir öyküydü; özellikle de Sebt günlerinde onunla yeniden temasa geçiyorlardı. İlk öyküleri Mısır'daki kölelikten gerçek, fiziksel kurtuluşlarıydı, fakat Allah'ı ve O'nun sağladığı kurtuluşu anlayışları geliştikçe, Sebt günü aynı zamanda ruhsal kurtuluşlarının haftalık bir simgesi ve kutlaması haline gelecekti.

Sebt günü ile ilgili bu iki teşvik de Allah ile halkı arasındaki ilişkiyi onarmak içindi: “Kendilerini kutsal kılanın ben RAB olduğumu anlasınlar diye aramızda bir belirti olarak Şabat günlerimi de onlara verdim” (*Hez. 20:12*). Gördüğümüz gibi, bu hiçbir zaman sadece bu insan topluluğuyla ilgili olmadı. Bu ilişkinin temelinde, onların dışarıdakilere karşı anlayışlı ve dünyanın geri kalanı için bereket kaynağı olan yeni bir tip toplum kurmaları vardı.

“Tanrının RAB bu yüzden Şabat Günü'nü tutmanı buyurdu” (*Yas. 5:15*). Sebt gününü hem yaratılışımızı hem de Kurtuluşumuzu hatırlamanın ve kutlamanın bir aracı olarak tuttuğumuzda, sadece Rab ile değil, aynı zamanda çevremizdekilerle ilişkimizde de büyümeye devam edebiliriz. Allah bize karşı lütfkârdır; dolayısıyla biz de başkalarına karşı lütfkâr olmalıyız.

Sebt gününü tutmak bizi ne şekilde daha iyi, daha nazik, daha ilgili ve şefkatli insanlar yapmalı?

Bir Eşitlik Günü

Mısır'dan Çıkış 20. ve Yasanın Tekrarı 5. bölümlerdeki On Emir hızlıca okunduğunda, dördüncü emrin büyük farkla en ayrıntılı emir oluşu hemen belli oluyor. Bazı emirler bazı Kutsal Kitap çevirilerinde sadece üç sözcükle ifade edilirken (İbranicede bazıları iki sözcükle bile ifade edilebiliyor), dördüncü emirde Sebt gününde neden, nasıl ve kimin *hatırlandığı* geniş bir şekilde açıklanıyor.

Mısır'dan Çıkış 20:8–11 ayetlerini oku. Kölelerle, yabancılarla, hatta hayvanlarla ilgili ne söylüyor ve bu ne anlama geliyor?

Sebt günü hakkındaki bu ayrıntılarda dikkat çekici olan, başkalarına odaklanılması. Sigve K. Tonstad bu tip bir emrin dünyanın tüm kültürleri içinde benzersiz olduğunu söylüyor. Şöyle açıklıyor: “Sebt günü emri, en başta toplumun en zayıf ve en savunmasız üyelerini göz önünde bulundurarak, öncelik sırasını yukarıdan aşağıya değil aşağıdan yukarıya yapmış oluyor. Dinlenmeye en çok ihtiyacı olanlar –köleler, yabancılar ve yük hayvanları– özellikle ayrı tutularak onlara değinilmiş. Yedinci gün istirahatinde, imkânları kısıtlı olanlar, hatta konuşamayan hayvanlar bile dost edindir.”—*Lost Meaning of the Seventh Day [Yedinci Günüün Kayıp Anlamı]* (Michigan: Andrews University Press, 2009), s. 126, 127.

Emir, Sebt gününün herkesin tadını çıkaracağı bir gün olduğunun bilhassa üzerinde duruyor. Sebt gününün ışığında, hepimiz eşitiz. Hafta boyunca işveren, Sebt gününde işçilerini çalıştırma yetkisine sahip değilsin. Bunun sebebiyse, Allah'ın onlara da bir istirahat günü vermiş olması. Diğer tüm günlerde işçiyse –hatta köleyse– Sebt günü sana Allah tarafından herkesle eşit bir şekilde yaratıldığını ve fidyeyle kurtarıldığını hatırlatır, Allah da seni bunu her zamanki görevlerinden farklı şekillerde kutlamaya davet eder. Sebt gününü tutan halkın dışında kalanlar –“aranızdaki yabancılar” (*Çık. 20:10*)– dahi Sebt gününden yararlanmalı.

Bu düşünce, kendi kölelik ve dışlanma tecrübelerinden yeni kurtulmuş olan İsraililerin bakış açılarında dikkate değer bir değişikliğe yol açmış olmalı. Artık yeni bir ülkeye yerleşeceklerine göre, Allah önceden onlara zulmedenlerin alışkanlıklarını benimsemelerini istemiyordu. Allah onlara (aslında hepimize) toplumlarıyla ilgili ayrıntılı yasalar bildirmenin yanında, Kendisinin önünde hepimizin nasıl eşit olduğunu çok güçlü bir şekilde vurgulayan haftalık bir hatırlatma verdi.

Kendi toplumunda Sebt gününü nasıl paylaşabilirsin, yani toplumundaki diğer kişiler senin Sebt gününü tutmandan ne yarar sağlayabilir?

Bir İyileşme Günü

Sebt gününe ve Sebt gününü tutmaya ilişkin başlangıçtaki tasavvur geniş ve kapsayıcı olmasına rağmen, İsa'nın yeryüzüne geldiği dönemde Sebt günü din önderlerinin birçoğu için çok farklı bir şeye dönüşmüştü. Bir özgürlük ve eşitlik günü olmaktan çok, insanların geleneksel kuralları ve yasaklarıyla dolu bir günü haline gelmişti. İsa Kendi zamanında bu tip davranışlara, özellikle de başkalarına dayatılmasına karşı durdu.

Bunu en belirgin şekilde Sebt günü birkaç kişiyi iyileştirerek yapmış olması ne kadar ilginç. Anlaşılan İsa bu mucizeleri kasıtlı olarak başka herhangi günde değil de Sebt gününde gerçekleştirerek, Sebt gününün aslında ne olması gerektiğine dair önemli bir şey göstermek istedi. Bu öykülerde İsa genellikle Sebt günü şifa vermenin uygunluğuna dair yorumlarda bulundu ve Ferisiler de genellikle İsa'nın sözlerini O'nu öldürmek için kurdukları kompoları sürdürmek için bahane olarak kullandılar.

Mat. 12:9–13, Mar. 1:21–26, 3:1–6 ve Yu. 9:1–16 ayetlerinde İsa'nın Sebt günlerinde gerçekleştirdiği iyileştirmelerin öykülerini oku. Bu öykülerde dikkatini çeken en anlamlı şey nedir?

İsa Sebt gününün önemli olduğunu doğruladı. Özel olarak kalması için Sebt zamanımızın çevresine sınırlar koymalı ve bu haftalık zamanın Allah'la, ailelerimizle, kilisemizle ve toplumumuzla ilişkimizi geliştirmek için bir fırsat olmasına izin vermeliyiz. Fakat Sebt gününü tutmak bencil bir şekilde sadece bizimle ilgili olmamalıdır. İsa'nın dediği gibi, “Şabat Günü iyilik yapmak Yasa'ya uygundur” (*Mat. 12:12*).

Birçok kilise üyesi başkalarını gözetmek için pek çok iyi işler yapıyor. Fakat birçoğumuz da yardım etmek için daha fazlasını yapmamız gerektiğini hissediyoruz. Allah'ın acı çekenleri, zulme uğrayanları ve unutulmuşları önemsemediğini, bizim de önemsememiz gerektiğini biliyoruz. Sebt günlerinde düzenli işimizi bırakmamızın emredilmiş olması sayesinde haftanın yükü omuzlarımızdan alındığı için, doğru ve faal bir Sebt günü tutmanın yollarından biri olarak, başkalarıyla ilgilenmeye odaklanmamız için bize zaman sağlanmıştır: “Dördüncü emre göre Sebt günü dinlenmeye ve dinsel ibadete adanmıştı. Tüm dünyevi işlere ara verilmeli, fakat merhamet ve hayırseverlik işleri Rabb'in gayesine uygundu... Izdıraplı olanları rahatlatmak, kederli olanları teselli etmek, Allah'ın kutsal gününü şerefliendiren bir sevgi işidir.”—Ellen G. White, *Welfare Ministry [Refah Hizmeti]*, s. 77.

Sebt günü başkalarının iyiliği için ne yapıyorsun?

Ülke İçin Sebt İstirahati

Görmüş olduğumuz gibi, Sebt günü İsrail ulusunun yaşam döngüsünün yerleşmiş bir parçasıydı. Fakat Sebt ilkesi sadece her hafta bir günle sınırlı değildi. Ayrıca her yedinci yıl özel bir istirahat içeriyordu ve bu yedi yıllık dönemlerin yedisinin sonunda, yani her elli yılda bir özgürlük yılı olurdu.

Levililer 25:1–7 ayetlerini oku. Bu tip bir talimatta dikkat çekici olan nedir? Bu tip bir ilkeyi hangi yöntemlerle hayatına ve işine geçirebilirsin?

Sebt yılı, tarım topraklarının yıl boyunca nadasa bırakılmasını sağlıyordu. Bu, toprağa vekilharçlık yapmanın dikkate değer bir eylemiydi, ayrıca bunun akıllıca bir tarım uygulaması olduğu yaygın biçimde kabul görmektedir.

Yedinci yıl köleler için de çok önemliydi (*bkz. Çık. 21:1–11*). Borçları yüzünden kendilerini köle olarak satmaktan başka çaresi kalmamış olan İsraililer yedinci yılda serbest bırakılmalarıydılar. Aynı şekilde, ödenmemiş borçlar da yedinci yılın sonunda iptal ediliyordu (*bkz. Yas. 15:1–11*).

Allah'ın çölde İsraililere verdiği man gibi, bir mevsim boyunca tohumları ekmek Allah'ın bir önceki yıl yeterince temin ettiğine ve Sebt yılında toprağın kendiliğinden vereceğinin bu yıl için de yeterli geleceğine güven duymayı gerektiriyordu. Aynı şekilde, köleleri serbest bırakmak ve borçları iptal etmek de, merhametli bir davranış olmakla birlikte, aynı zamanda Allah'ın ihtiyaçlarımızı karşılayacak güçte olduğuna güven eylemiydi. Bir anlamda, insanların kendi ihtiyaçlarını karşılamak için başkalarını ezmek zorunda olmadıklarını öğrenmeleri gerekiyordu.

Sebt gününün ilkeleri ve düzeni, bir bütün olarak İsrail toplumunun yapısıyla yakından bağlı olmalıydı. Aynı şekilde, günümüzdeki Sebt günü tutma uygulaması da, tüm diğer günlerimizi dönüştüren ruhsal bir disiplin olmalıdır. Pratik anlamda, Sebt günü İsa'nın önce O'nun krallığını arama emrini hayata geçirmenin bir yoludur: "Göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir... o zaman size bütün bunlar da verilecektir" (*Mat. 6:32, 33*).

Sebt gününü tutmak haftanın diğer altı gününde ne değişikliğe yol açmalıdır? Sonuçta, sen Pazar'dan Cuma'ya kadar açgözlü, bencil ve umursamaz isen, Sebt günü böyle olmamanın gerçekten ne önemi var? (Ya da haftanın geri kalanında böyleysen, Sebt gününde gerçekten böyle olmamayı başarabilir misin?)

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler* kitabında “Kızıldeniz’den Sina Dağı’na” (s. 295–297) [Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt, s. 161–163]; *Çağların Arzusu* kitabında “Sebt Günü,” (s. 281–289) [Sevgi Öğretmeni, s. 261–270]; Sigve K. Tonstad, *The Lost Meaning of the Seventh Day [Yedinci Günün Kayıp Anlamı]* kitabında “The Social Conscience of the Seventh Day [Yedinci Günün Toplumsal Vicdanı]” (s. 125–143) bölümlerini oku.

“İsa onlara hastaları iyileştirmenin ve ızdırap çekenlerin acısını dindirmenin Sebt yasasına uygun olduğunu bildirdi. Bu, acı çeken insanlığa yardım etmek için sürekli gökle yer arasında inip çıkan Allah’ın meleklerinin yaptığı işle de uyum içindeydi..

“İnsanın da bugün yapması gereken bir iş vardır. Yaşamın gerekleri yerine getirilmelidir, hastalarla ilgilenilmeli ve fakirlerin ihtiyacı karşılanmalıdır. Sebt günü acıları dindirmekten kaçınan suçsuz çıkarılmayacaktır. Allah’ın kutsal istirahat günü insan için yaratılmıştır ve merhamet işleri bunun amacıyla mükemmel uyum içindedir. Allah, yarattığı varlıkların Sebt gününde ya da başka bir günde dindirilebilecek bir saatlik bir acıyı bile çekmelerini istemez.”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 206, 207 [Sevgi Öğretmeni, s. 188, 189].

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Sebt gününü hangi şekillerde Allah’a duyduğun güvenin bir göstergesi olarak tecrübe ettin? Hayatında, Allah’a olan güvenine karşılık O’nun senin ihtiyacını karşıladığı, man benzeri bir tecrübe yaşadın mı? Yaşadıysan, bunu sınıfla paylaş ve ne öğrendiğini anlat.
- ❷ Mısır’dan Çıkış 20:8–11 ve Yasanın Tekrarı 5:12–15 ayetlerindeki dördüncü emir versiyonlarında, Allah’ın Sebt gününün farklı yönlerini vurguladığını gördük. Sebt gününün senin en çok değer verdiğin özelliği hangisi?
- ❸ Sınıfta ya da tek başınıza Sebt gününün bereketlerini ve faydalarını toplumunuzla paylaşmanın yöntemleri üzerinde beyin fırtınası yapın.
- ❹ Sebt günü hayatını hangi şekillerde değiştiriyor? Hayatının, Sebt gününün ilkelerinin ve düzenlerinin daha çok etkilemesi gerektiğini düşündüğün başka bölümleri var mı?

ÖZET: Allah Sebt gününü Yaratılışı ve Kurtuluşu hatırlamanın bir yolu olarak verdi, fakat pek çok pratik faydası da var. Allah’ın bizim ihtiyaçlarımızı karşılayacağına güvenmeyi öğretiyor; eşitliği hayata geçirmeyi öğretiyor; ve tüm ilişkilerimizi dönüştürecek ruhsal bir disiplin olma potansiyeline sahip. İsa Sebt günü için Kendi idealini hastaları o gün iyileştirip Sebt gününün ihtiyaç duyanlara fayda sağlama günü olduğunu vurgulayarak gösterdi.

Yılan Isırığı Tüm Köyü Dönüştürüyor

Wilson Measapogu

Beyaz bir adam Cumartesi günleri Hindistan'daki köylerine gelip, elindeki siyah kitaptan Yaratıcı Tanrı'yı okuduğunda, bu 27 yaşındaki çiftlik işçisi Sundar Rao'nun ilgisini çekmişti.

Sundar ABD'li müjdedi Theodore R. Flaiz'in Kutsal Kitap hikâyelerinden etkilenmişti ve onun Tanrısı'nın yolundan gitmeye karar verdi.

Sundar ilk Seb'te gününde tarlada çalışmaya gitmeyince, işvereni çılgına döndü. Sundar Cumartesi günleri işe gitmemeye devam ettikçe, onun da öfkesi artıyordu.

Evde ise, Sundar'ın artık geleneksel dini bayramlara katılmaması akrabalarını öfkeliyordu. Bu bayramlar arasında bir yılan tanrı olan Naga'ya ibadet de vardı.

Bir süre sonra Sundar, köyün sınırını belirleyen çayın hemen arkasına bir ev yaparak huzur aradı. Çok geçmeden evlendi ve bir kızı oldu.

Sundar 29 yaşındayken, bir gün işvereni ondan Cumartesi günü çalışmasını istedi. "Cumartesi günü ibadetin bittikten sonra gel ve saman balyalarının sayılmasına yardım et" diye ısrar etti.

Sundar istemeyerek itaat etti. Tarlaya günbatımından sonra, ancak daha karanlık kökmeden vardı. Diğerlerinin yardımıyla balyaları saydı. Küçük bir balyanın biraz uzakta kaldığını fark edince, onu daha büyük olanın yanına doğru tekmeledi. Aniden bir kobra yavrusu balyanın içinden fırladı ve onu bacağından ısırıktan sonra kaçtı.

Hiçbir tıbbî müdahale imkanı yoktu, Sundar kısa sürede öleceğini biliyordu.

Köylülerin, Naga'nın onu cezalandırdığından kuşkuları yoktu.

İçlerinden biri "Naga sana çok kızgın" dedi.

Bir başkası "Bunun sebebi köyün bütün tanrılarına itaatsizlik etmendir" dedi.

Sundar terlemeye başladı. Önceden arasının açıldığı aile üyeleri çevresinde toplanıp ağladılar. Köylüler onun gözlerini kapatıp öleceği anı bekliyorlardı.

Fakat hiçbir şey olmadı. Bir saat geçti. İki saat geçti. Bacağını kontrol etmesi için bir yılan ısırığı uzmanını çağırdılar. Uzman gördüğü sahne karşısında hayrete düştü. Yılanın Sundar'ı zehirli dişleriyle değil, ağzının üst kısmıyla ısırıldığını, sonra korkup bir daha ısırılmaya kalkmadan kaçtığını belirtti.

Ertesi gün köylüler Sundar'ı sapaşğlam ve mutlu görünce şaşkına döndüler.

"Beyaz adamın Tanrısı'nın koruması Sundar'ı kobra ısırığından kurtardı" diyorlardı.

O andan itibaren, 1957'de, birçok köylü Seb'ti tutarak Sundar'a katıldı.

Yılan ısırığından 5 yıl sonra, ben Sundar'ın oğlu olarak doğdum.

Bugün Gudem Madhavaram bir Adventist köyüdür. Oradan 40 pastör ve Kutsal Kitap işçisi, birçok da eğitimci ve sağlık uzmanı çıktı. Cumartesi günleri köydeki tüm hayat duruyor ve Yaratıcı Tanrı'ya ibadet ediyorlar. Bu, yılan sokmasını berekete dönüştüren Allah'ın gücüdür.

Wilson Measapogu, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Hindistan'ı içeren Güney Asya Bölümü'nün yönetici sekreteridir. Babası 2017'nin Ağustos ayında, 77 yaşında öldü.

Mezmurlar'da ve Özdeyişler'de Merhamet ve Adalet

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mez. 9:7–9, 13–20; Mezmur 82; Mezmur 101; Mezmur 146; Öz. 10:4; Öz. 13:23, 25; 30:7–9.

HATIRLAMA METNİ: “Zayıfın, öksüzün davasını savunun, mazlumun, yoksulun hakkını arayın. Zayıfı, düşkününü kurtarın, onları kötülerin elinden özgür kılın” (Mezmur 82:3, 4).

Mezmurlar ve Süleyman'ın Özdeyişleri, sadece ibadet ederken ya da diğer dinsel faaliyetlerde değil, hayatın sıradan alanlarında Allah'la yaşama deneyimini anlatırlar. Özdeyişler kitapçığı yaşama dair ilişkiler ve ailelerden iş ve ülke yönetimine kadar— bir dizi bilgi sunarken, Mezmurlar ağıtlardan coşkun methiyelere ve aradaki her şeye dair çeşitli duyguları ve ruhsal deneyimleri konu eden ezgilerin derlemesidir. İmanımızın hayatlarımızın her alanında ve tecrübesinde fark yaratması gerektiği apaçık ortada, zira Allah hayatlarımızın her alanıyla ilgileniyor.

Bu arada, bu düşmüş dünyadaki hayatla ilgili derinlemesine düşüncelerin hiçbiri, insanın yaşam şartlarına yayılmış olan adaletsizliği görmezden gelemez. Aslında, adaletsizliğin Rabbimiz'in önemseydiği ve ortadan kaldırmaya çalıştığı bir şey olduğundan sürekli olarak bahsedilir. Umutsuzların umudu olan O'dur.

Biz bu kitapçıkların konu hakkında söylediklerine ancak kısaca değinebilirsek de, belki bu ders, hepimizin yardım etmekle yükümlü olduğu, dört bir yanımızdaki yoksulların, zulme uğrayanların ve unutulmuşların ihtiyaçlarına yönelik hizmet etmeniz için size ilham kaynağı olur.

*27 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mezmurlar: Zulme Uğrayanlar İçin Umut Ezgileri

Bildiğimiz gibi, Allah sıkıntı ve acı içinde olan kişileri görür ve duyar. Mezmurlar'da sıklıkla Allah'a güvenmiş olan fakat adaletin yerine getirildiğini görmeyen kişilerin haykırılarıyla karşılaşırız. Allah'ın iyiliğinin, adaletinin ve kudretinin tasdikleri, bu ezgileri söyleyen kişilerin maruz kaldığı ya da gördüğü adaletsizlik ve zulüm tarafından ezilmiş gibi görünebilir.

Fakat yine de bunlar hâlâ o ezgileri söyleyenlerin sözleridir. Ne yaşamları ne de imanları sönmemiştir. Hâlâ umut var; ve öncelik, çok geç olmadan, kötülük zafer kazanmadan, zulme uğrayanlar karşısına çıkan kötülüğün ağırlığı altında parçalanmadan, Allah'ın harekete geçmesindedir. Bu yolla, Mezmurlar'ın yazarları imanlarının ikrarlarıyla yaşamın denemeleri ve trajedileri arasındaki boşluğu kapatmaya çalışmaktadırlar.

Mezmurlar 9:7–9, 13–20 ayetlerini oku. Davut'un (Mezmun'un yazarı) içinde bulunduğu durumu hayal edebiliyor musun? Allah'ın iyiliğine olan imanı ile mevcut tecrübesi arasındaki gerginliği hissedebiliyor musun? Sen şiddetli denemelerden geçerken, Allah'a olan imanla ne şekilde boğuşun?

Mezmurlar boyunca bu gerginliğe tekrar tekrar verilen cevap, umut ve Allah'ın iyi ve adil hükmünün vaadidir. Kötülük ve haksızlık şimdilik zafer kazanmış görünebilir, fakat Allah kötülük ve haksızlık yapanları yargılayacak. Zarar verdikleri ve zulmettikleri kişiler yenilenip iyileştirilirken, onlar cezalarını çekecekler.

C. S. Lewis, *Reflections on the Psalms [Mezmurlar Üzerine Düşünceler]* kitabında Mezmurlar'da Allah'ın yargısına duyulan arzu ve beklentinin sürekli olarak ifade edilmesine başlarda ne kadar şaşırıldığını anlatır. Bugün Kutsal Kitap okuyan birçok kişinin yargıyı korkulacak bir şey olarak görüyor olmasını fark eden yazar, konuyu asıl Yahudi bakış açısından değerlendirirken şöyle yazmış: “sahip oldukları her şeyden yoksun bırakılmış ve tamamen haklı olan binlerce insanın sesi sonunda duyulacaktır. Onlar elbette yargılamadan korkmuyordu. Davalarının itiraz edilemez olduğunu biliyorlardı; yeter ki sesleri duyulsun. Allah yargılamaya geldiğinde, sonunda sesleri duyulacaktır.” —C. S. Lewis, *Reflections on the Psalms [Mezmurlar Üzerine Düşünceler]* (New York: Harcourt, Brace and Company, 1958), s. 11.

Mezmurlar'da, şimdi yaşadıkları ıstıraplar ve hayal kırıklıkları içindelerken bile, zulme uğrayanlar için umut görüyoruz.

Yargılama fikrini korkulacak bir şey değil de olumlu bir şey olarak görmek için hangi sebeplere sahibiz?

“Tanrım, Bir Şey Yap!”

82. Mezmuru oku. Burada bize verilen mesaj nedir?

Allah'ın kendilerine verdiği toplum düzeni ve kurallarına rağmen, İsrail ulusu tarihinde çeşitli zamanlarda bu plana göre yaşamayı beceremedi. Çok kolay bir şekilde, adaletsizlik ve zulüm düzeninde yaşayan çevrelerindeki uluslara benzediler. Önderler ve hâkimler sadece kendilerini düşünür oldular, onların desteği rüşvetle satın alınabiliyordu. Sıradan insanlar, özellikle de yoksullar, kendilerini koruyacak mahkemeler olmadığından istismara maruz kalıyorlardı.

82. Mezmun böyle bir duruma verilen karşılıktır. Allah'ın Yüce Yargıç olarak rolünü vurguluyor ve O'nun önderleri, hatta insanların hâkimlerini yargıladığı bir sahneyi betimliyor. Bu mezmur, toplumda bu tip görevleri üstlenen kişilerin “O'nun altında yargıçlık görevini yapmak üzere atandıklarını” vurguluyor.—Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 198. Onlar Allah'ın temsilcileri ve astları olarak konumlara sahip olup işlerini yerine getirirler. Mezmurcunun gözünden, Allah'ın adaleti, dünyadaki adaletin nasıl işlenmesi gerektiğine dair bir örnek oluşturur ve ayrıca böyle adaletin veya adaletsizliğin –ve onu dağıtanların– ne şekilde yargılanacağına dair bir ölçü sağlar.

Mezmun, Allah'ı araya girip tüm ulusa yayılmış olan adaletsizliğe son vermek için harekete geçmeye çağıran bir haykırış ile sonlanır (*Mez. 82:8*). Birçok mezmur gibi bu mezmur da, sessizlerin ve zulüm görenlerin, içinde yaşadıkları ve çalıştıkları adaletsiz sistem tarafından susturulanların sesi olmuştur.

82. Mezmun, Allah'ın evrenin ve tüm ulusların Yüce Yargıç ve Egemen Hükümdarı sıfatına başvuruyor. Böyle bir başvurunun yapılabileceği daha yüksek bir mahkeme ya da merci yok. Verilen güvence, dünyadaki mahkemeler yoksulların ve zulme uğrayanların haykırışlarını duymadığı ya da onları savunmadığı zaman, ki burada genellikle böyle olur, yardım istemek için inkâr edilemez bir olanağın hâlâ mevcut olduğudur.

Hayatlarımızda farklı zamanlarda kendimizi haksızlığa kurban olmuş bulabiliriz, fakat diğer zamanlarda haksızlığı işleyen ya da ondan yarar sağlayan biz olabiliriz. İster mazlum ister zalim olalım, 82. Mezmur gibi metinlerde kavrayış ve bilgelik bulabiliriz. Allah adaletsiz yargıçları da düşünüyor, onları Kendi çocukları olarak tanımlıyor ve onların daha iyi yaşamayı seçmelerini istiyor (*bkz. Mez. 82:6*). O yüzden, zulmün yanlış tarafında olanlar için bile, eğer kendilerinin değişmesine izin verirlerse, umut var.

Bir Kralın Vaatleri

101. Mezmuru oku. Önderler için yazılmış olsa da, yaşamdaki mevkiimiz ne olursa olsun bu mezmurdan hangi önemli öğütleri alabiliriz?

101. Mezmur önderler içindir. Bu mısraların Davut tarafından, İsrail kralı olarak hüküm sürmeye başladığı ilk günlerde yazıldığına inanılır. Hatta kral olurken içtiği antlardan uyarlanmış bile olabilirler. Önce Saul'un bir savaşçısı, daha sonra ise ondan kaçan biri olarak Davut, yolunu kaybetmiş bir kralın ulusa ve kendi ailesine nasıl zarar verebileceğini bizzat tecrübe etmişti. Davut farklı türde bir önder olmaya kararlıydı.

Çok azımız siyasî ya da ulusal önderler olabiliriz, fakat hepimizin hayatta başkalarını etkileme ve yüreklendirme fırsatı bulduğumuz rolleri var. Bunlar iş hayatımızda, toplumsal katılımı, ailemizde ya da kilisemizde olabilirler. Ellen White'in önderliğinin bu ortamlarından birinden bahsederken yazdığı gibi, "101. mezmurda kayıtlı olan Davut'un yeminleri, evdeki tesirleri denetleme sorumluluğunu üstlenmiş herkesin yeminleri olmalıdır."—*Counsels to Parents, Teachers, and Students [Anne-Babalara, Öğretmenlere ve Öğrencilere Öğütler]*, s. 119.

Fırsatını bulduğumuzda, önderlik mevkilerini dolduran etrafımızdaki kişilere bu ilkeleri önermeye ve savunmaya hazırlıklı olmalıyız. Hepimiz, önderlik ettiğimiz ya da etki sahibi olduğumuz durumlarda, başkalarına bereket kaynağı olmamıza yardım etmeleri için, Davut'un önderliğe dair ilkelerini uygulayabiliriz.

Davut için başlangıç noktası Allah'ı merhameti ve adaleti için yüceltmekti (*Mez. 101:1*), bu Davut'un önderliğiyle sürdürmeye çalıştığı her şey için bir temel oldu. Bu aynı vasıfları hayatında ve işinde de öğrenmeye ve hayata geçirmeye çalışıyordu. Bunu gerçekleştirmek için, güç sahibi ve önderlik eden kişiler için belli tuzaklar olan görevi kötüye kullanma, yozlaşma ve sahtekârlık ayartmalarına direnmesi gerekiyordu.

Doğruyu yapmasına yardım etmeleri için iyi rehberlere sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu bilen Davut, güvenilir danışmanlar arayacağına ve dürüst memurlar atayacağına söz veriyor. Kendisiyle birlikte ve kendisi için çalışan kişiler arasında dahi, adalet ve merhamet onun önderliğine damga vuruyordu.

Bizim danışmanlarımız ve memurlarımız olmayabilir, fakat hayatlarımızı adalete ve merhamete ihtiyaç duyan insanlar için bunlarla yaşamamıza ve (yapabildiğimizde) önderlik etmemize yardım edecek etkilerle ne şekilde doldurabiliriz?

Rab'le Birlikte Yürümek

Mezmunlar kitapçığının sonuna yaklaştıkça, övgü haykırışları gittikçe artış gösteriyor gibidir. Son beş mezmur basit ve doğrudan “RABB’e övgüler sunun!” emriyle başlar; fakat bunlardan ilki –146. Mezmur– böyle bir övgünün öncelikli sebebi olarak özellikle Allah’ın yoksullarla ve zulme uğrananlarla ilgilenmesine odaklanır.

146. Mezmuru oku. Burada bize verilen mesaj nedir? Allah, özellikle de Mezmur 146:5–9 ayetlerinde, ne söylüyor?

Allah’ın bu dünyanın Yaratıcı’sı olması kadar şüphesiz bir biçimde (*bkz. Mez. 146:6*), bu Mezmur O’nun dünyadaki yargıç, tedarik edici, özgürleştirici, şifacı, yardımcı ve koruyucu olarak devam eden işini tarif eder; bunların hepsi bu türden yardımlara muhtaç insanlara odaklanmıştır. Allah’ın hayatlarımızda, toplumlarımızda ve dünyamızda yaptığı ve yapmak istediği şeyin ilham verici bir görümüdür.

Bazen muhtaç olanları gözetmenin Allah söylediği için yapmamız gereken bir şey olduğunu düşünürüz. Fakat 146. Mezmur bunun Allah’ın zaten yapıyor olduğu bir şey olduğunu söyler; bizse bu işte O’na katılmaya davet ediliz. Yoksulluğa, baskıya ve hastalığa karşı çalıştığımızda, aslında gerçekten Allah’la birlikte O’nun gayeleri için çalışıyoruz demektir. 146. Mezmur kadar ilham verici bir şeyi yerine getirmek için Allah’a ortaklık etmekten daha büyük bir ayrıcalık var mıdır?

Fakat bizim için de ayrıca faydalar var. Hristiyanlar sıklıkla Allah’ı arayışlarından ve O’nunla daha yakın bir ilişki kurmayı arzuladıklarından bahsedeler. Mezmur 146:7–9 ve Kutsal Kitap’taki başka birçok ayet, Allah’ı bulmanın yollarından birinin de O’nun işine katılmak olduğunu belirtiyor. O halde, eğer O 146. Mezmur’un söylediği gibi yoksulu, hastayı ve mazlumuzu ayağa kaldırmak için çalışıyorsa, bizim de O’nunla birlikte çalışmamız gerekiyor. “Mesih bu dünyaya yoksullar ve acı çekenler arasında yürümek ve çalışmak için geldi. O’nun ilgisinden en çok pay alanlar onlardı. Bugün de, çocuklarının şahsında, O yine yoksulları ve muhtaçları ziyaret ederek üzüntüyü avutuyor ve ızdırabı hafifletiyor.

“Izdırabı ve ihtiyacı ortadan kaldırsak, Allah’ın merhametini ve sevgisini anlamamız için, şefkatli ve anlayışlı göksel Baba’yı tanımamız için hiçbir yolumuz kalmaz. Müjde en muhtaç, en yoksul bölgelere götürüldüğünde aldığı sevecenlikten daha büyük bir sevecenlik halini asla almaz.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 7. cilt, s. 226.

Başkalarına hizmet ettikçe Allah’la nasıl yakınlaştığımız konusunda senin deneyimlerin neler?

Özdeyişler: Muhtaç Olana Merhamet Et

Süleyman'ın Özdeyişleri kitapçığı, bir bilgece sözler derlemesi olarak çok çeşitli konulara ve hayat tecrübelerine değinir. Bunlar arasında yokluk, servet, hoşnutluk, adalet ve adaletsizlik hakkında düşünceler vardır; ve bunlar bazen meseleyi zıt açılardan değerlendirirler. Hayat her zaman basit ve doğrudan değildir, bu nedenle Özdeyişler bizi Allah'a sadık olanlar arasında bile hayatın nasıl yaşandığını etkileyen farklı durumlar ve seçimler konusunda uyarır.

Süleyman'ın Özdeyişleri 10:4; 13:23, 25; 14:31; 15:15, 16; 19:15, 17 ve 30:7–9 ayetlerini oku ve karşılaştır. Bu ayetler zenginlik, yoksulluk ve muhtaç olanlara yardım etmek hakkında ne söylüyorlar?

Özdeyişler, Allah'ın yoksul ve savunmasız olanlara karşı olan ilgisini ve özegini vurgular. İnsanlar bazen şartlar, yanlış seçimler ya da istismar yüzünden yoksulluk çekiyor olabilir, fakat durumlarının sebebi ne olursa olsun, Rab yine de onların Yaraticısı (bkz. Özd. 22:2) ve Koruyucusu (bkz. Özd. 22:22, 23) olarak tanımlanmıştır. Her ne hata yapmış olurlarsa olsunlar, bu insanlara baskı yapılmamalı ya da durumlarından fayda sağlanmamalıdır.

Özdeyişler bilgeliği seçme ve Allah'a itaat etme yoluyla daha iyi bir yaşam sunuyor olsa da, Allah'ın bereketi her zaman zenginlik olarak sonuç vermez. Allah'a sadakat her zaman maddesel kazançlardan daha önemli ve sonuç olarak daha faydalı görülür: “Doğrulukla kazanılan az şey haksızlıkla kazanılan büyük gelirden iyidir” (Özd. 16:8).

Özdeyişler'in diğer ilgi alanı da, işte, devlet yönetiminde ve adaletin sağlanması sırasında dürüstlük ve hakkaniyettir (bkz. Özd. 14:5, 25; 16:11–13; 17:15; 20:23; 21:28; 28:14–16). Özdeyişler sadece kişilerin yaşamlarıyla alakalı değildir, aynı zamanda herkesin, özellikle de korunmaya muhtaç olanların yararı için toplumun bir bütün olarak nasıl işlemesi gerektiği konusunda bilgi sunar. Yine, yöneten ve önderlik edenlerin en iyi durumlarında bunu Allah'ın yardımıyla gerçekleştirdikleri (bkz. Özd. 8:15, 16) ve ihtiyaç sahiplerine karşı O'nun merhametinin ve şefkatinin vekilleri olarak davranmaları gerektiği bize hatırlatılıyor.

Kötü şartlar altında yaşayanlar için üzölmek herkes için kolaydır. Peki biz bu üzüntü duygusunu alıp onu eyleme dönüşürmeyi nasıl başarabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Çağların Arzusu* kitabında 829-835. sayfalarındaki Babama ve Babana bölümünü ve *Elçilerin İşleri* kitabında 42–50 sayfalarındaki Ruh Armağanı bölümlerini oku.

Vahiy 4–5 bölümlerinin mesajı, özellikle dünya'nın tarihinin sonuna yakın zamanda yaşayan Allah'ın halkı için çok önemli. Ruh'un Pentekost'taki gelişimi müjdenin tüm dünyaya vaaz edilmesinin başlangıcını oluşturdu; Odağındaki mesaj da Rahip ve Kral olarak Baba'nın sağında yüceltilmiş olan İsa ile ilgiliydi. İsa hakkındaki bu gerçek, ilk Hristiyan inancının yüreği (*İbr. 8:1*) ve vaazlarının köşe taşıydı (*Elç. 2:32-33; Elç. 5:30, 31*). Ayrıca onların şevki, imanlarının kaynağı ve zor yaşam şartlarında, zulüm altındayken cesaretleri (*Elç. 7:55, 56; Rom. 8:34*). Sonuç olarak onların vaazına bir çok kişi cevap verdi. O zamandan beri, Kutsal Ruh'un hizmeti aracılığıyla, Allah'ın krallığı kendisini açıkça ortaya koydu ve koymaya da devam ediyor.

Asla unutmamalıyız ki ancak iyi olan Mesih'te kurtuluş haberi insanların kalplerine ulaşır onları dönüştürebilir ve sonsuz müjdenin Allah'tan korkma, O'nu yüceltme ve O'na ibadet etme çağrısına cevap vermeye yönlendirebilir. Bizim tek umudumuz göksel tapınaktaki Rahibimiz ve Kralımız olan Kurtarıcımız'dadır. O, Halkıyla birlikte ve en sonuna kadar da onlarla olacak (*Mat. 28:20*). O, geleceği Ellerinde tutuyor.

O yüzden biz de müjdenin ruhunu aklımızda tutmanın, son mesajı kayıp ve ıstırap içindeki insanogluna vaaz etmekte tam başarı sağlayacağını asla unutmamalıyız. Vaaz ettiğimiz hiçbir şey çarmıh ve onun Allah hakkında öğrettiğinden daha önemli değil.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kendini hangi şekillerde bir önder ya da etkili bir mevkide görürdün? Hayatının bu yönünde adaletin aracı olmayı nasıl başarabilirsin?
- ❷ Yaşadığın yerin kültürünü ve toplumsal yapısını düşün. Mevcut düzende ihtiyacı olanların payına düşeni iyileştirmek için nasıl bir çalışma yapabilirsin?
- ❸ Adalet ve hakkaniyet ilkeleri güçlü bir toplum inşa etmek için neden bu kadar önemli?
- ❹ Süleyman'ın Özdeyişleri kitapçığı hayatı iyi yaşamak için bilgelige odaklanıyor olsa da, Allah'ın nasıl olduğuna dair bize ne anlatıyor?

ÖZET: Mezmurlar ve Süleyman'ın Özdeyişleri, özellikle hayattaki yaygın tecrübeler ve denemeler içinde imanlı bir şekilde yaşamının zorluklarına odaklanmış iki kitapçıktır. İkisi de Allah'ın topluma bakış açısı ve O'nun yoksullara ve zulüm görenlere karşı olan özel ilgisine dair bilgiler sunar. Mezmurlar'ın haykırışı ve Özdeyişlerin bilgeligi, Allah'ın her şeyin farkında olduğu ve sıklıkla ihmal veya istismar edilenleri korumak için müdahale edeceğidir. Allah bunu yapıyorsa, bizim de aynısını yapmamız gerekir.

Müjdecî Arazî Aracı *Andrew McClesney, Adventist Müjdeleme*

Joe Marcellino, ABD'nin Maryland eyaletindeki evine Isuzu Trooper marka arazi aracını park ederken, araçtan sokağa doğru yağ izleri gittiğini fark etti.

Karısı Susan'a "Eyvah" dedi. "Vaziyet iyi değil."

Silver Spring, Maryland'deki Yedinci Gün Adventist dünya kilisesi genel merkezinde bilgi işlem müdürü olan 33 yaşındaki Joe, bir arkadaşını yardıma çağırdı. Arkadaşı Eric Armer arabanın yağ filtresinin yağ kaçırdığını fark etti ve onu, motor tamirinin muhtemelen 3.000 dolardan fazla tutacağını konusunda uyardı.

Daha yeni evlenmiş olan Joe ile Susan'ın bankada tam 3.000 dolarları vardı. Fakat Joe bu parayı arazi aracı için harcamak istemiyordu, çünkü çift ondalık ödemelerinde geride kalmışlardı. Geçmiş üç ay için 1.500 dolar borçları vardı.

Susan konuyu tartışmaya bile gerek görmedi. "İlk ürünlerimizi vermeliyiz" dedi.

Joe ile Susan dua ettiler ve arazi aracını tamir ettirmek yerine ondalık verme kararı aldılar.

Bu kararı aldıktan sonra Eric, Joe'ya araba yağ kaçırmadan hemen önce yağ değişimini yapan benzin istasyonunu aramasını önerdi. Benzin istasyonu Joe'nun evine bir tamirci gönderdi ve tamirci arabayı inceledikten sonra motoru bedavaya tamir etmeyi teklif etti. Fakat Joe benzin istasyonuna tam olarak güvenemiyordu, onun yerine benzin istasyonunun 3.000 dolar ödeme teklifini kabul etti. Joe bir başka arkadaşından, araba tamircisi olan Bill Brody'den motoru tamir etmesi için yardım istedi. Tamir bittikten sonra Joe faturayı aldı: tam 1.500 dolar. Hayret ettiği bir şekilde, benzin istasyonundan aldığı 3.000 dolar hem ondalığı hem de tamiri karşılamıştı.

Bill Joe'yu arkadaş olarak uyardı ve arazi aracının her an yine arızalanabileceğini, bu yüzden kısa sürede elinden çıkartmasını söyledi.

Günler sonra, Adventist Kilisesi genel merkezinin satın alma müdürü Wayne Calbi, Joe'ya arazi aracını satmak isteyip istemediğini sordu "Afrika'daki bir müjdecî özellikle bir Isuzu Trooper almak istiyor" dedi. Joe hemen arazi aracının geçmişini paylaştı, fakat Wayne yine de riski göze alacağını söyledi. Aracı Joe'dan adil bir fiyatla aldı ve Afrika'ya gönderdi. Joe arazi aracını sattığında 64.000 km'deydi.

Yaklaşık 18 ay geçti, Wayne Joe'ya "O arazi aracını hatırlıyor musun? Şimdi 160.000 km'yi geçti" dedi.

Joe "Rabb'e hamdolsun!" dedi. "O kadar dayanacağını sanmıyordum."

Birkaç yıl sonra, Wayne aracın 320.000 km'yi geçtiğini söyledi. Sonra da 480.000 km'yi. Joe hayrete düştü.

"Aracı bu müjdecî için Allah götürüyor!" dedi.

Şimdi 61 yaşında olan Joe (solda), bu tecrübenin kendisine hizmet ve ondalıklarla ilgili bir ders verdiğini söyledi. "Rab biz karı-koca olarak oturup O'na ilk ürünlerimizi sunmaya karar verdiğimizde bizim ihtiyaçlarımızı karşıladı" dedi. "Sadece bizim ihtiyaçlarımızı karşılamakla kalmadı, Afrika'daki müjdecinin de ihtiyaçlarını karşıladı. O arazi aracı yıldan yıla ürün veren bir berekete dönüştü."

Peygamberlerin Haykırışı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1Sa. 8:10–18, Amo. 5:10–15, Mik. 6:8, Yar. 19:1–13, Hez. 16:49, Yşa. 1:15–23.

HATIRLAMA METNİ: “Ey insanlar, Rab iyi olanı size bildirdi; adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız Rab sizden ne istedi?” (Mika 6:8).

Eski Ahit peygamberleri Kutsal Kitap’taki en ilginç karakterler arasındadır. Sert ifadeleri, cesur mesajları, keder, öfke ve hiddet duyguları ve mesajlarının az rastlanan temsilcileri, yakınlarında olmak her zaman iyi olmasa da, onları görmezden gelinemeyecek insanlar haline getirdi.

Öncelikle İsrail’e ve Yahuda’ya gönderildiler ve seçilmiş halkı Allah’taki çağrılarına geri dönmeye davet ettiler. Halk ve önderleri, etraftaki ulusların putlarına ve yaşam tarzlarına çok kolaylıkla kapılmışlardı. Peygamberlerin takdire layık görülmemen görevi, bazen Allah’ın onları sevdiğini ve onlar yararına geçmişte yaptığı işi hatırlatarak, bazen de Allah’tan uzaklaşmaya devam ederlerse karşılaşacakları neticelerle ilgili uyarıda bulunarak, insanları tövbeye sevk etmekte.

Bizim de göreceğimiz gibi, peygamberlerin halkı ve önderleri uzak durmaları için uyardığı günahlar ve kötülükler içinde en büyüklerinden biri, aralarındaki yoksulları, muhtaçları ve kimsesizleri ezmektir. Evet, putlara tapmak kötüydü; evet, sahte dinsel uygulamaları izlemek kötüydü; fakat evet, zayıf ve yoksulu istismar etmek de suçtu.

*3 Ağustos Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tekrar Tekrar Adalet Çağrısı

Allah'ın İsrail ulusu için hazırladığı açıkça ayrıntılı plana rağmen, İsraililer nadiren kendilerine yapılan çağrıya uygun yaşıyorlardı. Ülkelerine yerleştikten sonra henüz çok nesil geçmemişken, peygamber ve hâkim olan Samuel'den “öteki uluslarda olduğu gibi” (1Sa. 8:5) uluslarına önderlik edecek bir kral atmasını istediler.

1. Samuel 8:10–18 ayetlerini oku. Halkın kral isteğine Samuel hangi uyarıyı yaparak cevap verdi?

Samuel bunun diğer konularda da öteki uluslar gibi olma yolunda bir adım olduğunu fark etmişti. Samuel ilk kral Saul'a akıl hocalığı yapmaya çalışmış olsa da, öngörüsünün gerçeğe dönüşmesi çok uzun sürmedi. İsrail krallığı zirvedeyken bile, Davut ve Süleyman ayartmalara, yozlaşmaya ve aşırı güç kullanımına karşı duramadılar.

İsrail ve Yahuda krallarının hükümdarlıkları boyunca, Allah'ın karşılıklarından biri Kendi isteğini söyleyecek peygamberler göndermek ve İsrail önderleriyle halkına, toplumun ihmal edilmiş fertlerine karşı Allah tarafından yüklenmiş sorumluluklarını hatırlatmaktı.

İbrani peygamberlerin yazdıklarında hakça yaşamaya ve toplumda adaletli davranmaya sürekli tekrarlanan bir çağrı yapıldığını görüyoruz. İsrail ve onun önderlerinin sadakatsizliğine karşı peygamberler, sesi duyulmayanların, özellikle de İsrail'in Allah'ın isteğini izlemekteki başarısızlığı yüzünden zarar görenlerin sürekli ve ısrarcı sesi oluyorlardı.

Yazar Abraham Joshua Heschel, Eski Ahit peygamberlerinin coşkunluğu üzerine düşünürken, onların ısrarcı adalet çağrılarını bizim rahatımızla karşılaştırıyor: “Peygamberleri dehşete düşüren şeylerle bugün bile dünya çapında her gün karşılaşılıyor... Onların haksızlığa karşı nefes nefese sabırsızlıkları bize histeri gibi görünebilir. Her birimiz sürekli olarak adaletsizliğe, çifte standarda, yalancılığa, kötü muameleye, sefaletle maruz kalıyoruz, fakat bunların karşısında nadiren öfkeleniyor ya da telaşlanıyoruz. Peygamberler için küçük bir adaletsizlik bile, evrensel boyutta sayılırdı.”—*The Prophets [Peygamberler]* (New York: Jewish Publication Society of America, 1962), s. 3, 4.

Bu peygamberlerin bize sundukları, Allah'ın aklına ve yüreğine dair bir kavrayıştır. Allah adına konuşarak, O'nun yaşlı gözleri aracılığıyla dünyamızdaki adaletsizliği ve ızdırabı görmemize yardım edebilirler. Fakat bu coşkunluk aynı zamanda Allah'la birlikte çalışarak etrafımızdakilerin üzüntülerini gidermek ve üzerlerindeki baskıyı hafifletmek için bir harekete geçme çağrısıdır.

Bazı zamanlarda nasıl kendimize ve başkalarına zararlı olabilecek şekilde “tüm diğer uluslar gibi” olmaya çalışıyoruz?

Amos

“Amos, ‘Ben ne peygamberdim ne de peygamber öğlüydüm’ diye karşılık verdi, ‘Yalnızca sığır yetiştirirdim. Yabanıl incir ağaçlarına bakardım. RAB beni sürünün ardından aldı, ‘Git, halkım İsrail’e peygamberlik et’ dedi” (*Amos 7:14, 15*).

Amos bir peygamber olmak için gerekli niteliklere sahip olmadığını açıkça ifade ediyordu, fakat İsrail ulusuna mesajını iletirken, dinleyicilerini onlara anlatmak istediği şeye çekmekte belirgin şekilde becerikli olduğu görülüyor.

Yaygın bir konuyla, komşu ulusları sıralayarak –Suriye, Filist, Fenike, Edom, Ammon ve Moav– ve işledikleri, Allah’ın cezasız bırakmayacağı suçlardan, zorbalıklardan ve gaddarlıklardan bahsederek başlıyor (*bkz. Amos 1:3–2:3*). Özellikle de bu ulusların işlediği suçların birçoğunun kendilerine yönelik olduğu dikkate alınır, İsraililerin düşmanlarının bu şekilde itham edilmesini alkışlarla karşıladıklarını tahmin etmek zor değil.

Amos daha sonra, krallığın bölünmesiyle İsrail’in güney komşusu olan Yahuda halkı için Allah’ın yargısını bildirerek, anayurda doğru yaklaşmaya başlıyor. Allah adına konuşarak, onların Allah’ı reddettiklerini, O’nun emirlerine itaatsizliklerini ve onları bekleyen cezayı bildiriyor (*bkz. Amos 2:4, 5*). Yine, kuzey krallığı halkının Amos komşularının işlediği günahlardan bahsederken onu alkışladıklarını gözümüzde canlandırabiliriz.

Fakat sonra, Amos kendi dinleyicilerine dönüyor. Kitapçığın geri kalanı İsrail’in kötülüklerine, putperestliğine, adaletsizliğine ve Allah’ın önünde tekrarlanan hatalarına odaklanıyor.

Amos 3:9–11; 4:1, 2; 5:10–15 ve 8:4–6 ayetlerini oku. Hangi günahlara karşı uyarıyor?

Amos’un dili incelikli değildi ve uyarıları da kıyamete ilişkindi, fakat mesajı onlara Tanrıları’na dönmeleri için yakarmalarla doluydu. Bu, aralarındaki yoksullara karşı ilgilerinin ve adalet duygularının tamir edilmesini sağlayacaktı: “Bunun yerine adalet su gibi, doğruluk ırmak gibi sürekli aksın.” (*Amos 5:24*). Amos’un peygamberlik sözünün son birkaç ayeti Allah’ın halkı için gelecekteki bir yenilenmeye işaret ediyor (*bkz. Amos 9:11–15*): “Sapıklığa en çok battıkları, en çok muhtaç duruma düştükleri zamanda, Allah’ın mesajı onlara bir başışlanma ve umut mesajı oldu.”—Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 283.

Yanlış düzeltmek için sert konuşmaya hazır olmamız gereken zamanlar oluyor mu? Böyle konuşmanın uygun olacağı zamanları nasıl ayırt edebiliriz?

Mika

“Ey insanlar, Rab iyi olanı size bildirdi; adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız Rab sizden ne istedi?” (Mika 6:8). Hemen şimdi bu sözleri hangi şekillerde hayata geçirebilirsin?

Mika 6:8 belki de Kutsal Yazı'daki en iyi bilinen ayetlerden biridir. Fakat birer slogan ya da “afiş” haline getirdiğimiz birçok ayet gibi, muhtemelen bu ayetin de içeriğine sandığımız kadar aşına değiliz.

Mika 2:8–11 ve 3:8–12 ayetlerini oku. Mika hangi davranışları yüzünden insanları suçluyor?

Ahaz'ın Yahuda kralı olarak hüküm sürdüğü dönem, Allah'ın halkının ulusal tarihinde ve maneviyatında daha önce görülmemiş bir çöküş yaşadığı yıllar oldu. Putperestlik ve onunla bağlantılı çeşitli kötü uygulamalar gittikçe artıyordu. Aynı zamanda, dönemin diğer peygamberlerinin de bildirdiği gibi, yoksullar istismar edilmeye ve yağmalanmaya devam ediyordu.

Mika da en az çağdaşları kadar felâket habercisi bir peygamberdi. İlk üç bölümün çoğu, halkın yaptığı kötülöklere Allah'ın üzülmelerini ve öfkelenmesini, aynı zamanda da onlara doğru yaklaşan yıkımı ifade ediyordu.

Fakat Allah halkından vazgeçmemişti. Peygamberlerin sert ifadeleri ve ağır mesajları bile Allah'ın halkı ile hâlâ ilgilendiğinin göstergesiydi. Onları sevdiği ve önemseydiği için onları uyarıyordu. Onları affetmeyi ve yenilemeyi arzulu-yordu. Sonsuza kadar öfkeli kalamazdı (*bkz. Mika 7: 18–20*).

İyi bilinen “formülün” şartları şu şekildeydi: adil davran, merhametle sev, alçakgönüllülükle yürü. Kulağa kolaymış gibi gelebilir, fakat bu imanı hayata geçirmek, özellikle de bunu yapmak içinde yaşanan toplumun çizgisinin dışına çıkmak anlamına geldiğinde, çok zorlayıcıdır. Başkaları adaletsizlikten fayda sağlarken, merhamete dudak bukerken ve gururla giderken, adaletli davranmak, merhameti sevmek ve alçakgönüllülükle yürümek cesaret ve sabır ister. Yine de bunu yalnız yapmıyoruz; böyle davrandığımızda, Tanrımız'la birlikte yürümüş oluyoruz.

Adaletli davranmak, merhameti sevmek ve Allah'ın önünde alçakgönüllülükle yürümek arasındaki bağlantı nedir?

Hezekiel

Bir grup Hristiyana “Sodom’un günahlarını” sorsak, muhtemelen bir çoğu anlatmaya çeşitli cinsel günahlarından ve diğer ahlâki bozukluklarından başlayacaktır. Sonuçta, Yaratılış 19:1–13 ayetleri yok edilmeye fazlasıyla lâyık, hasta ve çarpık bir toplumu betimliyor.

Fakat ilginç olan, cevap bundan biraz daha karmaşık. Hezekiel’in tarifini hatırlayın: “Kızkardeşin Sodom’un günahı şuydu: Kendisi de kızları da gururluydu, ekmeğe doymuşlardı, umursamazlardı. Düşküne, yoksula yardım elini uzatmadılar” (Hez. 16:49). Allah’ın şehirde bulunan diğer ahlâksızlıkları hoş görmeyeceği açıkça belli olsa da, Hezekiel burada ekonomik adaletsizliğe ve muhtaçlarla ilgilenilmemesine odaklanıyor.

Peki Allah’ın gözünde bu ekonomiyle ilgili günahlar cinsellikle ilgili günahlar kadar kötü olabilir mi?

Amos, Mika ve Yeşaya’nın zamanından sonra gelen Hezekiel’in ilk zamanlarındaki peygamberlik sözleri, gelmekte olan yıkımla ilgili benzer bir uyarıyı andırıyordu. Fakat Yeruşalim Babillilerin eline geçip halkı tutsak aldıktan sonra, Hezekiel bütünüyle Allah’ın yenilenme vaatlerine odaklanıyor.

Hezekiel 34:2–4, 7–16 ayetlerini oku. Allah’ın İsrail’in yozlaşmış önderlerine dair değerlendirmesini, O’nun kendi çobanlığıyla karşılaştır. Onların en zayıf “koyuna” ettikleri muamele, O’nun yöntemleriyle ne şekilde tezat oluşturuyor?

Ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, *Sodom’la karşılaştırılacak* kadar bile olsalar, Rab yine de kötülüklerinden vazgeçirme umuduyla onlara el uzatıyordu. Allah’ın Kendi halkı için yenilenmiş tasarısında, onlar ülkelerine dönecek, Yeruşalim yeniden kurulacak ve tapınak yeniden inşa edilecekti. Allah’ın verdiği bayramlar yeniden kutlanacak ve ülke mirasları olarak halk arasında yeniden eşit bir şekilde bölüşürülecekti (bkz. Hez. 47:13–48:29). Allah’ın amacının, halkı için tasarladığı ve ilk olarak Mısır’dan kurtulmaları sonrasında Musa’ya ve İsrail halkına bildirdiği planı, halkının tutsaklıktan kurtulup geri dönüşüyle yeniden başlatmak olduğu açıkça görünüyor. Toplumun en zayıf üyelerine ve yabancı olarak görülen kişilere ilgi göstermek de bu tasarıya dahildi.

Bizim Tanrımız’ın daha iyi seçimler yapma şansına sahip olmalarına rağmen yanlış yapan halkına ikinci bir şans –hatta daha fazlasını– veren bir Tanrı olması senin için ne kadar önemli?

Yeşaya

Yeşaya 1:15–23; 3:13–15 ve 5:7, 8 ayetlerini oku. Peygamberin etrafındaki toplumda gözlemlediklerine verdiği tepkiyi nasıl tarif edersin?

Yeşaya'nın açılış vaazı –ilk beş bölüm– Allah'ın halkının nasıl bir toplum haline geldiğinin sert bir eleştirisinden, Allah'ı reddetmelerine ve sürekli yanlış yapmalarına cevap olarak yaklaşan yargılamaya dair uyarılardan ve Allah'a dönüp ve hayatlarını ve toplumlarını düzeltmeleri halinde umut vaatlerinden oluşan bir karışım. Fakat sözlerinden hissedilen belki de en güçlü duygu, keder. Peygamber, Allah'ın kim olduğuna ve halkı için ne istediğine dair anlayışına dayanarak, kaybedilmiş olanın, zarar gören sayısız unutulmuş insanın ve ulusun üzerine gelecek olan hükmün yasını tutuyor.

Yeşaya bu düzeni peygamberlik hizmeti boyunca sürdürüyor. İnsanları Allah'ın onlar için ne yaptığını hatırlamaya teşvik ediyor. Aynı zamanda bu insanlara Allah'ın gelecekte onlar için yapmak istediklerine ilişkin umudu sunuyor. O yüzden şimdi Rabb'i aramalıdır, zira O'nunla yenilenen bu ilişki, halen devam ettikleri günahlarından tövbe edip başkalarına karşı davranışlarını değiştirmeyi içeriyor.

58. ve 59. bölümlerde Yeşaya özellikle adalet konusundaki endişelerine dönüyor. Yine, şu özelliklere sahip bir toplumu tarif ediyor: “Adalet püskürtüldü, doğruluk bizden uzak duruyor. Çünkü gerçek, kent meydanında sendeleyip düştü, dürüstlük aramıza giremez oldu” (*Yş'a. 59:14*). Fakat aynı zamanda Allah'ın bunun farkında olduğunu ve halkını kurtaracağını bildiriyor: “Kurtarıcı... gelecek” (*Yş'a. 59:20*).

Yeşaya kitapçığı boyunca, peygamberin ilgisinin önemli bir kısmı, sonunda yeryüzünde Allah'ın hükümdarlığını yeniden kuracak olan ve O'nunla birlikte adaleti, merhameti, iyileşmeyi ve yenilenmeyi getirecek olan gelecek Mesih'in duyurulmasına ayrılıyor.

Yeşaya 9:6, 7; 11:1–5; 42:1–7 ve 53:4–6 ayetlerini oku. Bu peygamberlik sözleri senin İsa'nın hayatı, hizmeti ve ölümünden anladıklarınla ne şekilde uyuyor? Bu peygamberlik sözleri O'nun bu dünyaya gelişinin sebebiyle ilgili ne düşünüyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar* kitabında “Asur Esareti” (s. 279–292) ve “Yeşaya’nın Çağırılması” (s. 303–310) bölümlerini oku [Geçmişten Sonsuzluğa 2. Cilt, s. 166–173 ve 179–183].

“Peygamberler, kendi zamanlarındaki belirgin zulme, aleni adaletsizliğe, alışılmadık lükse ve şatafata, utanmazca eğlencelere ve sarhoşluğa, iğrenç ahlâksızlığa ve sefahate karşı seslerini yükselttiler; fakat protestoları boşuna, günahı kinamaları beyhudeydi.”—Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 282.

Yeşaya için “halkın toplumsal koşullarına ilişkin manzara bilhassa cesaret kırıcıydı. İnsanlar kazanç arzusuyla evleri evlere, tarlaları tarlalara ekliyorlardı... Adalet bozulmuştu, fakirlere merhamet gösterilmiyordu... Görevleri çaresizleri korumak olan hâkimler dahi, fakirlerin ve düşkünlerin, dulların ve yetimlerin çığlıklarına kulaklarını tıkıyorlardı...

“Bu şartlar karşısında, Uzziya’nın hükümrânlığının son yılında Yahuda’ya Allah’ın uyarı ve azar mesajlarını iletmek üzere seçilen Yeşaya’nın bu sorumluluktan kaçınması şaşkıncı değil. İnatçı bir direnişle karşılaşacağını çok iyi biliyordu.”—Sayfa 306, 307.

“Peygamberlerin bu açık ifadeleri... bizim tarafımızdan, Allah’ın her cana ulaşan sesi olarak alınmalıdır. Ağır yüklü olanlar ve zulme uğrayanlar yararına merhamet eylemlerinde, hassas öngörü ve Hristiyan nezaketi eylemlerinde bulunmak için hiçbir fırsatı kaçırmamalıyız.”—Sayfa 327.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Biz peygamberlik sözlerinin işlevini genellikle geleceğin öngörülmesi gibi anlıyoruz. Eski Ahit peygamberlerinin içinde yaşadıkları dünyaya odaklandıklarını fark etmen, bir peygamberin rolü hakkındaki algını ne şekilde değiştirdi?
- ❷ Peygamberlerin hayatları ve mesajı, gerçeği savunmanın ne kadar zor ve tehlikeli olabileceğini gözler önüne seriyor. Sence niye bunları yaptılar ve bunları söylediler?
- ❸ Peygamberlerin yazılarında, Allah halkına öfkeli olmakla onlarla yakından alakadar olmak arasında gidip geliyor. Allah’ın karakterinin bu iki yönünü ne şekilde birbiriyle bağdaştırıyorsun?

ÖZET: Eski Ahit peygamberleri halklarına karşı Allah’ın yolunun ve isteğinin coşkulu ve çoğunlukla öfkeli ve üzüntülü savunucularıydı. Bizzat Allah’ın ifade edilen alakasını yansıtan bu coşku, yoksullar ve zulme uğrayanlar için adalet konusuna güçlü bir şekilde odaklanıyordu. Peygamberlerin Allah’a dönüş çağrılarında, Allah’ın halkı için tasarladığı daha iyi bir gelecekte gerçekleştireceğini vaat ettiği, adaletsizliğe son verilmesi de dâhildi.

İntikam ve Bağışlama

Andrew McChesney, Adventist Müjdeleme

21 yaşındaki Wilder'in elindeki palanın uzun bıçağı başının üzerinden savururken parladı.

Gözleri öfkeyle yanıyordu. Hedefi üvey babasının boynuydu.

Tam o anda, üvey babası Alberto Rui Quaresma kolunu kaldırdı ve bıçak kolunu derinden kesti.

Alberto sonraki 24 gününü Batı Afrika sahili açıklarındaki ada ülkesi Sao Tome ve Principe'nin başkenti Sao Tome'de bir hastanede geçirdi. Ameliyat oldu ve doktorlar koluna metal bir plaka yerleştirdiler. Öfkeyle intikam planları kurdu. Kendisi de bir pala bulup Wilder'in kolunu kesme niyetindeydi.

Wilder öz babasının bağlantıları sayesinde tutuklanmamıştı. Üvey babasına kendisini azarladığı için saldırmıştı.

Alberto hastane yatağındaiken, Maria Rita adlı bir kadının kendisiyle aynı odada kalan motosiklet kazazedesi kardeşini her gün ziyarete geldiğini fark etmişti. Kadının kardeşine karşı şefkatine hayran kalan Alberto, bir gün "Sana aşık oldum" dedi.

Maria Rita "Hayır" diye karşılık verdi. "Bir koca istemiyorum. Tüm erkekler ateşe atılmalı."

Kadının tepkisi Alberto'yu şaşırtmıştı, ancak geçmiş bir ilişkisinden yaralı olduğunu fark etti. Anlayabiliyordu. 44 yaşındaydı, o güne dek 3 resmi nikâhsız eşi olmuştu ve sonuncu eşinin oğlu onu öldürmeye kalkmıştı.

Maria Rita evlilik konuşmak istemiyordu. Konuyu Tanrı'ya çekti.

"Tanrı sevgidir ve Tanrı hayatını değiştirip seni yeni bir yaratılışa dönüştürebilir" dedi. "Tanrı olanları unutturup o çocuğu affetmeni sağlayacaktır."

Hastaneden taburcu olduktan sonra Alberto Maria Rita'yı ara sıra sokakta görüyordu. Maria Rita bir gün onu gittiği Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ndeki 40 günlük uyanış toplantısına davet etti.

Alberto sunumlardan çok etkilendi ve beş ay sonra vaftiz oldu. Ardından Maria Rita'ya evlilik teklifinde bulundu ve Maria Rita kabul etti.

Bugün Alberto (solda) 50 yaşında ve bir çimento ambarında ustabaşı olarak çalışıyor. Aynı zamanda yerel kilisesinde veznedar, vekilharçlık yöneticisi ve Sebt Okulu öğretmeni.

Tanrı'nın hayatını nasıl değiştirdiğini Wilder'la paylaşma fırsatı bulabilmek için dua ediyor. İkili bazen sokakta karşılaşmış ve birbirlerini selamlıyorlar.

En son ciddi bir konuşma içerisine girdiklerinde Wilder'in onu öldürmeye kalktığı kendisine hatırlatılınca kahkaha attı.

"Endişe etmiyorum, çünkü Tanrı benimle" dedi.

Yaratıcı'ya İbadet Et

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mez.115:1-8, Yas. 10:17-22, Mez. 101:1, Yşa. 1:10-17, Yşa. 58, Mar. 12:38-40.

HATIRLAMA METNİ: “Benim istediğim oruç, haksız yere zincire, boyunduruğa vurulanları salıvermek, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak, her türlü boyunduruğu kırmak değil mi? Yiyeceğinizi açla paylaşmak değil mi? Barınaksız yoksulları evinize al[mak], çıplak gördüğünüzü giydirmek, yakınlarınızdan yardımınızı esirgeme[mek değil mi?” (Yeşaya 58:6, 7).

Eski Ahit peygamberleri hızlıca okunduklarında bile, yoksulların ve zulme uğrayanların istismar edilmelerinden duydukları endişe kendini belli eder. Peygamberler ve adına konuştukları Allah, tüm çevre uluslarda yapıldığını gördükleri şeyler karşısında çok öfkeliydiler (*örneğin bkz. Amos 1. ve 2. bölümler*). Fakat aynı zamanda, birçok ilahî bereketi almış olan Allah'ın halkının işlediği günahlar karşısında da bilhassa öfkeli ve kederliydi. Tarihleri ve Allah'ın verdiği kanunları düşünülürken, bu insanların daha iyi biliyor olmaları gerekirdi. Maalesef her zaman böyle olmuyordu ve olayların bu üzücü seyri karşısında peygamberlerin söyleyecek çok sözü oluyordu.

Eski Ahit peygamberlerinin adaletle ve adaletsizlikle ilgili söyledikleri çok ünlü sözlerden birçoğunun aslında ibadetle ilgili talimatlar bağlamında verildiğini keşfetmek de ilginç. Göreceğimiz gibi, gerçek ibadet sadece dinî törenler sırasında olan bir şey değil. Gerçek ibadet aynı zamanda Allah'ın başkalarının iyiliğine dair endişelerini paylaşan ve ezilenlerin ve unutulmuşların ayağa kaldırılması için çalışan bir hayat yaşamaktır.

*10 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Putperestlik ve Zulüm

Allah İsrail halkını Mısır'dan çıkarttıktan kısa süre sonra Sina Dağı'nda onlarla buluştu ve başka tanrılara ibadet etmeme ve put yapmama hakkındaki ilk iki emrin de aralarında olduğu On Emir'i yazılı olarak onlara verdi (bkz. Çık. 20:2-6). Bunun karşılığında halk kendilerine emredilen her şeyi yapacaklarına ve O'nun halkı olarak yaşayacaklarına söz verdiler (bkz. Çık. 24:1-13).

Fakat daha sonra Musa dağa çıktı ve yaklaşık altı hafta boyunca dönme-yince insanlar ona ne olduğunu merak etmeye başladılar. Ayaktakımının baskısıyla, Harun altından bir buzağı yaptı ve insanları onun önünde kurban sunmaya teşvik etti, ardından halk "yiyip içmeye oturdu, sonra kalkıp çilginca eğlendi" (Çık. 32:6). Hem Rab hem de Musa insanların bu kadar çabuk Allah'a sırt çevirip puta tapınmaya başlamalarına çok öfkeleniler; İsrail'in ise hak ettiği cezadan yalnızca Musa'nın araya girmesi sayesinde kurtulduğu anlaşılıyordu (bkz. Çık. 32:30-34).

Fakat putperestlik Allah'ın halkının çok sık yenik düştüğü bir ayartmaydı. İsrail ve Yahuda krallarının tarihinde aralıklı olarak putperest dönemler olmuştu, buna krallardan bazılarının halkı bu tanrılara tapınırken işlemeye sevk ettikleri çirkin davranışlar da dâhildir. Bu sadakatsizlik, Allah'ın halkı Kendisine geri çağırmaq için gönderdiği peygamberlerin sürekli odaklandıkları bir konuydu. Uyanış ve yeniden yapılanma çağrıları arasında sıklıkla içlerindeki yoksullara, düşkünlere ve çaresizlere daha iyi davranma çağrıları da oluyordu.

Mezmun 115:1-8 ayetlerini oku. Yazar burada hangi önemli konuya değiniyor?

Bizim ibadet ettiğimiz ve odaklandığımız kişi ya da şey gibi olmamız insanoğlunun bir eğilimi. O yüzden, Allah'ın halkı adaletli bir Tanrı'ya ibadet etmekten vazgeçip çevre ulusların genellikle savaş ve doğurganlıkla anılan sahte tanrılarına ibadet etmeye başlayınca, başkaları için ve adalet için duyulan endişenin de azalması doğaldı. İnsanlar diğer tanrıları seçtiklerinde, başkalarına nasıl davrandıkları da dâhil olmak üzere birçok konudaki tavırlarını değiştirdiler. Rabb'e sadık kalmış olsalardı, aralarındaki ihtiyaç sahiplerine karşı O'nun alakasını da paylaşıyor olurlardı.

İbadet ettiğimiz gibi olmaya başlama fikri üzerinde derinlemesine düşün. Günümüzde bu ilkenin nasıl tezahürleriyle karşılaşırız?

İbadet Etmek İçin Bir Sebep

Kutsal Kitap boyunca Allah'ın halkı Allah'a ibadet etmeye teşvik ediyor, fakat aynı zamanda bunu yapmamız için sürekli olarak sebepler de sunuyor. O'nun kim olduğundan dolayı, yaptığı şeyden dolayı ve birçok niteliği sebebiyle O'na ibadet etmemiz söyleniyor. Bu nitelikler arasında O'nun iyiliği, adaleti ve merhameti var. Allah'ın nasıl olduğu, bizim için ne yaptığı (özellikle de Mesih'in çarmıhında) ve yapacağını vaat ettiği şey bize hatırlatıldığında, hiçbirimiz Allah'a ibadet etmek ve O'nu yüceltmek için sebepsiz kalmamalıyız.

Yasanın Tekrarı 10:17–22, Mezmur 101:1, 146:5–10, Yeşaya 5:16, 61:11 ayetlerini oku. Bu ayetlerde Allah'a ibadet etmek ve O'nu yüceltmek için hangi sebepler öne sürülüyor?

İbadet etmek için bu sebeplere sahip olmak Allah'ın halkı için yeni bir şey değildi. Yeni özgür kalmış İsraililerin en coşkulu biçimde ibadet ettikleri dönemlerden bazıları, Allah'ın bariz biçimde onların yararına müdahale etmesine karşılık olarak gerçekleşmişti. Örneğin Mısır'dan çıkarılıp Kızıl Deniz'i geçmeleri sağlandıktan sonra, Musa ve Miryam insanları kısa süre önce gördükleri ve kendisinden kurtarıldıkları şey için Allah'a övgü ilahileri söylemeye sevk etmişlerdi (*bkz. Çık. 15. bölüm*).

Allah'ın böyle olaylarda açığa vurulan adaletinin ve merhametinin unutulmaması gerekiyordu. İnsanlar öyküleri tekrar tekrar anlatarak canlı tuttukları için, Allah'ın yaptıkları ve adaleti yıllar sonra ve gelecek nesillerde ibadetlerine ilham kaynağı olmaya devam etti. Bu tekrar anlatma ve ibadetin bir örneği Yasanın Tekrarı 10:17–22 ayetlerinde kayıtlıdır.

Allah'ın adaleti, öncelikle O'nun kimliğinin bir parçası, esas karakterinin öz bileşenidir. “Tanrı kesinlikle kötülük etmez, Her Şeye Gücü Yeten adaleti saptırmaz” (*Eyüp 34:12*). Allah adildir ve adaletle ilgilidir; bu da O'na ibadet edip O'nu övmek için bir sebeptir.

İkinci olarak, Allah'ın adaleti O'nun halkı adına ve tüm yoksullar ile zulme uğrayanlar adına gerçekleştirdiği adil ve haklı işlerinde görülür. O'nun adaleti asla karakterinin bir tanımından ibaret değildir. Tersine, Kutsal Kitap “düşkünlerin feryadını işiten” (*Eyü. 34:28*) ve dünyamızda çok bariz olan yanlışları doğruya çevirmek için faal ve kaygılı olan bir Tanrı'yı resmediyor. Neticede, bu Allah'ın son yargısında ve dünyayı yeniden yaratmasında tamamen fark edilecek.

Eski İsrail'in Rabb'i övmek için sebepleri varsa, bizim de, Çarmıh'tan sonra, O'nu övmek için daha çok sebepimiz yok mu?

Dindar Zorbalar

İsrail ve Yahuda krallıklarının iyi zamanlarında halk tapınağa ve Allah'a ibadete geri dönüyordu, fakat o zaman bile ibadetleri putperestlik sızıntılarıyla ve çevredeki ulusların dinlerinin uygulamalarıyla karışmış olurdu. Fakat peygamberlere göre, din adına en iyi girişimleri bile onları ülkede günlük yaşamlarında sürdürdükleri kötülüklerden alıkoymak için yeterli gelmiyordu. İbadet törenleri aracılığıyla dindar olmak için ne kadar çaba gösterilirse gösterebilirler, ilahilerinin ezgisi yoksulların ve zulme uğrayanların feryatlarını bastırıyordu.

Amos kendi zamanının halkını, “yoksulu çığneyenler, ülkedeki mazlumları yok edenler” (*Amos 8:4*) diye tanımlamıştı. Onların bir an önce törenlerini tamamlayıp dükkânlarını açarak, “yoksulları gümüş, mazlumları bir çift çarık karşılığında satın alan” (*Amos 8:6*) hileli ticaretlerine geri dönmek için can atıklarını görmüştü.

Yeşaya 1:10–17, Amos 5:21–24 ve Mika 6:6–8 ayetlerini oku. Rab bu dindar insanlara törenleriyle ilgili ne söylüyordu?

Allah peygamberleri aracılığıyla güçlü ifadeler kullanarak, etraflarındaki kişilerin acılarına ve ezilmelerine rağmen onlardan kopuk ve karşıt bir şekilde gerçekleşen ibadetle ve dinle alay ediyor. Amos 5:21–24 ayetlerinde, Allah'ın onların ibadetlerinden “iğrendiğini,” “hoşlanmadığını” ve genel olarak “tıksındığını” söylediğini okuyoruz. Onların toplantıları “leş kokusu” diye tanımlanmış, sunuları ve ezgileri değersiz olarak reddedilmiştir.

Mika 6. bölümde, Allah'a nasıl en uygun şekilde ibadet edebileceklerine dair bir dizi gittikçe artan ve hatta alaya varan öneriyle karşılaşırız. Peygamber alaylı bir şekilde yakmalık sunu önerilerini teklif ediyor, sonra önerisini artırarak, “binlerce koç samsam, zeytinyağından on binlerce dere akıtsam” (*Mika 6:7*) diye ekliyor ve en sonunda da korkunç –fakat bilinmedik olmayan– aşırı önerisini, Allah'ın lütfunu ve affını elde etmek için ilk oğlunu kurban etme teklifini sunuyor.

Fakat neticede Rabb'in onlardan asıl istediği “adil davranmaları, sadakati semmeleri ve alçakgönüllülükle yolunda yürümeleriydi” (*bkz. Mik. 6:8*).

Kendini çevrendeki muhtaç insanlara yardım etmek yerine dinî şablonlar ve törenlerle daha çok ilgilenmekle suçlu bulduğun oldu mu? Bu tecrübeden ne öğrendin?

İbadet Etmenin Bir Yolu

Peygamberler ibadetle adalet arasındaki ilişkiyi açıklarken, ileri sürdükleri başka bir adım daha var: yoksulların ve ezilenlerin durumunu iyileştirmek için etkin bir şekilde alakadar olmak ve muhtaç olanlara yardım etmek, ibadetin önemli bir parçasıdır. Yeşaya 58. bölüm bu bağlantıyı bariz bir şekilde ortaya koyuyor.

Yeşaya 58. bölümü oku. Bu bölümün başlarında anlatıldığı gibi, Allah ile O'nun halkı arasındaki ilişkide yanlış giden ne olmuştu?

Daha önce gördüğümüz gibi, bu eleştiri etkin bir şekilde dindar olan insanlara yönelik. Samimiyetle Allah'ı arıyor gibiler, fakat anlaşılan bu işe yaramıyor. Bu nedenle Allah, O'na hizmet etmenin farklı bir yöntemini denemek için, ibadet etme şekillerini değiştirmeleri gerektiğini söylüyor. Nasıl ibadet edeceklerini O seçecek olsaydı, bu, "haksız yere zincire, boyunduruğa vurulanları salıvermek, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak, her türlü boyunduruğu kırmak" (Yşa. 58:6) olurdu. Aynı zamanda açları doyurur, evsizlere barınak sağlar, ihtiyacı olanlara yardım ederlerdi.

Bu faaliyetler ibadet etmenin yegâne yolu olarak sunulmuyor, fakat Allah bunları ibadet etmenin bir yolu (ve insanların bazı geleneksel ibadet uygulamalarına tercih edilebilecek bir ibadet çeşidi) olarak teşvik ediyor. Böylelikle, ibadet sadece içeriye odaklanan değil, aynı zamanda Allah'a ibadet edenlerin tüm çevresindekilere bereketler getiren bir şey olur. "Dinin gerçek maksadı, insanları günahlarının yükünden kurtarmak, hoşgörüsüzlüğü ve zulmü ortadan kaldırmak ve adaleti, özgürlüğü, barışı desteklemektir."—*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 4. cilt, s. 306.

Yeşaya 58:8–12 ayetlerinde Allah bu çeşit ibadete karşılık olarak bereketler vaat ediyor. Aslında Allah'ın söylediği, insanlar kendilerine daha az odaklanırlarsa, Allah'ın kendileriyle ve iyileştirme ile onarma sağlamak için kendileri aracılığıyla çalıştığını görecektir.

Bu bölümde ilginç bir şekilde, bu tip ibadet ile Sebt günü tutmanın "sevinçlerle" dolu yeniliği arasında bağlantı kuruluyor. Sebt günü ile hizmet arasındaki güçlü bağlantıların bazılarını daha önce gözden geçirmiştik, fakat bu ayetlerde insanlara yapılan ibadetlerini canlandırma ve Allah'ın bereketini keşfetme çağrısında bu faaliyetlerin ikisi de bulunuyor. Bu ayetlerle ilgili Ellen White şöyle yazmıştı: "Rabb'in Sebt gününü tutanların, merhamet ve hayırseverlik işi yapma sorumlulukları vardır."—*Welfare Ministry [Refah Hizmeti]*, s. 121.

Merhamet ve Sadakat

Dönemin din önderlerinden bazıları Kendisini “günahkârlarla” sofraya oturduğu için eleştirdiğinde, İsa onlara Hoşea peygamberden bir alıntıyla cevap verdi ve kitaplarına geri dönüp Allah’ın “Ben kurban değil, merhamet isterim” (*Mat. 9:13, Hoş. 6:6 ayetinden alıntı*) derken aslında ne demek istediğini anlamalarını söyledi.

Göreceğimiz gibi, İsa hizmet ve şefkat dolu bir hayat yaşadı. Başkalarıyla ilişkisi, iyileştirme mucizeleri ve benzetmelerinin çoğu, bu şekilde yaşanmış bir hayatın Allah’a gerçek adanmışlığı ifade etmenin en iyi yolu olduğunu gösterdi ve insanları buna teşvik etti. Onu en çok din önderleri eleştiriyordu, fakat O da en sert eleştirilerini onlara yöneltiyordu. Yeşaya’nın zamanındaki dindar insanlar gibi, onlar da kendi dinsel uygulamaları sayesinde Allah’la olan özel ilişkilerini koruduklarına inanıyorlardı, fakat aynı zamanda yoksulları istismar ediyor, muhtaçları görmezden geliyorlardı. İbadetleriyle davranışları birbirine uymuyordu, İsa da böyle bir ikiyüzlülüğü kınarken çekingen davranmıyordu.

Markos 12:38–40 ayetlerini oku. İsa’nın onların “dul kadınların malını mülkü sömürdüğünü” söylemesi bu listede yersiz mi, yoksa İsa özellikle bunu mu belirtmeye çalışıyor? “Bu kişilerin cezasının daha ağır olacak” olmasını nasıl açıklarsın?

İsa’nın –özellikle dindar kişilere yönelik– en korkutucu vaazı belki de Matta 23. bölümdekidir. Onların dinlerini tanımlarken, hayatta zarar görmüş insanlara yardım etmediğini söylüyor ve üstüne bu dinin bir de o insanların yüklerine yük kattığını bildiriyor. İsa onların yaptıklarıyla, hatta zaman zaman eylemsizlikleri ve ilgisizlikleriyle “Göklerin Egemenliğinin kapısını insanların yüzüne kapadıklarını” (*Mat 23:13*) söylüyor.

İsa, yüzyıllarca öncesinin peygamberlerinin söylediğini tekrarlayarak, onların ciddi dini uygulamalarıyla göz yumdukları ve fayda sağladıkları adaletsizlikler arasındaki uçuruma doğrudan vurgu yaptı. “Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz nanenin, dereotunun ve kimyonun ondalığını verirsiniz de, Kutsal Yasa’nın daha önemli konularını –adaleti, merhameti, sadakati– ihmal edersiniz” (*Mat. 23:23*). İsa hemen ardından dini uygulamaların ve usullerin özünde yanlış olmadıklarını, fakat başkalarına adaletli davranmanın yerini almamaları gerektiğini ekledi.

Doğruya sahip olmanın ve onu bilmenin yeterli olduğunu düşünme tuzagından nasıl kaçınabiliriz?

EK ÇALIŞMA: “Evlilik Mesih’in bereketine sahiptir ve kutsal bir kurum olarak görülmelidir. Gerçek din, Rabb’in planlarına karşı çalışmaz. Allah, erkek ve kadının, gökteki ailenin simgeleri olacak şeref tacını giymiş aileler yetiştirmek için, kutsal evlilik bağıyla birleşmelerini buyurdu. Mesih de, kamu hizmetinin başlangıcında, Aden’de kutsanmış olan kurumu kesin bir şekilde kutsamıştır. Böylelikle evlilik törenlerinde mevcut olmayı reddetmeyeceğini, ayrıca evliliğin paklık ve kutsallıkla, hakikat ve doğrulukla birleştiğinde insan ailesine verilmiş en büyük iyiliklerden biri olduğunu herkese bildirmiştir.”— Ellen G. White, *Daughters of God [Allah’ın Kızları]*, s. 180, 181.

Ezgilerin Ezgisi’nde gördüğümüz gibi, cinsel sevgi evlilikte harika bir şey olabilir. Fakat kalıcı bir ilişki sadece dış güzellik ve fiziksel hazlar üzerine inşa edilemez. Bedenlerimiz yaşlanır ve çürür, hiçbir beslenme düzeni, egzersiz ya da estetik ameliyat bizi sonsuza kadar genç gösteremez. Süleyman ve Şulamli kızın evliliği ömür boyu süren, bağlılık olan bir ilişki. Birbirlerine ait olduklarını üç kez bildiriyorlar (*Ezg. 2:16 6:3, 7:10*). İlkinde, karşılıklı sahiplenmenin ikrarı (*Ef. 5:21, 33 ile karşılaştır*). İkincisinde, kız kendi teslimiyetini ikrar ederek, sırayı değiştiriyor (*ayrıca Ef. 5:22, 23*). Üçüncüde ise, Süleyman’ın ona duyduğu arzu ifade ediliyor (*Ef. 5:24–32*). Böyle bir aşk bastırılmaz (*Ezg. 8:7*), bu bozulamaz bir mühür gibidir (*Ezg. 8:6*).

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Daha önce hiç adaletli davranmanın ve merhameti sevmenin birer ibadet eylemi olduğunu düşündün mü? Bu, başkalarını gözetmek konusuna yaklaşımını nasıl değiştirebilir? Peki ibadet konusuna yaklaşımını nasıl değiştirebilir?
- ❷ Hem kişisel hem de kilise topluluğu olarak, Hristiyan yaşantılarımızda “Kutsal Yasa’nın daha önemli konularını” (*Mat. 23:23*) ihmal etmemek için nasıl önlemler alabiliriz? Kendi tecrübende, “küçük sineği süz[üp] ayır[dığın] ama deveyi yut[tuğun]” (*bkz. Mat. 23:24*) örnekler hatırlıyor musun?
- ❸ İkiyüzlülük neden bu kadar büyük bir günah olarak kabul ediliyor? En azından iyilik yapıyor gibi görünmeye çalışmamız daha iyi değil mi?
- ❹ Allah’ın, peygamberler aracılığıyla ifade edilen, yoksullara ve muhtaçlara bakış açısı ve onlara olan tutkusu senin dünyaya bakışını ne şekilde değiştiriyor? Bir peygamberin gözleriyle baksan ve kulaklarıyla duysan, yerel haber bültenlerini nasıl farklı bir şekilde görür ya da okurdun?

ÖZET: Peygamberler ülkedeki kötülükten endişe duyuyorlardı, fakat özellikle Allah’ı kendilerinin olarak benimseyip O’na ibadet edenler tarafından yapılan kötülüklerle odaklanmışlardı. Peygamberlere ve İsa’ya göre, adaletsizlik ibadeti tutarsız kılıyordu ve böyle bir din ikiyüzlülüktü. Allah’ın istediği gerçek ibadetin kapsamında zulme karşı çalışmak ve yoksullar ile düşkünleri gözetmek vardır.

İsa Rüyaları

Andrew McChesney, Adventist Müjdeleme

Susumu Kanai ilk İsa görümünü Japonya'nın Osaka kentinde sabah saat 5'te yatarken gördü.

12 yıl boyunca, Tokyo'nun 500 km güneybatısında bulunan 2,6 milyon nüfuslu memleketinde, her sabah hayatını düşünmek için bir miktar zaman ayırırdı. Fakat bu sefer, parlak bir ışıkla irkilmisti. Işığın içinde, arkasından ışık saçan, kolları açık bir figür gördü.

Daha fazlasını öğrenmek için internette araştırma yapan Susumu, Brezilya'nın Rio de Janeiro kentindeki kolları açık dev "Kurtarıcı Mesih" heykelinin fotoğrafını gördü. İsa'yı görmüş olabileceği sonucuna vardı.

Kısa bir süre sonra Susumu, rüyasında kendisini bir masada bir Adam'ın karşısında otururken gördü. Adam'ın elleri masadaydı ve etrafı parlak bir gökkuşağıyla çevriliydi.

Susumu rüyasındaki Adam'ın İsa olduğunu birkaç gün sonra berbere gittiğinde fark etti. Saç tıraşı için sıra beklediği yerde ünlü tabloları konu alan bir kitaba göz gezdirirken, Leonardo da Vinci'nin "Son Akşam Yemeği" tablosunu görünce rüyasından İsa'yı tanıdı.

Rüyalar ve görümler devam etti. Susumu rüyasında kendisinin ve yedi başka adamın yabancı bir ülkede yakalandığını gördü. Yedi adamın birer birer öldürülmesini izledi. Ölüm sırası kendisine geldiğinde, birisi onu arkasından yakalayıp "Ben Kipti inancındam. Benimle gel" diye fısıldadı.

Susumu o an uyandı. "Kipti" kelimesini internetten araştırdı ve sadece 55 km uzaklıkta bir Kipti kilisesi olmasına çok şaşırıldı. Hayatında ilk defa kiliseye gitmeyi düşünüyordu.

Birkaç sabah sonra Susumu başka bir görüm gördü. "Matta İncili" sözcüklerinin dijital bir reklâm gibi zihninin gözünde soldan sağa doğru geçtiğini gördü. Bu sözcüklerin ne anlama geldiğini bilmiyordu, internete girip aradığında Matta'nın Kutsal Kitap'ın bir kitapçığı olduğunu gördü. Hemen Matta'nın bir sesli anlatımını indirdi ve arabasında dinlemeye başladı.

Aynı zamanda, Hristiyan olduğunu bildiği ev sahibine ibadet için nereye gittiğini sordu. Ev sahibi onu Osaka Merkez Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne götürdü.

Susumu (solda), 2018'de Japonya'da daha önce benzeri görülmemiş bir şekilde 161 bölgede düzenlenen müjdeleme toplantılarına gelen onlarca beklenmedik misafirden biri. Kilise önderleri Hristiyan nüfusun oranı yalnızca yüzde 0,7 olan bir ülkede böyle bir olayı daha önce hiç görmemişlerdi.

Susumu'yla tanışan Adventist Kilisesi başkanı Ted N.C. Wilson "Kutsal Ruh Japonya'da insanları kiliseye getirip, onları ikna ederek mucizevi bir iş yapıyor" dedi. "Kutsal Ruh'un son yağmuru için dua etmeliyiz ki, Japonya gibi ülkeler ve daha birçokları tümüyle Advent mesajıyla dolsun."

İsa ve İhtiyaç Sahipleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Luk. 1:46–55, 4:16–21, 7:18–23, Mat. 12:15–21, Mat. 21:12–16, Mar. 11:15–19, Ysa. 53:3–6.

HATIRLAMA METNİ: ““Rabb’in Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde’yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rabb’in lütuf yılını ilan etmek için Beni gönderdi” (Luk. 4:18, 19).

İsa, beden almasının diğer sebeplerinin yanı sıra, Allah’ın nasıl olduğunu bize göstermeye geldi. Bunu öğretisiyle, kurbanlığıyla ve yaşamıyla gerçekleştirdi; yani sıradan insanlarla ilişki kurma biçimiyle. Birçok eylemi başkalarının hayatlarında hemen ve gerçek değişiklikler sağladı.

Mesih’in hizmetinin bu yönü, Eski Ahit peygamberleri, İsa’nın annesi Meryem, hatta kaydedilen ilk vaazında (*Luka 4. bölüm*) görevini tanımlarken bizzat Kendisi tarafından öngörülmüştü. Buna ek olarak, Müjde yazarları İsa’nın öyküsünü aktarırken O’nun ne yaptığını açıklamak için sıklıkla Eski Ahit peygamberlerinin dilini kullandılar. Bu şekilde, İsa’nın hayatı bu peygamberlerin geleneğinde (yoksullar ve mazlumlara duydukları şefkat de dâhil olmak üzere) açık bir şekilde görülüyordu.

Fakat din önderleri İsa’yı bir tehdit olarak algıladılar. Korkunç bir adaletsizlik ve zalimlik örneği göstererek, İsa’yı tutuklattılar, haksız bir şekilde yargılatılar ve çarmıha gerdirdiler. Allah İsa’nın şahsında adaletsizliğin nasıl bir duygu olduğunu biliyor; ve O’nun ölümünde, kötülüğün dehşetine maruz kaldı. Fakat İsa’nın dirilişinde, hayat, iyilik ve kurtuluş adına zafer kazandı.

*17 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Meryem'in Ezgisi

Sahneyi hayal edin: Meryem sadece birkaç gün önce melek Cebrail aracılığıyla bir mesaj almıştı. Cebrail ona Yüceler Yücesi'nin Oğlu olan İsa'nın annesi olacağını söylemişti. Daha kimseye anlatmamıştı, fakat kendisi de mucize bir bebek bekleyen yaşlı akrabası Elizabet'i görmeye gitti. Meryem daha bir şey söyleme fırsatı bulamadan Elizabet ruhsal sezgiyle ondaki haberi fark etti ve birlikte Allah'ın vaatlerini ve iyiliğini kutladılar.

Luka 1:46–55 ayetlerini oku. Sadece kendisi için olan –“Çünkü Güçlü Olan, benim için büyük işler yaptı” (Luk. 1:49)– ve çok daha genel olan övgünün karışımına dikkat et. Bizim Allah'a yönelik övgümüz ve ibadetimiz neden hem kişisel hem genel vurgular içermelidir?

Bu, mezmurların ya da İbrani peygamberlerin yazılarının arasına çok iyi uyum sağlayabilecek, dikkate değer bir ilahi. Meryem bir hayret ve Allah'a karşı şükran duygusuyla coşuyor. Allah'ın kendi hayatında çalıştığını gördüğü anlaşılıyor, fakat Allah'ın kendi ulusu ve insan nesli için tasarısının daha geniş olan kapsamını da çok iyi biliyor.

Ancak Meryem'in anlayışına göre, Allah sadece kudretli ve övgüye lâyık değil, aynı zamanda merhametlidir ve alçakgönüllüleri, ezilenleri ve yoksulları bilhassa gözetir. Melek yaklaşan doğumun “iyi haberini” Meryem'e bildirdikten sonra yanından daha yeni ayrılmıştı ve Meryem şu ezgiyi söylüyordu: “Hükümdarları tahtlarından indirdi, sıradan insanları yükseltti. Aç olanları iyiliklerle doyurdu, zenginleri ise elleri boş çevirdi” (Luk. 1:52, 53).

İsa'nın yeryüzündeki hayatının öyküsünün daha en başında, O bir hükümdar olarak tanıtılıyor (bkz. Luk. 1:43); fakat başka tür bir krallığın hükümdarı olarak. Birçok yorumcunun tanımladığı gibi, İsa'nın başlatmaya ve kurmaya geldiği Allah'ın krallığı, bu dünyanın krallıklarının alışıldık sosyal düzeniyle karşılaştırıldığında, “baş aşağı” bir krallık olacaktı. İsa'nın krallığının elimizdeki tanımlarında, bu dünyanın güçlülere ve zenginlere en küçüklerdir, fakat yoksullarla zulüm görenler özgürleştirilmiş, “dolu” ve yükseltilmiştir.

Kilise Allah'ın krallığının bir ifadesi olmalıysa, Meryem'in tarif ettiği “baş aşağı krallığı” örneklemede ne kadar başarılı? Zenginler ve güçlüler de Mesih'in sevgisini almış olduklarından, onlara da haksızlık etmeden böyle bir şey nasıl örneklenebilir?

İsa'nın Görev Beyanı

İster o gün için önceden belirlenmiş okuma olsun, ister İsa okuması için Kendisine verilen tomarda ilgili ayetleri (*Yşsa. 61:1, 2*) kasıtlı olarak bulmuş olsun, bu ayetlerin O'nun halka ilk vaazının metni olması rastlantı değildir. İsa'nın Luka 4:16–21 ayetlerindeki kısa vaazının öyküsünün –“Dinlediğiniz bu yazı bugün yerine gelmiştir” (Luk. 4:21)– Luka'nın İsa'nın kamu hizmetine dair kaydının başlangıcında bulunması da rastlantı değildir.

İsa'nın, Meryem'in “baş aşağı krallıkla” ilgili ezgisini bıraktığı yerden devralıp, Kendi hizmetinde hayata geçirmeye başladığı anlaşılıyordu. İsa (ve İsa'nın öyküsünü aktaran Luka) Yeşaya'nın peygamberlik sözünü İsa'nın ne yaptığını ve ne yapmak üzere olduğunu açıklamak için kullanmıştı, fakat bu aynı zamanda Meyem'in 30 yıl önce tanımladığı şeyi ifade etmenin başka bir yoluydu. İsa'nın getirdiği iyi haberlerin alıcıları ve özellikle odaklandıkları, yoksullar, acı çekenler ve zulüm görenlerdir.

İsa Yeşaya 61. bölümden alınan bu ayetleri Kendi görev beyanı olarak uyarladı. O'nun hizmeti ve görevi hem ruhsal hem yaşamsaldı ve O ruhsal olanla yaşamsal olanın bizim kimi zaman sandığımız kadar birbirine uzak olmadıklarını gösterecekti. İsa ve öğrencileri için insanlarla fiziksel ve yaşamsal olarak ilgilenmek, onlarla ruhsal olarak ilgilenmenin en azından bir parçasıydı.

Luka 4:16–21 ve 7:18–23 ayetlerini oku ve karşılaştır. Sence İsa neden bu şekilde cevap verdi? İsa'nın ilahiliği ve Mesihliği konusundaki benzer sorulara sen nasıl cevap verirdin?

İsa öğrencilerini gönderdiğinde, onlara verdiği görev de aynı zamanda bu hizmetle uyumluydu. Öğrenciler bir yandan gittikleri her yerde “Göklerin Egemenliği'nin yaklaştığını” (*Mat: 10:7*) duyuracaklardı, öte yandan İsa'nın onlara verdiği diğer talimat da “hastaları iyileştirin, ölüleri diriltin, cüzamlıları temiz kılın, cinleri kovun. Karşılıksız alınız, karşılıksız verin” (*Mat: 10:8*) olmuştu. O'nun adına gerçekleştirecekleri hizmet, İsa'nın hizmetinin ve insanları davet ettiği krallığın değerleriyle ilkelerini yansıtmak ve hayata geçirmektir. Öğrenciler de, sonuncuları, en zayıfları ve kayıp olanları ayağa kaldırmaktaki görevinde İsa'ya katılmalydılar.

Kayıp bir dünyaya çok önemli olan Üç Meleğin Mesajlarını duyurma göreviyle, bu işi nasıl dengeleyeceğiz? Tüm yaptıklarımız neden şu ya da bu şekilde “mevcut gerçeği” duyurmakla bağlantılı olmalıdır?

İsa İyileştirir

Müjdeler İsa'nın mucizelerine ilişkin öykülerle, özellikle de iyileştirme öyküleriyle çeşnilendirilmiştir. Yeşaya'nın peygamberlik sözüyle önceden bildirdiği gibi, O körleri iyileştirdi ve hastalıkların pençesinde tutsak olanları serbest bıraktı, bunların bazıları yıllarca ızdırap çekmişlerdi (*örneğin bkz. Markos 5:24–34, Yubanna 5:1–15*). Fakat O bundan fazlasını yaptı: Topalları yeniden yürüttü; cüzamlıları iyileştirdi (sadece sözle değil, “temiz olmadıkları” halde onlara dokunarak); insanların zihinlerini ve bedenlerini ele geçiren cinlerin üstüne gitti; hatta ölüleri diriltti.

Bu mucizeleri yapma nedeninin kalabalıkları etkilemek ve sahip olduğu güçleri Kendisinden şüphe eden ve eleştiren pek çoklarına kanıtlamak olduğunu düşünebiliriz. Ancak durum her zaman böyle değildi. Aksine, İsa iyileştirdiği kişiye sıklıkla bundan kimseye bahsetmemesini söylerdi. Bir yandan yeni iyileşen insanların bu talimatları yerine getirip harika haberleri kendilerine saklamak konusunda pek istekli olmadıkları anlaşılıyor, öte yandan İsa mucizelerinin bir gösteriden daha önemli bir amacı olduğunu göstermeye çalışıyordu. Tabi ki nihâî hedef insanların O'nda kurtuluşu bulmasıydı.

Fakat İsa'nın iyileştirme mucizeleri O'nun merhametinin bir ifadesiydi. Örneğin, 5000 kişinin doyurulduğu olayın öncesiyle ilgili olarak, Matta şunları yazıyor: “İsa tekneden inince büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Onlara acıdı ve hasta olanlarını iyileştirdi” (*Mat. 14:14*). İsa ızdırap çekenlerin acısını hissetti ve temas ettiği kişilere yardım edip onları ayağa kaldırmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Matta 12:15–21 ayetlerindeki Yeşaya'nın peygamberlik sözünü oku. Yeşaya ve Matta İsa'nın yaptığı şeyin birkaç –ya da bir kaç yüz– hastayı iyileştirmekten daha fazlası olduğunu hangi şekillerde tanımlıyorlar?

“İsa'nın gerçekleştirdiği her mucize O'nun ilahîliğine işaret eden bir belirtiydi. O Mesih hakkında önceden bildirilen görevi yerine getiriyordu; fakat Ferisilere göre bu merhamet işleri mutlak bir suçtu. Yahudi önderler insanların çektiği acılara zalimce bir kayıtsızlıkla bakıyorlardı. Pek çok durumda, Mesih'in dindirdiği acıların onların bencillikleri ve baskıları sebep olmuştu. Dolayısıyla, O'nun mucizeleri onlara yönelik bir kınama niteliğindedeydi.”— Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 406 [Sevgi Öğretmeni, s. 393].

İsa'nın iyileştirme mucizeleri merhamet ve adalet eylemleriydi. Fakat tüm durumlarda, başlı başına amaç değillerdi. Sonuçta Mesih'in yaptığı her şey, insanların sonsuz yaşama yönlendirme amacını taşıyordu (bkz. Yu. 17:3).

Tapınağın Temizlenmesi

İsa'nın Müjdeler'deki öykülerini okuduğumuzda, sıklıkla O'nun nazik tasvirlerinin çekimine kapılırız: hastalarla ve çocuklarla ilgilenmesi, kayıpları arama öyküleri ve Allah'ın krallığı hakkındaki konuşmaları. Bu yüzden O'nun –özellikle de döneminin din önderlerine ve onların bazı uygulamalarına karşı– zor kullanarak ve dobra dobra davrandığını gördüğümüz diğer öyküler bizi şaşırtabilir.

Matta 21:12–16, Markos 11:15–19, Luka 19:45–48 ve Yuhanna 2:13–17 ayetlerini oku. Bu benzer öykülerin Müjde anlatımlarının her birinde geçmesinin önemi nedir?

Bu olayın Müjdeler'in her birinde yer alması hiç şaşırtıcı değil. Bu, heyecan, eylem ve coşku dolu bir öykü. Anlaşılan İsa tapınağın bu şekilde kullanılmasından ve gerçek ibadetin yerini kurbanlık hayvanların satışının almış olmasından endişe duyuyordu. Bu kurbanların temsil edeceği her şeye, yani O'nun dünyanın günahları için vekâleten ölümüne ne büyük saygısızlık!

Bu tip doğrudan bir müdahale, İbrani peygamberlerin geleneğine uygundu. Bu öyküde ne olduğunu açıklamak için, Müjde anlatımlarının her birinde bu konu İsa'nın ya da Müjde yazarlarının Yeşaya'dan, Yereya'dan veya Mezmurlar'dan alıntı yapmasıyla ortaya atılıyor. İnsanlar İsa'yı bir peygamber olarak tanıdılar (*bkz. Mat. 21.11*) ve tüccarlarla para bozanları tapınaktan kovduktan sonra tapınağın avlusunda insanları iyileştirmeye ve öğretmeye başladığında O'na geldiler. O'nun dokunuşuyla şifa bulanlar ve öğretisini dinlerken yürekleri umutla dolanlar halktı.

Din önderleri de İsa'yı bir peygamber –yani kendi güçleri ve toplum düzenlerinin istikrarı için tehlikeli olan biri– olarak tanıdılar ve aynı geçmiş yıllarda seleflerinin peygamberlere yaptığı gibi, O'nu öldürmek için komplolar kurmaya çalıştılar (*bu karşılaştırma için Luka 19:47, 48 ayetlerine bak*).

Kilise üyeleri olarak, yerel kiliselerimizin Mesih'in zamanında tapınağın ihtiyaç duyduğu şeye muhtaç kalan yerler olmamalarını sağlamak için, üzerimize düşen görevi nasıl gerçekleştiririz. Bu ruhsal tehlikelerden nasıl kaçınırız? Bu tehlikeler aslında ne gibi şeyler olabilir?

Mesih'in Çarmıhı

Allah'ın yoksulların ve zulme uğrayanların haykırışlarını gören ve duyan bir Tanrı olması teselli verici. Allah'ın İsa'nın şahsında dünyamızdaki acı-masızlığı, zulmün ve adaletsizliğin en kötüsünü tecrübe edip buna katlanmış bir Tanrı olması ise hayret vericidir. İsa'nın hayatı ve hizmeti boyunca gösterdiği onca merhamete ve iyiliğe rağmen, ölümü nefret, kıskançlık ve adaletsizlik sonucunda geldi.

İsa, Getsemani Bahçesi'ndeki ızdıraplı dualarından tutuklanmasına, "mahkemeye çıkarılmasına", işkence görmesine, alaya alınmasına, çarmıha gerilmesine ve ölümüne kadar, acıya, zulme, kötülüğe ve zorba bir güce maruz kaldığı çetin bir sınavdan geçti. Tüm bunlar, onlara maruz kalan Kişi'nin suçsuzluğu, paklığı ve iyiliğiyle daha da ağır bir hale gelmişti: "kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı" (*Filp. 2:7, 8*). Kurtuluş öyküsünün bakış açısından, İsa'nın bizim için olan kurbanlığının güzelliğini görüyoruz, fakat yaşadığı ızdırap ve adaletsizliğin vahşetini unutmamalıyız.

Yeşaya 53:3–6 ayetlerini oku. Bu İsa'nın başına gelenlerle, yani masumun suçlu için acı çekmesiyle ilgili bize ne anlatıyor? Bu O'nun bizim yararımız için neler yaşadığını anlamamıza nasıl yardımcı olur?

İsa'nın şahsında, Allah kötülüğün ve adaletsizliğin kurbanı olmanın ne hissettirdiğini biliyor. Masum bir adamın öldürülmesi zulümdür; Allah'ın katledilmesi ise daha da fazlası. Allah bizim bozulmuş ve düşmüş durumumuzla Kendisini o kadar özdeşleştirmiştir ki, O'nun duygudaşlığından, merhametinden ve güvenilirliğinden şüphe edemeyiz: "Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir" (*İbr. 4:15*). Tanrımız'ın karakterinin ne kadar önemli bir açıklaması! Çarmıh'ın temsil ettiği Allah hakkındaki iyi haberi biraz olsun anlamaya nasıl başlayabiliriz?

Rab için yaptığımız her işte, özellikle de ihtiyaç sahiplerine ulaşırken, İsa'nın –sadece kendimiz için değil, yardım ettiğimiz kişiler için de– Temsilcimiz olarak ölümünü neden her zaman görevimizin ve amacımızın merkezinde tutmalıyız?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Welfare Ministry [Refah Hizmeti]* kitabında “In the Footsteps of the Master [Efendi'nin İzinde]” (s. 117–124) bölümünü; *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]* kitabında “Days of Ministry [Hizmet Günleri]” (s. 29–50) bölümünü; *Çağların Arzusu* kitabında “Tapınak Tekrar Arındırılıyor” (s. 589–600) ve “Pilatus'un Mahkemesinde” (s. 723–740) bölümlerini [Sevgi Öğretmeni, s. 577–589 ve 713–731] oku.

“Allah, Kendi sözünde yarasını çiğneyenleri cezalandıracağına dair kesin kanıtlar vermiştir. O'nun günahkâra adaletle muamele edemeyecek kadar merhametli olduğunu söyleyerek kendilerini avutanların, Golgota'daki çarpmıha bakmaları yeterlidir. Lekesiz Tanrı Oğlu'nun ölümü, “günahın ücreti[nin] ölüm” olduğunu, Allah'ın yarasının her ihlâlinin mutlaka adil karşılığını görmesi gerektiğini doğrulamaktadır. Günahsız Mesih insanlık uğruna günah olmuştur. Günahın yükünü taşımış, Babası'nın, yüzünü yüzünden çevirmesine katlanmış, en sonunda yüreği parçalanmış ve canını vermiştir. Tüm bu fedakârlık, günahkârların kurtulabilmesi için yapılmıştır. İnsan, günahın cezasından başka hiçbir şekilde kurtulamazdı. Böylesi yüksek bir bedelle sunulan bu kefareten pay almayı reddeden her can, kendi günahının yükünü taşımalı ve cezasına katlanmalıdır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 539, 540.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Yukarıdaki Ellen White alıntısını oku. Adaletsizlik gerçeğine şu açıdan bakalım: masum olan Mesih, suçluların cezasını çekiyor! Bu kritik gerçeği her zaman göz önünde bulundurmamız neden çok önemlidir?
- ❷ İsa bahsettiği türden “krallığı” getirmek için hiçbir zaman siyasi reformu savunmadı. Sonuçta, tarih ezilenlere ve zulüm görenlere yardım etme adına şiddet ve zulüm uygulayan insanların çok üzücü öyküleriyle dolu. Çoğunlukla tüm yapılan zulmeden sınıfın bir diğeriyle değiştirilmesi olmaktan öteye gidemiyor. Her ne kadar Hristiyanlar ezilenlere yardım etmeye çalışmak için yönetici sınıfla işbirliği yapabilirse, hatta yapmalıysa da, bu hedeflere ulaşmak için siyasetten yararlanma konusunda neden her zaman temkinli olmalılar?
- ❸ Kurtuluş planının neyi gerektirdiğini düşün. Adil olan İsa, adaletsiz olanlar için –yani her birimiz için– acı çekiyor. Bizim yararımıza olan bu büyük fedakârlık neden bizi Mesih'te yeni insanlar yapmalı?

ÖZET: Müjdelerde İsa'nın hizmeti Eski Ahit peygamberlerinin işlerine atıfta bulunularak sunulmuş ve açıklanmıştır. Yoksullara iyi haber, zulme uğrayanlara hürriyet ve incinmiş olanlara şifa, Mesih'in işaretleri olarak duyurulmuştu; İsa da hizmeti boyunca bunları ortaya koydu. Fakat O ölümüyle aynı zamanda adaletsizliğin en şiddetli darbesine maruz kaldı ve sonunda düşkün insanlığın ve gaddarlığın en kötü yönlerini yendi. O'nun bizim için haksız yere ölmüş olması sayesinde, günahlarımız bağışlanabilir ve sonsuz hayat vadedine sahip oluruz.

Sebt Yüzünden İşten Kovulmak

Aurora Carlos Justino

Mozambik'in üçüncü büyük şehri olan Nampula'da büyüdüm, burada nüfusunun yüzde 80'i Müslüman'dır.

Ben küçükken boşanan annemin inancı içime sinmiyordu. Aklımda bir şey sürekli iç huzurumu bulmak için bana Hristiyanlığı incelemem gerektiğini söylüyordu.

Bir gün anneme bu arzumdan bahsettim.

"Anne, ben Hristiyan olmak istiyorum" dedim ona.

Annem "Hristiyan olmak istiyorsan, bundan böyle bana 'Anne' deme. Artık kızım olamazsın" dedi.

Sözleri beni ürküttü. Onun ibadet yerine gitmeyi bıraktım. Başka hiçbir ibadet yerine gitmiyordum. Annemin buna ne tepki vereceğini görmek istiyordum.

Annem benim hiç ibadet etmediğimi görünce "Peki, Hristiyan kilisesine gidebilirsin" dedi.

Çok mutluydum! Fakat hemen kilise arayışına girmedim, çünkü içki içiyordum ve partilere katılıyordum.

Bir gün, sokakta genç bir adam bana yaklaştı.

"Allah'ın seni sevdiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Evet" dedim.

"Tüm günahlarınızı bırakmalısınız" dedi.

Bu sözler canımı sıktı.

Adam kendisini Armando olarak tanıttı ve beni yakınlardaki kilisesine davet etti.

Ancak ayrıldıktan sonra kilisenin adını hatırlayamadım. Bir ay sonra mahallede araştırdığımda, tek yerel kilisenin Yedinci Gün Adventist kilisesi olduğunu öğrendim. Kilisenin pastörü Eleuterio Marage Armando'yu tanımiyordu, fakat bana Kutsal Kitap dersleri teklif etti. Üç ay sonra vaftiz oldum.

Hayat bir anda zorlaştı. Çalıştığım restoranda çalışma programıma Cumartesi gününü yazıyorlardı ve düşündüm ki, "Sebt gününde çalışmazsam, bir işim olmaz. İşim olmazsa, annem ve kız kardeşim nasıl hayatta kalır? Onlara bir tek ben bakıyorum."

Bir ay boyunca ne yapacağımı düşündükten sonra, İsa'nın Matta 6:33 ayetinde kayıtlı olan vaadini okudum: "Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir."

İşimden ayrıldım.

Başlangıçta annem bu durumdan hoşnut değildi, fakat Allah tedarik etti. Üç ağabeyimden biri devreye girerek anneme ve kız kardeşime yardım sağladı.

Fakat beni en çok etkileyen, düşünce yapımın ne kadar değişmiş olduğuydu. Daha önce hiç sahip olmadığım bir huzura sahibim. Hayatımı değiştirdiği için Rabbime şükürler olsun. Şimdi 22 yaşındayım ve henüz tam zamanlı bir iş bulamadım. Fakat Allah'ın lütfuyla geçtiğimiz yıl dört kişiyi vaftiz olmaya yönlendirdim.

En Küçüklerinden Biri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat. 5:2-16, 38-48; Rom. 12:20, 21; Luk. 16:19-31; 12:13-21; Mat. 25:31-46.*

HATIRLAMA METNİ: “Kral da cevap verip onlara diyecek: ‘Doğrusu size derim, mademki bu kardeşlerimin en küçüklerinden birine yaptınız, bana yapmış oldunuz’” (*Mat. 25:40, CANDEMİR*).

İsa'nın başkalarıyla, bilhassa da incinmişler ve kaybolanlarla yakından ilgili bir hayat yaşadığını gördükten sonra, O'nun başkalarını gözetme konusunda da söyleyecek çok şeyi olacağını tahmin etmeliyiz. Vardı da.

İsa'nın öğretisi uygulamaya yöneliktir ve Allah'ın izleyicisi olarak yaşamamızın ne demek olduğuna odaklanır. Dolayısıyla İsa'nın bizi, Kendisinin de yeryüzündeyken bizzat yaptığı gibi, adalet, nezaket ve merhamet eylemlerine teşvik ettiğini görebiliriz. O'nun örneğini izlersek, biz de O'nun gibi diğer insanlara hizmet ederiz.

İsa ayrıca göğün krallığı hakkında da konuştu. İsa'nın tanımıyla, göğün krallığı bizim de daha şimdiden parçası olabileceğimiz bir gerçeklik. Bu, dünyevî krallıklarda bulunanlardan farklı bir dizi öncelikler, değerler ve ahlâki ilkelerle işleyen bir yaşam biçimi. Bu krallığın taslağını İsa'nın öğretileri meydana getiriyor ve bu taslak Allah'a nasıl hizmet ettiğimize ve O'na hizmet ederken başkalarıyla nasıl ilişki kurmamız gerektiğine güçlü bir şekilde odaklanıyor. Aynı zamanda başkalarına hizmet etmenin (yani ihtiyaçlarıyla ilgilenmenin ve durumlarını iyileştirmenin) Allah'a doğrudan hizmet sunabileceğimiz yollardan biri olduğunu öğreniyoruz.

*24 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Dağdaki Vaaz'a Giriş

İsa'nın en uzun vaazı –ya da öğretiler derlemesi– Dağdaki Vaaz'dır. O'nun Allah'ın krallığındaki hayata dair üç bölüm süren incelemesi, Mutluluk Vaatleri olarak bilinen değerler bildirimisiyle başlar.

Matta 5:2–16 ayetlerini oku. İsa'nın “ne mutlu” diye tanımladığı bu dokuz değer ya da dokuz tip insanın ortak özellikleri nelerdir?

Bu sözlerin derin ruhsal uygulanaşıyla birlikte, bunların günlük hayattaki uygulamalarını da ihmal etmemeliyiz. İsa kendimizdeki ve dünyamızdaki yoksulluğun farkına varmaktan bahsetti. Ayrıca doğruluktan (bazı Kutsal Kitap tercümelelerinde “adalet” olarak çevrilmiştir), alçakgönüllülüğten, merhametten, barışı sağlamaktan ve yüreğin paklığından bahsetti. Bu niteliklerin hayata geçirildikleri zaman hayatlarımızda ve dünyamızda meydana getirecekleri gerçek değışikliklere dikkat etmeliyiz. İsa'nın öğrencilerine dünyanın tuzu ve ışığı olmalarını söylediğı aşağıdaki ifadelerde bu tür bir günlük hayat uygulaması vurgulanıyor (*Mat. 5:13–16*).

Doğru kullanıldıklarında, tuz ve ışığın dahil oldukları içeriklere değışikliğe yol açmaları gerekir. Tuz lezzet verir ve aynı zamanda içine katıldığı gıdayı korur; etrafımızdaki insanlar için bizim olmamız gereken iyiliğin simgesidir. Benzer şekilde, ışık da karanlığı geri püskürtür, engelleri ve tehlikeleri ortaya çıkartır, bir evi ya da bir kenti daha güvenli hale getirir ve uzaktayken bile yol almak için referans noktası sağlar. İsa, karanlık bir gecede ışık gibi, “ışığımız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babamız'ı yüceltsinler” dedi (*Mat. 5:16*).

Bu tuz ve ışık simgelerinin ikisi de bize öğrencilerin çevrelerindeki insanların hayatlarını etkileme ve geliştirme sorumluluğunu hatırlatıyor. Uygun bir şekilde yas tuttuğumuz hayatlar yaşadığımızda, yüreğimiz temiz olduğunda, alçakgönüllü olduğumuzda, merhamet gösterdiğimizde, barışçıl olduğumuzda ve zulme katlandığımızda, tuz ve ışık oluruz. O yüzden, İsa bu vaazına Kendi krallığının bu kimi zaman “azımsanan değerleri”ni somutlaştırma çağrısıyla başlıyor.

Sizin kilise topluluğunuz hangi şekillerde toplumunuzda tuz ve ışık işlevi görüyor? Kiliseniz toplumunuzda işlevsel olduğu için toplumunuz ne açıdan daha iyi bir yer? Öte yandan, kilise topluluğunuz dağılsa, toplumunuzda bu neyi değıştirir?

Kötülüğü İyilikle Yenmek

İsa'nın öğretisini göz önünde bulundururken, konuştuğu insanları ve onların içinde yaşadıkları şartları dikkate almak faydalı olur. İsa hizmet ettiği bölgelerden büyük kalabalıkları çekmeye başlamıştı (*bkz. Mat. 4:25, 5:1*). Çoğu Roma İmparatorluğu'nun yönetimi altında yaşayan sıradan insanlardı, fakat aralarında Yahudi yöneticiler ve din önderleri de vardı. Sıradan insanların yaşam şartları çok zordu. Kendi hayatlarına dair seçme hakları çok azdı, yüksek vergilerin ve dini geleneklerin yükü altında eziliyorlardı.

İsa bu insanlara öğretirken, anlaşılın onlara iyi yaşamaları için, içinde buldukları şartlar ne olursa olsun haysiyetlerini ve cesaretlerini kaybetmeden hayatlarını sürdürebilmeleri için bir yol göstermeye çalışıyordu. Bunun bir örneği Matta 5:38–48 ayetlerinde bulunuyor. Bugün bu talimatlar (“öbür yanağını da çevir”, “abanı da ver” ve “bin adım daha yürü”) klişe olacak kadar iyi biliniyor. Fakat bu aşinalığımız İsa'nın burada öğrettiği radikal eylemleri ve tavırları gizliyor.

İsa'nın burada anlattığı durumlar dinleyicilerinin çoğunun sıklıkla yaşadıkları tecrübelerdi. “Üstleri” ya da efendileri tarafından şiddete maruz kaldıkları çok oluyordu. Genellikle borç içindeydiler ve topraklarını mülk sahiplerine ve tefecilere kaptırmuşlardı. İşgalci Roma askerleri tarafından sıklıkla angaryalara zorlanıyorlardı. İsa onlara doğrulukla karşılık vermeyi, zulmedenlere hak ettiklerinden daha iyi davranmayı, böylelikle kendi insanîyetlerini kaybetmeye karşı direnmeyi öğretti. Bu zalimler güçlerini kullanmaya çalıştıklarında, halk her zaman buna ne şekilde karşılık vereceklerini seçmekte özgürdü; şiddete başvurmadan direnerek ve cömertlikle karşılık vererek, yapılan zulümdeki ve adaletsizlikteki kötülüğü açığa çıkarıyorlardı.

Matta 5:38–48 ayetlerini Romalılar 12:20, 21 ayetleriyle karşılaştır. Bu radikal ilkeleri ne şekilde hayatlarımıza geçirmeliyiz?

İsa “yasa ve peygamberlerin” –bizim genelde Eski Ahit dediğimiz kutsal yazıların– tümünü, Altın Kural olarak bilinen basit bir ilkeyle özetledi: “İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın” (*Mat. 7:12*). Hemen şimdi, her neye mal olursa olsun, O'nun burada bize emrettiğini yapmak için ne şekilde harekete geçebilirsiniz?

İyi Samiriyeli

Luka 10:25–27 ayetlerini oku. İsa'yı sorgulayan yasa uzmanı, Allah'a makbul bir hayat yaşamak için Eski Ahit'te emredilenlerin standart bir özetini sundu. Bu iki emir ne şekilde bağlantılı?

İsa sorgulandığında, genellikle verdiği cevapları sorgulayan kişinin beklediğinden çok farklı biçimde sonuca bağlardı. O'nun zamanındaki dindar insanların birçoğu, öyle görünüyor ki, Levililer 19:18 ayetinde yer alan “komşunu kendin gibi seveceksin” talimatındaki “komşu” ilkesinin kapsamını ve sınırlarını tartışarak çok zaman ve çaba harcıyorlardı.

İsa zaten izleyicilerini sadece komşularını sevmeye değil herkese iyilik yapmaya teşvik ederek, onların bu kavrama ilişkin anlayışlarının kapsamını genişletmeye çalışıyordu: “Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır” (Mat. 5:44, 45).

Fakat bir dinsel yasa uzmanı İsa'yı sınamaya çalıştığında, üzerinde çok tartışılan o soruya başvurdu: “Komşum kim?” (Luk. 10:29). İsa cevap olarak iyi Samiriyeli'nin öyküsünü anlattı fakat yasa uzmanının sorduğu sorunun kesin cevabı “komşu” terminolojisinin tanımlanması değildi. İsa bunun yerine –esasen– “Git ve senin yardımına ihtiyaç duyan herhangi birinin komşusu ol” dedi (bkz. Luk. 10:36, 37).

Luka 10:30–37 ayetlerini oku. İsa'nın yolun kenarındaki yardıma ihtiyaç duyan adamı gören üç kişiyi karşılaştırmasının önemi nedir?

İsa'nın öğretisinde sıkça rastladığımız şekilde, O'nun en sert eleştirileri, dindar olduğunu iddia edip diğer insanların acılarına ilgisiz olanlara karşıydı. “İyi Samiriyeli hikâyesinde, Mesih gerçek dinin niteliğini örneklemektedir. Dinin sistemlere, iman açıklamalarına ve törenlere dayanmadığını, aksine sevgi eylemlerinde bulunmaya, en büyük iyiliği başkalarına getirmeye ve gerçek iyiliğe bağlı olduğunu göstermektedir”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 497.

İsa öğretisinde, O'nun izleyicisi olduğunu iddia eden herkes için Allah'ın çağrısının ne olduğunu gösterirken, dışarıdan birine, Allah'a sadık olmadığı varsayılan birine işaret ediyor. O'nun ilk dinleyicileri gibi, İsa'ya gelip sonsuz yaşamı miras almak için ne yapmamız gerektiğini sorduğumuzda, sonuç olarak bize yardıma muhtaç birine komşu olma talimatını verir.

Zengin Adam ve Lazar

Zengin adam ve Lazar benzetmesinde (bkz. *Luk. 16:19–31*), İsa iki adamın (biri zengin, öteki çok fakir) yaşamlarını karşılaştırıyor. Toplumsal refahın, devlet hastanelerinin ya da aş evlerinin olmadığı bir yerde, muhtaçların, engellilerin ya da bir şekilde ezilenlerin, zenginlerin evlerinin önünde dilenmesi sıklıkla karşılaşılan bir durumdu. Zenginlerin varlıklarının birazını acıları hafifletmek için paylaşacak kadar cömert olmaları beklenirdi. Fakat bu öyküde zengin adam “ıstırap çeken kardeşinin ihtiyaçlarına bencil bir şekilde aldırışsızdı.”—Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Mesih'in Örnek Dersleri]*, s. 261. Hayatta içinde buldukları koşullar değişmedi; fakat öldüklerinde, Allah'ın yargısıyla, durumları çarpıcı bir şekilde tersine döndü.

Luka 16:19–31 ayetlerini Luka 12:13–21 ayetleriyle karşılaştır. Bu iki öykü arasındaki benzerlikler ve farklılıklar nedir ve ikisi birlikte bize ne öğretiyorlar?

Öykülerin ikisinde de adamların haksızlık yaparak zengin olduklarına dair bir belirti yok. Belki de ikisi de çok çalışmış, işlerini iyi yönetmiş ve Allah tarafından bereketlenmişlerdi. Fakat hayata, Allah'a, paraya ve diğer şeylere karşı tavırlarında bir şeylerin yanlış gittiği anlaşılıyor, bunun da onlar için önemli ve ebediyete ilişkin bir bedeli oldu.

İsa'nın zamanındaki yaygın öbür dünya tasvirlerinden yararlanan zengin adam ve Lazar öyküsü, bu hayatta yaptığımız seçimlerin bir sonraki hayat için önem taşıdığını öğretiyor. Yardımımızı isteyen ya da ihtiyaç duyanlara nasıl karşılık verdiğimiz, seçimlerimizin ve önceliklerimizin ortaya konduğu yollardan biri. “İbrahim”in acı çeken zengin adama söylediği gibi, Kutsal Kitap daha iyi bir seçim yapmak için gereğinden fazla kılavuzluk sağlıyor: “Onlarda Musa'nın ve peygamberlerin sözleri var, onları dinlesinler” (*Luk. 16:29*).

İsa, zenginlik ayartılarının (ister kazanmak, ister biriktirmek, ya da zenginlik arayışı olsun) bizi O'nun krallığından ve diğer insanlardan uzaklaştırıp benmerkezciliğe ve özgüvene doğru sürükleyebileceğini öğretti. İsa bizi öncelikle O'nun krallığını aramaya ve aldığımız bereketleri çevremizdekilerle, özellikle de ihtiyacı olanlarla paylaşmaya çağırdı.

Mali durumun ne olursa olsun, paranın ya da para aşkının Hristiyanların hayatta odaklanmaları gereken şeye bakışını saptırmasına izin vermemek için nelere dikkat etmelisin?

En Küçüklerinden Biri

İsa'nın Kendisine sorulan soruya beklenenden bir hayli farklı bir cevap verdiği başka bir olay da Matta 24. ve 25. bölümlerde kayıtlı olan vaazda bulunur. Öğrenciler İsa'ya gelerek Yeruşalim'deki tapınağın yıkılışına ve İsa'nın dönüşünün vaktine ilişkin sorular sordular (*bkz. Mat. 24:1-3*). İsa bu soruya verdiği uzun cevabın sonunda, açları doyurmaktan, susayanlara su vermekten, yabancıları içeri almaktan, çıplakları giydirmekten, hastalara bakmaktan ve zindandakileri ziyaret etmekten bahsediyor. Onlara güvence verdi: "Bu kardeşlerimin en küçüklerinden biri için bunu yaptığınızda (ya da onlara yardım etmeyi reddettiğinizde), benim için yapmış (veya yapmamış) oldunuz!" (*bkz. Mat. 24:40, 45*).

Bu, son yargının bir betimlemesi olarak bu öğretiyi başlatmış olan sorularla bağlantılıdır. Matta 24. bölüm boyunca İsa öğrencilerin sorularına daha doğrudan cevaplar sağladı, Yeruşalim'in yıkılışına ve dünyanın sonuna ilişkin işaretler ve uyarılar verdi, ancak aynı zamanda "uyanık kalmanın" ve O'nun ikinci gelişi vaadinin ışığında iyi yaşamının gerekliliğine vurgu yaptı. Matta 25. bölümün ilk kısmında akıllı ve akılsız kızların öyküsüyle beklenmedik ya da gecikmiş bir geri dönüş için hazırlıklı olmanın gerekliliği anlatılıyor; üç kölenin öyküsüyle beklerken bir yandan iyi ve verimli yaşama gerekliliği vurgulanıyor; bundan sonra gelen koyunlar ve keçiler benzetmesi ise Allah'ın halkının meşgul olması gereken görevler konusunda çok daha net.

Matta 25:31-46 ayetlerini oku. İsa burada bize ne söylüyor? Bu, neden işlerle kurtuluş değildir? Fakat O'nun buradaki sözleri kurtaran bir imana sahip olmanın gerçekten ne anlama geldiğiyle ilgili ne öğretiyor?

İsa'nın ifadesi (başkalarına hizmet ettiğimizde O'na hizmet ediyor olu-şumuz) tüm ilişkilerimizi ve tavırlarımızı değiştirmeli. İsa'yı yemeğe davet ettiğinizi ya da O'nu bir hastanede veya hapisanede ziyaret ettiğinizi düşünün. İsa bu hizmeti toplumumuzdaki kişilere sunduğumuzda bunu yapmış olacağımızı söyledi. Bu yolla bize ne kadar muhteşem bir fırsat sunuyor!

Bu ayetlerde İsa'nın söylediklerini duayla oku. O'nun Kendisini açlarla, çıplaklarla ve hapistekilerle neredeyse denk tuttuğu fikrini nasıl anlarız? Bu bizim üzerimize ve yaşam biçimimizin üzerine hangi büyük sorumluluğu yükler?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Çağların Arzusu* kitabında 497–505. sayfalardaki “İyi Samiriyeli” [Sevgi Öğretmeni, s. 489–495] ile 637–641. sayfalardaki “En Basit Kardeşimden Bile...” [Sevgi Öğretmeni, s. 631–635] bölümlerini; *Christ’s Object Lessons [Mesih’in Örnek Dersleri]* kitabında 260–271. sayfalardaki “Büyük Bir Uçurum Konulmuştur” ile 376–389. sayfalardaki “Benim Komşum Kimdir?” bölümlerini oku.

“Mesih bölünme duvarını, kendini beğenmişliği, ulusçuluğun bölücü önyargısını yıkar ve tüm insanlık ailesi için aynı sevgiyi öğretir. İnsanları, bencilliklerinin kendilerini tuttuğu dar çemberden çıkarır; tüm bölgesel sınırları ve yapay toplumsal ayrımları ortadan kaldırır. Komşular ile yabancılar, dostlar ile düşmanlar arasında hiçbir fark gözetmez. Bize, muhtaç durumdaki tüm canlara komşumuz, dünyaya da etkinlik alanımız olarak bakmayı öğretir.”—Ellen G. White, *Bereket Dağından Düşünceler*, s. 45.

“Altın kuralın standardı Hristiyanlığın gerçek standardıdır; bundan eksik olan her şey bir aldatmacadır. İnsanları Mesih’in Kendisini uğurlarına verecek kadar büyük değer verdiği varlıkların değerini hafife almaya yönlendiren bir din; bizi onların ihtiyaçlarına, sıkıntılarına veya haklarına karşı ilgisiz olmaya yönlendiren bir din, sahte bir dindir. Fakirlerin, sıkıntı çekenlerin ve günahkârların isteklerini hafife aldığımızda, Mesih’i ele verenler olduğumuzu kanıtlamış oluruz. İnsanlar Mesih’in adını taşıdıkları halde hayatlarında O’nun karakterini inkâr içinde yaşadıkları için, Hristiyanlık dünyada bu kadar az güce sahiptir.”—Ellen G. White, *Bereket Dağından Düşünceler*, s. 128.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bu hafta çalıştığımız ayetler içinde en sevdiğin bölüm hangisi? Neden?
- ❷ Ellen White’ın iman hakkında yazdığı “bizi insanların ihtiyaçlarına, sıkıntılarına veya haklarına karşı ilgisiz olmaya yönlendiren bir din sahte bir dindir” sözlerini düşün. Çok kolay düşülebilecek olan, “gerçeğe” sahibiz diye (ki öyleyiz) başka hiçbir şeyin önemli olmadığını düşünme tuzağından kaçınmaya neden dikkat etmeliyiz?
- ❸ Perşembe gününün dersindeki ayetler “gerçeğe” sahip olmanın aynı zamanda neyi gerektirdiğini bize nasıl gösteriyor?

ÖZET: İsa’nın öğretileri, Allah’ın krallığının vatandaşları ve aracıları olanlar için farklı bir yaşayış tarzı belirledi. Eski Ahit Yazıları’nın temeli üzerine inşa ederek, yoksulları ve zulme uğrayanları gözetme konusuna yapılan vurguyu tekrarladi ve kapsamını genişletti; Kendisini izleyenlerin O’nun dönüşünü beklerlerken şefkatli ve merhametli bir halk olarak yaşayacaklarını vurguladı.

Doktor Kürtaj Talep Ediyor

Andrew McCbesney, Adventist Mijdeleme

Sovyetler Birliği'nde yaşayan 60 yaşındaki bir büyükanne olan Dina, her sabah "Rab, bana Seni anlatabileceğim birini gönder" diye dua ediyordu.

Dina bir gün dua ettikten sonra, Rusya'nın uzak doğu bölgesi Kamçatka'nın başkenti Petropavlovsk-Kamçatski'de bir otobüs durağında bekliyordu. Hamile bir kadını fark edince, ona "Hamile misin?" diye sordu.

Kadın ağlamaya başladı.

Dina, Luda Savostina adlı kadının ilk erkek çocuğuna hamile olduğunu, fakat doktorunun kürtaj olması için ısrar ettiğini öğrendi.

"Küçük bir kızım var ve hep bir oğlum olmasını istedim" dedi Luda, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Fakat doktorum, bu çocuğu doğurmaya kalkarsam bebeğin ölü doğacağını, benimse öleceğimi söyledi."

Dina kadını teselli ettikten sonra onu Sebt günü kendi ev kilisesine davet etti. Luda hiç kiliseye gitmemişti ve daveti kabul etti.

Sebt günü Dina ve Luda diğer 12 kilise üyesine katılarak, Pastör Yakov Kulakov'un Allah'ın güvenilirliği üzerine verdiği vaazı dinlediler. Ardından Luda içinde kaldığı ikilemi pastörle paylaştı. Pastör onu Allah'a güvenmeye teşvik etti ve onun için dua etti.

Pazartesi günü Luda doktoruna bebeği doğurmak istediğini söyledi.

Doktor "Aklını mı kaçırdın?" dedi.

Luda'nın fikrini değiştiremeyince, kocası Vladimir'i çağırdı. Daha sonra evde Vladimir Luda'yı azarladı. "Ölmeyi isteyip kendi kızını annesiz bırakacak kadar bencil misin sen?" dedi.

Luda "Ben bu bebeği doğuracağım" diye cevapladı. "Allah'a güveniyorum."

"Kim bu bahsettiğin Allah?" dedi kocası. "Allah yok!"

Luda sonraki Sebt günü yine kiliseye gitti. Ondan sonraki Sebt günü de. Çok geçmeden vafiz oldu.

Doktorun yanıldığı ortaya çıktı. Bebek canlı doğdu, Luda da ölmedi. Ancak küçük Sergey hastalıklıydı ve arada nöbet geçiriyordu.

Sergey bir yaşlarındayken, bir gün ciddi bir nöbet geçirdi. 10 saniyelğine nefesi kesildi. Yirmi saniye oldu. Dudakları morardı.

Luda diz üstü çökerek feryat etti: "Rab, bu çocuğa Sen yaşam verdin, lütfen şimdi onu geri alma!"

Kocası hızla odaya daldı.

"Buraya gel ve dua et!" dedi Luda. "Senin de imanına ihtiyacımız var!"

Vladimir diz üstü çöktü. "Rab, inanıyorum!" diye feryat etti.

O anda, bebek nefes almaya başladı.

41 yıllık hizmetten sonra emekli olan ve Moskova'nın güneyindeki Podolsk'ta yaşayan 66 yaşındaki pastör Kulakov, tüm ailenin Adventist olduğunu ve şimdi 40'lı yaşlarda olan çocuklarının da sadık kilise üyeleri olduklarını söyledi.

Bu aile neden Adventist oldu? Bunun sebebi yaşlı bir kadının her sabah "Tanrım, bana bugün Sana getirebileceğim birini gönder" diye dua etmesidir dedi Pastör Kulakov (solda). "Bu duada güç var" dedi.

Yeni Ahit Kilisesi'nde Hizmet

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 2:42–47; 4:32–37; Mat. 25:38, 40; Elç. 9:36; 2Ko. 8:7–15; Rom. 12; Yak. 2:1–9.*

HATIRLAMA METNİ: “Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır” (*Yakup 1:27*).

Büyük Görev olarak bilinen ayetler (*Mat. 28:18–20*) Kutsal Kitap'tan (en azından Hristiyanlar tarafından) en iyi bilinen bölümler arasındadır. Bu ayetler çoğunlukla bizim müjdecilik beyanımız olarak tanınırlar ve her tür hizmet ve müjdecilik çalışmaları için ilham kaynağı olmuşlardır. Gerçekten de, bu ayetlerden ilham alan Hristiyanlar, bazen büyük bedeller ödeyerek, müjdeyi yaymak için dünyanın dört bir yanına gittiler.

Peki İsa Büyük Görev'de ne dedi? Öğrenciler yetiştirin, vaftiz edin, ve “size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin” (*Mat. 28:20*). Gördüğümüz gibi, İsa'nın bize buyurduğu şeylerin büyük bir kısmı, muhtaçlarla, acı çekenlerle, kendilerine bakacak durumda olmayanlarla ilgilenmekle ilgili. Dolayısıyla, İsa'nın ilk öğrencilerine verdiği bu talimatların daha önce görüp duymadıkları yeni bir görev değil, aksine İsa'nın çoktandır onların arasında yürütmekte olduğu hizmetin devamı olduğunu unutmamalıyız. Bu nedenle, İsa'nın öğretisinin bu yönü, Büyük Görev'in yerine getirilmesinin bir bölümü olarak, yeni kilise topluluğunun yaşamlarında açıkça görülebilir.

*31 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yeni Bir Tür Topluluk

İsa'nın göğe yükselişinden ve Pentikost günü Kutsal Ruh'un gelişinden sonra, imanlılar topluluğu hızla büyüdü ve İsa'nın izleyicileri arasındaki yeni türde bir topluluk olan ve başlangıçta O'nun ilk öğrencileri tarafından yönetilen ilk kiliseyi oluşturdu. Fakat bu yeni topluluk sadece kendi aralarında oluşturdukları bir şey değildi; aksine, İsa'nın öğretileri ve hizmeti üzerine inşa edilmişti ve İbrani Kutsal Yazıları'nın ve peygamberlerinin köklü tarihinden yararlanıyordu.

Elçilerin İşleri 2:42–47 ve 4:32–37 ayetlerini oku. İlk kilise topluluğunun bu tanımlarında anahtar unsurlar olarak neleri görüyorsun?

İsrailliler adil ve cömert toplum taslağını asla tam olarak hayata geçirememiş gibi görünse de, ilk kilise topluluğu “aranızda yoksul kimse olmayacak” (*Yas. 15:4*) talimatını ciddiye almıştı. Onların imanının pratik ifadelerinden biri, imanlı kardeşlerinin ihtiyaçlarını karşılamak ve özellikle şifa hizmeti yoluyla (*bkz. Elç. 3:1–11, 5:12–16*) yeni filizlenmeye başlamış olan topluluğun dışındakilere bereket olabilmek için maddi kaynakları paylaşmaları, hatta toprak satıp bağışlara katkıda bulunmalarıydı (*bkz. Elç. 4:34–5:2*).

Fakat neresinden bakarsak bakalım, bu topluluğun ideal bir toplum olduğunu söyleyemeyiz. İmanlıların sayısı arttıkça, bu kaynakların yönetimiyle, özellikle de dul kadınlara günlük yiyecek dağıtımıyla ilgili olarak gerginlikler ortaya çıkmaya başladı (*bkz. Elç. 6:1*). Topluluğun doğal önderleri olan öğrenciler müjdeyi duyurmaya odaklanmak istiyorlardı. Mevcut durumla başa çıkabilmek için yeni bir düzenlemeye ihtiyaç duydular.

Böylece, kilise topluluğunun günlük işleriyle ilgilenmeleri için yedi kişi görevlendirildi. Bu belki de farklı hizmetlerin ve becerilerin kilisede uygulanışının ilk kez tanınmasıydı; aynı zamanda da pratik hizmetin kilisenin hayatı ve tanıklığı için önemini gösteriyordu. “Musa'nın ve Davut'un zamanlarında Allah'ın halkını yönetenlerin uyması gereken dindarlık ve adalet ilkeleri, müjde döneminde Allah'ın yeni örgütlenmiş kilisesinin gözetimini üstlenenler tarafından da yerine getirilmeliydi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 95.

Bu ilk toplulukta olmanın nasıl bir şey olduğunu kafanda canlandırılmaya çalış. Aynı ilkeleri bugün nasıl yansıtabiliriz?

Tabita'nın Hizmeti ve Tanıklığı

Kilise, İsa'nın öngördüğü gibi "Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında" (Elç. 1:8) yayılmaya başlayınca, yeni imanlılar İsa'nın imanını ve hizmetini sürdürdüler. Bunlardan biri de Yafa kentindeki Tabita'ydı. Anlaşılan İsa'nın belli bir talimatını ciddiye almıştı, öyle ki giysisi olmayanları giydirme işini bizzat İsa için yapıyordu (bkz. Mat. 25:38, 40).

Elçilerin İşleri 9:36 ayetinde Tabita'nın ve hizmetinin tanımını oku. Senin hayatın ve hizmetin bu ayettekine benzer şekilde nasıl anlaşılabilir? Nasıl anlatılmak istersin?

Tabita'nın hizmeti, anlaşıldığı kadarıyla onun "öğrenci" (bkz. Elç. 9:36) olarak tanımlanacağı ve sadakatinin, gayretinin ve başkalarına odaklanmasıyla yaşadığı kentin dışında bile tanınacağı seviyedeydi.

Petrus komşu Lidda kentini ziyaret ederken, Yafalıları Tabita'nın ani ölümü üzerine ondan gelmesini istediler (bkz. Elç. 9:37–41). Petrus Yafa'ya vardığında, Tabita'nın yoksullar için çalışması sırasında yardım ettiği birçok insan tarafından karşılandı. Ona Tabita'nın diktığı giysileri gösterdiler ve şüphesiz kendilerine ve başkalarına nasıl yardım ettiğine dair öyküler anlatılar.

Petrus'un bundan sonra Tabita için dua etmiş olması ve Allah'ın onu diriltmesi tabi ki hayatlarını başkalarına hizmet etmeye adanmış kişilerin yaşamlarının her zaman iyi gideceğinin güvencesi değil. Sonuçta Tabita hastalık çekmiş ve ölmüştü, kilisedeki dul kadınlara hizmet etmesi için atanan ilk yardımcılarından biri olan İstefanos da ilk şehit olmuştu (bkz. Elç. 7:54–60). Hizmet hayatı pürüzsüz bir patika değildir; hatta zaman zaman çok daha zor bir yol olabilir.

Fakat bu öyküde Allah Yafalıların üzerinde güçlü bir etki bırakmak için Tabita'nın hem hayatında hem de ölümünde fark edilen Kendi sevgisini ve kudretini kullandı: "Bu olayın haberi bütün Yafa'ya yayıldı ve birçokları Rabb'e inandı" (Elç. 9:42).

Hayatını yitiren sen olsaydın, senin katkıların da Tabita'nın hizmeti gibi hatırlanır ve özlenir miydi? Nasıl daha iyi bir hizmet mirası bırakabiliriz? Başkalarına hizmette kullanabileceğin – Tabita'nın giysi dikebilmesi gibi – hangi pratik becerilere sahipsin?

Paylaşmanın Bir Yolu Olarak Vermek

Elçi Pavlus, ihtidasından sonra müjdeyi Uluslara götürme görevini üstlendi. Allah'ın ona verdiği başarı, yeni filizlenen Hristiyan inancının Yahudi kökeniyle İsa'nın Uluslardan olan yeni izleyicileri arasındaki ilişkide önemli soruların ortaya çıkmasına yol açtı. Yahudi ve Uluslardan olan Hristiyan önderlerden oluşan bir kurul, konuyu tartışmak ve bu karmaşık sorunlarla ilgili Allah'ın rehberliğini istemek için Yeruşalim'de bir araya geldi. Toplantı ve sonuçları Elçilerin İşleri 15. bölümde yazılıdır.

Fakat Pavlus, Galatyalılar 2. bölümde bulunan bu toplantıyla ilgili anlatımında, Uluslar arasında sürmekte olan hizmetle ilgili Yeruşalim kurulundan aldığı talimatlara önemli bir ekleme yapıyor: “Ancak yoksulları anımsamamızı istediler. Zaten ben de bunu yapmaya gayret ediyordum” (Gal. 2:10).

Pavlus da hizmeti boyunca kişisel olarak bu konuya odaklanmaya devam etti (örneğin bkz. Elç. 20:35). Yeruşalim'deki ilk kilise gibi, Pavlus da Hristiyan toplumunun görüşünü tüm imanlı kardeşleri kucaklayacak şekilde genişletti.

2. Korintliler 8:7–15 ayetlerini oku. Pavlus müjdeyi ve cömertçe vermeyi birbirine ne şekilde bağlıyor?

Pavlus ayrıca imanlıları cömertliğe ve zor durumda olan imanlı kardeşleriyle ilgilenmeye teşvik etmek için iki Eski Ahit bölümünden yararlandı. Geniş kilise topluluğunda vermeye ve paylaşmaya örnek olsun diye, Allah'ın çölde İsraililere cömertçe man verişinin öyküsünü anlattı (bkz. 2Ko. 8:15). Ayrıca Mezmur 112:9 ayetinden alıntı yaptı: “Armağanlar dağıttı, yoksullara verdi; doğruluğu sonsuza dek kalıcıdır” (2Ko. 9:9).

Pavlus okuyucularını verme konusunda içten olmaya, kendisi veya Titus Yeruşalim'deki ihtiyaç sahiplerine ulaştırmak amacıyla sunularını toplamak için kiliselerini ziyaret ettiğinde vermeleri kolay olsun diye gelirlerinin bir kısmını düzenli olarak kenara koymaya teşvik etti. Bir kilisenin örneğini, diğer kiliseleri benzer şekilde cömertlik yapmaya özendirmek için kullandı. “Onlar, içtenliğinizi kanıtlayan bu hizmetten ötürü, açıkça benimsediğiniz Mesih Müjdesi'ne uyararak kendileriyle ve herkesle malınızı cömertçe paylaştığınız için Tanrı'yı yüceltiyorlar” yazdı (2Ko. 9:13).

Bize sunulan her gaye ve ihtiyaca yönelik olarak verecek durumu-muz olmadığında, önceliği nasıl belirlemeliyiz?

Pavlus'un İyi Yaşama ve Sevme Rehberi

Pavlus'un Romalılara yazdığı mektup, en çok Mesih'in ölümü aracılığıyla imanla kurtuluş öğretisinin derinlemesine açıklamalarıyla bilinir. Fakat bu öğreti 11 bölüm boyunca devam ettikten sonra, vurguda değişiklik meydana gelir. Pavlus iyi yaşamak ve sevmek için, İsa ve müjde öyküsünde açıklanan Allah'ın merhametini ve lütfunu temel alan uygulanabilir bir yol gösterir: "Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur" (*Rom. 12:1*). Pavlus esasen, Allah'ın bizim için İsa'da yapmış olduğu şeyden ötürü bizim de böyle yaşamamız gerektiğini söylüyor.

Romalılar 12. bölümü, muhtaç olanlar başta olmak üzere başkalarını sevmek ve gözetmekle ilgili talimatlara dikkat ederek oku ve özetini çıkar.

Romalılar 12. bölüm bir anlamda Pavlus'un diğer mektuplarının bazılarında ayrıntılı biçimde üzerine eğildiği konuların birçoğunun özeti sayılabilir. Kilise bünyesindeki, başkalarına hizmet etmek, onları cesaretlendirmek ve cömertçe vermek gibi, farklı rollerden ve armağanlardan bahsediyor (*bkz. 3–8. ayetler*). Fakat bunların sadece yapılması yeterli değildi, aynı zamanda iyi, gayretle ve –her şeyden önce– sevgiyle yapılmalıydı (*bkz. 9–11. ayetler*).

Pavlus böyle bir hayatın ne anlama geldiğini pratik olarak açıklıyor. İmanlıları zorluklar ve zulüm karşısında sabırlı olmaya, muhtaç olanlarla ilgilenmeye, mümkün olan her yerde ve her zaman barışı sağlayanlardan olmaya ve –daha önce gördüğümüz gibi– kötülüğe ve adaletsizliğe nezaketle cevap vermeye, kötülüğü iyilik yaparak yenmeye teşvik ediyor (*bkz. Rom. 12:20, 21*).

Bu bölüm yeni bir insan olarak yaşamamanın, bireysel olarak ve iman topluluğunun bir parçası olarak Allah'a hizmet etmenin ne demek olduğunu sınırlarını çiziyor. Pavlus İsa'nın bu yeni izleyicilerine, İsa'nın çarmıhtaki ölümü aracılığıyla onlar için yapmış olduğu şeye ve sonsuz yaşam umuduna karşılık olarak, hayatlarının, önceliklerinin ve davranışlarının değişmek zorunda olduğunu anlattı. Roma İmparatorluğunun merkezinde, baskıcı ve genellikle gaddar bir toplumda yaşadıkları için, Pavlus onlara farklı bir şekilde yaşama talimatı veriyor: "Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin" (*Rom 12:2*).

Bugün İsa'nın bir izleyicisi olarak iyi yaşamana ve iyi sevmene yardımcı olması için, toplumunuzdaki karşı koyman gereken tutumlar ve uygulamalar neler?

“Adil” Yakup

Hristiyan geleneği İsa'nın kardeşi ya da üvey kardeşi olan Yakup'un Yeruslm'deki ilk kilisenin önderi olduğunu ve Yeruslm kuruluna başkanlık eden Yakup'un bu kişi olduğunu belirtir (*bkz. Elçilerin İşleri 15. bölüm, Galatyalılar 1. ve 2. bölümler*). Eğer yleyse, Kutsal Kitap'ta Yakup kitapğı olarak yer alan mektubun yazarının da bu kişi olması muhtemeldir.

Yakup o dönem yaygın olan bir isimdi, fakat bunlar aynı kişi idiyeler, başkalarına karşı davranışlarına önem veren ve sıklıkla ihmal edilenleri ve ezilenleri gözeten bilge nder fikrini çağrıştıran “Adil” Yakup adıyla bilinen kilise önderi de bu kişi olabilir. Kendi adını taşıyan ve pratik dindarlığa ve Allah'ın izleyicileri olarak bilgece yaşamaya odaklanan kitap “Yeni Ahit'in zdeyişler kitapğı” olarak tanımlanır.

Yakup kitapğının yazarı Hristiyan okuyucularına “Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, szn uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz” (*Yak. 1:22*) diyerek, onlara asıl önemli olan (yani Allah'ın gözünde pak ve kalıcı olan) dinin, ihtiyaı olanları, ezilenleri ve çevrelerindeki toplumun yozlaştırıcı etkilerine direnenleri gözetmeye odaklandığını hatırlatmaya çalışıyordu.

Yakup 2:1–9 ve 5:1–5 ayetlerini oku. Yakup'un zenginlere karşı tavrı pek çok toplumda genellikle görülenden ne şekilde farklılık gösteriyor? Kilise topluluğu içinde zenginlere ve fakirlere nasıl davranılacağı konusunda ilgili özel talimatları neler?

Yakup, bir kişi uşyorsa ve açsa, onun için iyi dilekte bulunmanın –ona Allah'ın bereketini dilesek bile– pek bir işe yaramayacağını söylüyor. Onunla ilgilendiğimizi ifade etmek ve göstermek için, tüm asil duygularımızı ve iyi dileklerimizi bildirmek yerine gerçekten yemek ve giyecek tedarik etmek çok daha yararlı olacaktır (*bkz. Yakup 2:14–16*). Yakup bunu Allah'la olan ilişkimiz bağlamında iman ve işler arasındaki etkileşime bir örnek olarak kullanıyor. Ayrıca, İsa'nın komşunu kendin gibi sevmek ile ilgili öğrettiğini, bu emre günlük yaşamda nasıl uyulması gerektiğini göstererek tekrarlıyor (*Yakup 2:8*). Bu emir, kurtuluşu kazanmak için değil, gerçek imanın teza-hr olduğu için, Allah'a ve başkalarına hizmet yoluyla hayata geçirilir.

Bilinçaltında bile olsa, zenginleri yoksullara tercih etmek neden çok kolay?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Welfare Ministry [Refah Hizmeti]* kitabında “Dorcas—Her Ministry and Its Influence [Tabita: Hizmeti ve Bunun Etkisi]” (s. 66–67); *Elçilerin İşleri* kitabında “Cömert Bir Kilise” (s. 335–345); *Welfare Ministry [Refah Hizmeti]* kitabında “This Is Pure Religion [Saf İnanç Budur]” (s. 35–41) bölümlerini oku.

“Kurtarıcı, değerli hayatını kederli ve ayartılan canları gözetebilecek bir kilise kurmak için verdi. Bir imanlılar topluluğu yoksul, eğitim görmemiş ve tanınmayan kimselerden oluşabilir; ancak Mesih’te, sonuçları sonsuzluk kadar geniş kapsamlı olan bir işi evde, mahallede ve kilisede, hatta ‘öte yerlerde’ yapabilirler.”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 640.

“Özverili cömertlik ilk kiliseyi coşkun bir sevince taşıdı; zira imanlılar gösterdikleri çabaların müjde mesajının karanlıktaki kimselere iletilmesine katkıda bulunduğunu biliyorlardı. Hayırseverlikleri, Allah’ın lütfunu boşuna almadıklarına tanıklıkta bulunuyordu. Böylesi bir cömertliği Ruh’un kut-samasından başka ne meydana getirebilirdi? İmanlıların ve imansızların gözünde bu bir lütf mucizesiydi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 344.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Sizin kilise topluluğunuz nasıl *Elçilerin İşleri* kitapçığının ilk birkaç bölümünde anlatılan kilise topluluğu gibi olabilir? Kiliseyi bu yönde teşvik etmek için kilisenizin yönetiminin atabileceği somut adımlar neler olabilir?
- ❷ Dünya çapındaki Yedinci Gün Adventist kilisesi, ondalıkların ve sunuların dünyanın farklı bölgelerine ne şekilde paylaştırılacağını belirlerken, bu haftanın dersinde bahsedilen ilkelerden bazılarını kullanmaktadır. Kaynakların dünya genelinde paylaştırıldığı böyle bir sistemin yararları nelerdir?
- ❸ Yaşamaya ilişkin talimatlar, örneğin Romalılar 12. bölümde özetlenenler, yaşamı sürdürmenin gerçekçi, pratik yolları mı, yani “gerçek dünyada” işe yarıyorlar mı; yoksa daha çok vitraylı cam “azizleri” için idealleştirilmiş betimlemeler gibi mi geliyorlar?
- ❹ Yakup 5:1–5 ayetlerinde, Eski Ahit peygamberlerinin verdikleri sert uyarıları yansıtan güçlü ifadeler kullanılıyor. Böylesine güçlü bir ifade neden uygun ve gerekli?

ÖZET: İsa’nın verdiği görevle ve Kutsal Ruh’un gücüyle teşvik edilen öğrenciler ve ilk imanlılar, İsa’nın mesajını ve hizmetini mümkün olduğunca geniş kitlelerle paylaşmaya koyuldular. İsa’nın öğretilerinden ve İbrani Kutsal Yazılılarından yararlanan bu ilk kilise, sahip olduklarını topluluğun hem içindeki hem dışındaki ihtiyaç sahipleriyle paylaşan yeni bir tür topluluktu. İlk Hristiyan önderler, kendi örneklikleriyle ve bu kiliselere yazdıkları mektuplarda kaydedilen öğretileriyle, imanlıları sadakatle ve özellikle ihtiyaç duyanlara hizmetle dolu yaşamlara teşvik ediyorlardı.

Fin Babanın Bağışlayıcılığı

Sakari Vebkavuori

Finlandiya 1918'de kanlı bir iç savaş batağına sağılanmıştı. Çoğunlukla işçi sınırından oluşan Kızillar, orta ve st kesimden oluşan Beyazlarla çatışma halindeydi.

Büyük büyükbabam Viktor Sthlberg oğluna, yani büyük amcam Vin Sthlberg'e Beyaz birliklere katılmaması için yalvarıyordu.  yıl önce Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katılmış olan Viktor, İsa'nın Matta 26:52 ayetinde kayıtlı olan sözlerini ilette: "Kılıç çekenlerin hepsi kılıçla ölecek."

"Lütfen, oğlum, arkadaşlarını gidip askere yazılma" dedi.

Ancak Vin'nn içinde onu inandığı Şey için savaşmaya iten güçlü bir dürtü vardı, böylece gecenin karanlığında evi terk etti. Bir Pazar sabahı erkenden, buzla kaplı Finlandiya Körfezi'nde arkadaşlarıyla buluştu.

Kızıl askerler bir anda orada belirip Vin'y ve diğerlerini yakaladılar. Daha sonra anlaşıldı ki, Vin'ye aşık olan ev hizmetçilerinden biri onun planlarını bir Kızıl sempatizanına anlatmış, o da bunu Kızıl orduya ihbar etmişti.

O gece ge adamlar atlı bir kızığa konuldu ve iki silahlı Kızıl asker onları donmuş Finlandiya Körfezi'ne geri götürdü. Askerler buzda bir delik açıp esirlerin sıraya girmelerini emrettiler. Vin karşı çıkınca oracıkta vurularak öldürüldü. Ardından  ge adam daha öldürüldü. İkiisi kaçmaya çalıştı ve vurularak öldürüldü.

Ardından, esirlerden ikinci bir grup kaçtı. İki asker onları kovalarken, esirlerden biri buzda açılan deliğin yanında l taklidi yaparak ellerinden kurtuldu. Bu adam diğerlerine neler olduğunu anlattı.

Körfezde ise Kızillar cesetleri buzdaki deliğe attı.

Vin'nn babası Viktor ve ailenin geri kalanı günlerce yas tuttular.

Bir süre sonra, 1918-20 İç Savaşı yavaşlarken, Beyazlar stnlk sağladı. 10 Kızıl askeri esir aldılar ve Vin ve arkadaşlarının ölümlerinin intikamını almak için bunları idam etmeye karar verdiler.

Viktor Kutsal Kitap'ını alarak idamın yapılacağı tepeye koştu.

"Bu kadar katliam yeter" diye seslendi. "Oğlumun kaybettiği hayatı uğruna bir tane bile Kızıl ldremezsiniz."

Tepeye verdiği vaazla intikam zinciri kırıldı ve Kızıl esirlerin hayatları bağışlandı. Oradaki 10 Kızıl asker arasında kasabanın demircisinin iki oğlu da vardı. Oğullarının kurtulduklarını gören sevinçli demirci Kutsal Kitap okumaya başladı ve Adventist Kilisesi'ne katıldı.

Allah Viktor'un (solda) ailesini de bereketledi. Ailenin, aralarında benim ve Vin'nn kardeşi Toivo Seljavaara'nın da bulunduğu sekiz yesi, Adventist pastrler olarak hizmet verdi; Toivo Seljavaara 1.500'den fazla kişiyyi vaftiz eden bir mjdecidir.

Müjde'yi Yaşamak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Rom. 8:20–23; Yu. 3:16, 17; Mat. 9:36; Ef. 2:8–10; 1Yu. 3:16, 17; Va. 14:6, 7.

HATIRLAMA METNİ: “İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir. Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık” (Ef. 2:8–10).

Allah'ın emirleri, istekleri ve talimatları hakkında konuştuğumuzda, yaptıklarımızın bir şekilde bize kurtuluşumuzu kazandıracakını veya buna katkıda bulunacağını, ya da başka bir şekilde Allah'ın lütfunu kazandıracakını düşünme tehlikesini göze alırız; hatta bu ayartıyla yüzleşiriz. Fakat Kutsal Kitap bize tekrar tekrar İsa ve O'nun çarmıhtaki bizim için vekâleten ölümü aracılığıyla Allah'ın lütufluyla kurtulan günahkârlar olduğumuzu söyler. Buna herhangi bir şekilde ne katkı yapabiliriz ki? Ya da, Ellen G. White'in yazdığı gibi: “İnsandaki tüm iyi, onurlu, kutsal ve güzel şeyleri bir araya getirip, Allah'ın meleklerine insan canının kurtuluşunda bir rol almak için başvuruda bulunsanız, teklif ihanet olarak görülüp reddedilirdi.”—Ellen G. White, *Faith and Works [İman ve İşler]*, s. 24.

Fakat aynı zamanda, ihtiyaç sahiplerine yönelik merhamet ve şefkat işlerimiz yasacılık olarak görülmemelidir. Aksine, kurtuluşu kavrayışımız ve takdirimiz geliştikçe, Allah'ın sevgisiyle O'nun yoksullara ve zulme uğrayanlara karşı ilgisi arasındaki bağlantı bize, yani O'nun sevgisinin alıcılarına geçer. Aldık, öyleyse vereceğiz. Allah'ın bizi ne kadar sevdiğini gördüğümüzde, aynı zamanda O'nun başkalarını ne kadar sevdiğini ve bizi de onları sevmeye çağırdığını görmüş oluyoruz.

*7 Eylül Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

“Çünkü Allah O Kadar Çok Sevdi Ki...”

Yuhanna 3:16 ayetindeki “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki...” ifadesinde, “dünya” sözcüğünün Grekçe aslı *kosmos*’tur, “yaratılmış, düzenlenmiş bir varlık olarak dünya” anlamına gelir.—*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, cilt 5, s. 929. Bu ayet insanlığın kurtuluşu hakkında, fakat kurtuluş planının tüm yaratılışa ilişkin sonuçları da var.

Romalıları 8:20–23 ayetlerini oku. Bu, kurtuluş planındaki daha geniş kapsamlı konularla ilgili bize ne öğretiyor?

Tabi ki, kurtuluş bir açıdan her birimizin Rab’le olan kişisel ilişkisiyle ilgili. Fakat dahası da var. Aklanma gerçekte sadece günahlarımızın bağışlanmasıyla ilgili değil. İdeal olarak, aynı zamanda İsa aracılığıyla ve Kutsal Ruh’un gücüyle Rabb’in, diğer şeylerle birlikte iyi işleri aracılığıyla dünyaya tanıklar olmaları sayesinde bağışlanmalarını ve kurtuluş güvencelerini kutlayan Allah’ın ailesini nasıl yarattığıyla ilgili olmalı.

Yuhanna 3:16, 17 ayetlerini oku. 17. ayet, 16. ayetin daha geniş kapsamlı bir şekilde anlaşılmasına nasıl katkı sağlıyor?

Allah’ın bizim dışımızdaki insanları da sevdiğini kabul edebiliriz. O bizim sevdiğimiz kişileri seviyor, biz de bundan sevinç duyuyoruz. O ayrıca bizim ulaştığımız kişileri de seviyor, bizim bu gerçeği fark etmemiz de çoğunlukla bizi onlara ulaşmaya teşvik eden etken oluyor. Fakat O aynı zamanda bizi rahatsız eden, hatta korktuğumuz kişileri de seviyor. Allah her yerdeki tüm insanları seviyor, bizim hoşlanmayabileceğimiz kişileri bile.

Bunun nasıl ortaya konduğunu görmek için Yaratılış’a bakabiliriz. Kutsal Kitap sürekli olarak etrafımızdaki dünyanın Allah’ın iyiliğinin bir kanıtı olduğuna işaret ediyor: “O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır” (Mat. 5:45). Yaşamın kendisi Allah’ın bir armağanı olduğuna göre, kişinin Allah’a karşı yanıtı ve tavrı ne olursa olsun, herkes bu armağanın birer alıcısıdır.

Başkalarına ve içinde buldukları durumlara karşı tavrımız, onların da Allah tarafından yaratılan ve sevilen varlıklar olduklarını fark ettiğimizde ne şekilde değişmeli?

Merhamet ve Tövbe

Kurtuluş ve büyük mücadelenin birbiri içine geçmiş öyküleri, bizi dünyaya ve kendimize ilişkin anlayışımız için temel önemde olan bir hayat gerçeğini kabul etmeye çağırıyor: biz ve dünyamız düşkünüz, bozmuş ve günahkârsınız. Dünyamız böyle olsun diye yaratılmadı, biz de, her ne kadar hâlâ bizi yaratan Allah'ın suretini taşıyor olsak da, dünyanın bozukluğunun bir parçasıyız. Hayatlarımızdaki günah, dünyanın dört bir yanında bu kadar acıya, zulme ve istismara sebep olan kötülükle aynı niteliğe sahip.

Dolayısıyla, dünyadaki ve etrafımızdaki kişilerin hayatlarındaki acıyı, sıkıntıyı, kederi ve trajediyi hissetmemiz doğaldır. Buradaki hayatın acısını hissetmemek için robot olmamız gerekirdi. Mezmurlar kitapçığındaki âyetler, Yereya'nın ve diğer peygamberlerin kederleri ve İsa'nın gözyaşlarıyla merhameti, dünyaya ve ondaki kötülüğe, özellikle de bu kötülükten sıklıkla zarar görenlere karşı bu şekilde hissetmemizin uygun olduğunu gösteriyor.

Matta 9:36, 14:14, Luka 19:41, 42 ve Yuhanna 11:35 ayetlerini oku. Bu ayetlerin her birinde İsa'yı merhametle dolduran neydi? Etrafımızdaki acılara karşı yumuşamış bir yüreğe nasıl sahip olabiliriz?

Ayrıca günahın ve kötülüğün “dışarıda bir yerde,” ya da başka birinin bozukluğunun sonucu olmadığını hatırlamalıyız: “Günahımız yok dersek, kendimizi aldattırız, içimizde gerçek olmaz” (1Yu. 1:8). Kutsal Kitap peygamberlerinin anlayışında, günahın bir trajedi olmasının sebebi öncelikle birinin “kuralları” çiğnemiş olması değil, günahın Allah ile O'nun halkı arasındaki ilişkiyi bozmuş olması, ayrıca bizim günahımızın diğer insanlara zarar veriyor olmasıdır. Bu ister küçük ister büyük ölçekte gerçekleşsin, kötülük aynı kötülüktür.

Dünyadaki tüm kötülüğün, adaletsizliğin, yoksulluğun ve zulmün temelinde bencillik, açgözlülük, ahlâksızlık, önyargı, cehalet ve ilgisizlik yatar. Kendi günahkârlığımızı itiraf etmek bu kötülüğü ele almanın ilk adımıdır, aynı zamanda Allah sevgisinin yüreklerimizde hak ettiği yeri almasına izin vermenin de ilk adımıdır: “Günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır” (1Yu. 1:9).

Kendine bir bak (ama çok yakından ve çok uzun süre değil). Hangi yönlerden bozulsun ve büyük sorunun bir parçasısın? Tek cevap nedir ve bakılacak tek yer neresidir?

Lütuf ve İyi İşler

Efesliler 2:8–10 ayetlerini kendi sözcükleriyle özetle. Bu ayetler lütuf ile iyi işler arasındaki ilişki hakkında bize ne söylüyor?

Kutsal Kitap bize, diğer şeylerle birlikte, Allah'a ibadet etmek ve başkalarına hizmet etmek için yaratıldığımızı söylüyor. Günahın olmadığı bir ortamda bu şeylerin nasıl olacağını sadece tahayyül ederek anlamaya çalışabiliriz.

Zira şu anda, günah yüzünden, sadece bozulmuş ve düşmüş olan dünyayı biliyoruz. Şükürler olsun ki, İsa'nın dünyanın günahlarına karşılık kurban olmasıyla ifade edilmiş ve sergilenmiş olan Allah'ın lütufu, bizim için bağışlanmanın ve iyileşmenin yolunu açıyor. Böylelikle, bu bozulmuş varlığın içinde bile hayatlarımız tamamıyla Allah'ın eseri haline dönüşüyor, O da başkalarının hayatlarındaki acıyı ve hasarı iyileştirip onarma işinde bizi Kendisine ortak olarak kullanıyor (*bkz. Ef. 2:10*). "Alanlar başkalarına vermelidir. Her yönden yardım çağrıları geliyor. Allah insanları insan kardeşlerine içtenlikle hizmet etmeye çağırıyor."—Ellen G. White, *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]*, s. 103.

Tekrar, biz iyi işleri —yoksullarla ilgilenmek, ezilenleri ayağa kaldırmak, açları doyurmak— kurtuluşu ya da Allah'ın yanında bir konum kazanmak için yapmıyoruz. Mesih'te, iman yoluyla, Allah'ın yanında ihtiyacımız olan her konuma sahibiz. Aksine, biz kendimizi her şeye karşın Allah tarafından sevilen ve fidiyeyle kurtarılmış olan günahkârlar ve günahın kurbanları olarak görüyoruz. Biz benmerkezlilik ve ağgözlülük ayartılarıyla halen mücadele ederken, Allah'ın özverili ve alçakgönüllü lütufu bize hayatlarımızı dönüştürecek yeni tip bir yaşam ve sevgi sunuyor.

Çarmıha baktığımızda bizim için verilmiş olan büyük ve mükemmel kurbanı görüyoruz ve onun Mesih'te bize sunduğuna hiçbir şey ekleyemeyeceğimizi fark ediyoruz. Fakat bu Mesih'te bize verilmiş olana karşılık olarak bir şey yapmamamız gerektiği anlamına gelmiyor. Aksine, *karşılık vermeliyiz*; bize gösterilmiş olan sevgiye karşılık olarak başkalarına sevgi göstermekten daha iyi bir yol var mı?

1. Yuhanna 3:16, 17 ayetlerini oku. Bu ayetler, çarmıha vermemiz gereken karşılığın ne olduğunu nasıl bu kadar güçlü bir şekilde aktarıyor?

Bizim Ortak İnsanlığımız

İsa, hizmeti ve öğretisiyle, tavizsiz bir kapsayıcılığı teşvik etti. Her kim samimi sebeplerle O'nun ilgisini istediye (ister kötü üne sahip kadınlar, ister vergi görevlileri, cüzamlılar, Samiriyeliler, Romalı yüzbaşılar, din önderleri ya da çocuklar olsun), O içten bir sıcaklık ve ilgiyle onları bağrına bastı. İlk kilisenin dönüştürücü şekillerde keşfedeceği gibi, sunulan kurtuluş armağanı da buna dâhildi.

İlk imanlılar müjdenin kapsayıcılığını yavaş yavaş fark etmeye başladıkça, başkaları için iyi işler yapmayı sadece “hoş” bir şey yapmış olmak için imanlarına dâhil etmiyorlardı. Bu onların müjde anlayışının özüyüdü, zira bunu İsa'nın hayatında, hizmetinde ve ölümünde tecrübe etmişlerdi. Önce bireysel olarak Pavlus ve Petrus gibi önderleri (*örneğin bkz. Elç. 10:9–20*), sonra da Yeruşalim kurulunda tüm kiliseyi (*bkz. Elç. 15. bölüm*) ilgilendiren sorunlarla ve meselelerle boğuşurlarken, Allah'ın sevgisine ve kapsayıcılığına ve bunun O'nu izlediğini iddia edenlerin yaşamlarında nasıl hayata geçirilmesi gerektiğine ilişkin kavrayışlarında bu iyi haberin getirdiği çarpıcı değişikliği fark etmeye başladılar.

Aşağıdaki ayetlerin her biri ortak insanlığımıza dair bize ne öğretiyor? Her bir fikir başkalarına karşı olan tavrımızı ne şekilde etkilemeli?

Mal. 2:10 _____

Elç. 17:26 _____

Rom. 3:23 _____

Gal. 3:28 _____

Galatyalılar 3:28 ayeti, İsa'nın anlattığı gündelik hayata dair iyi Samiriyeli öyküsünün teolojik özetidir. Kime hizmet etme yükümlülüğümüz olduğunu tartışmak yerine, gidip hizmet edelim, hatta bize hizmet etmesini beklemeyeceğimiz kişilerden hizmet görmeye hazırlıklı olalım. Küresel insanlık ailesinin ortak unsuru, müjdeyle birbirine bağlanmış olanların ortak ailesinde daha yüksek bir düzeyde, bizi Kendisinde birliğe çağıran Allah'ın kurtaran sevgisi sayesinde fark edilir: “İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik” (*1Ko. 12:13*).

Sonsuza Dek Kalıcı Olan Müjde

Müjdenin “her ulusa, her oymağa, her dile, her halka” (Va. 14:6) iletilen dönüştürücü daveti ve çağrısı Hristiyanlık tarihi boyunca devam etti. Fakat Vahiy kitapçığı bu mesajın, yani İsa hakkındaki iyi haberin ve bunun tüm sonuçlarının, son zamanda yenilenen bir duyurusunu tarif ediyor.

Vahiy 14:6, 7 ayetlerini oku. Müjdeye dair –genellikle Yuhanna 3:16 ayetiyle özetlenen– yaygın anlayış, meleğin 7. ayetteki özel mesajına ne şekilde dâhil edilmiş?

Vahiy 14:7 ayeti, Allah’ın Kutsal Kitap tarihi boyunca devam eden kötülüğe, yoksulluğa ve zulme dair endişesi konusunda bu çalışmamızda daha önce gördüğümüz üç anahtar unsuru bir araya getiriyor:

Yargı. Yargıya –adaletin yerini bulması için– başvurmak, tarih boyunca zulme uğrayanların tekrarladığı bir çağrıdır. Şükürler olsun ki, Kutsal Kitap Allah’ı sıkıntıda olanların feryatlarını duyan Kişi olarak betimliyor. Örneğin Mezmurlar’da sıklıkla ifade edildiği gibi, kendilerine haksızlık edilenler yargıyı iyi haber sayarlar.

İbadet. İbrani peygamberlerin yazıları sıklıkla ibadet ve iyi işler konularını birbirine bağlar, özellikle de Allah’ın halkı olduğunu iddia edenlerin ibadetlerini, işledikleri ve sürdürdükleri günahlarla karşılaştırırken. Örneğin Yeşaya 58. bölümde, Allah en çok arzuladığı ibadetin merhamet eylemleri ve yoksullarla ve muhtaçlarla ilgilenilmesi olduğunu açıkça ifade ediyor (bkz. Ysa. 58:6, 7).

Yaratılış. Gördüğümüz gibi, Allah’ın adalet çağrısının temel unsurlarından bir tanesi ortak insanlık ailesidir, yani hepimiz O’nun suretinde yaratıldık ve O’nun tarafından sevildik, hepimiz O’nun gözünde değerliyiz ve hiç kimse bir diğerinin haksız kazancı ve açgözlülüğü uğruna istismara ya da zulme maruz kalmamalı. Müjdenin bu son zamandaki ilanının, Allah’ın düşkün insanlık için istediği kurtuluşu, kefareti ve yenilenmeyi kabul etmek için geniş kapsamlı bir çağrı olduğu açıkça anlaşılıyor. Dolayısıyla, gerçek ve sahte ibadet meseleleri ve zulüm gündemdeyken bile (bkz. Va. 14:8–2), Allah’ın kötülüğün en azgın zamanında dahi doğruluğun yanında duracak, Allah’ın emirlerini ve İsa’ya imanını koruyacak bir halkı olacak.

Muhtaç olanlara bir yandan hizmet ederken, bir yandan da onlarla üç meleğin mesajında bulunan umudu ve uyarıyı paylaşmanın yollarını nasıl bulabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Çağların Arzusu* kitabında “Allah Bizimle” (s. 19–26) bölümünü [Sevgi Öğretmeni, s. 13–22]; *Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]* kitabında “Saved to Serve [Hizmet Etmek için Kurtarıldık]” (s. 95–107) bölümünü oku.

“Allah tüm yeryüzünü Kendi bağı olarak sahiplenmektedir. Her ne kadar şu anda gaspçının elinde olsa da, Allah’a aittir. O yaratılışla olduğu kadar, kurtarışla da O’nundur. Dünya için Mesih’in kurbanlığı verildi. ‘Allah dünyayı öyle sevdi ki, biricik doğmuş olan Oğlu’nu verdi.’ Yuhanna 3:16. Tüm diğer armağanlar, bu bir armağan aracılığıyla insanlara verilmektedir. Tüm dünya gündelik olarak Allah’tan bereketler almaktadır. Her yağmur damlası, nankör neslimizin üzerine yansıyan her ışık huzmesi, her yaprak, çiçek ve meyve, Allah’ın uzun süren müsamahasına ve O’nun büyük sevgisine tanıklık eder.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons [Mesih’in Örnek Dersleri]*, s. 301, 302.

“Mesih’te Yahudi, Grek, tutsak, özgür yoktur. Tümü O’nun değerli kanı aracılığıyla yaklaştırılır. (Gal. 3:28; Ef. 2:13).

“Dini inançlardaki fark ne olursa olsun, ıstırap içindeki insanlığın çağrısı işitilmeli ve yanıtlanmalıdır...”

“Dört bir yanımızda duygudaş sözlere ve yardımcı eylemlere ihtiyaç duyan zavallı, denenen canlılar bulunmaktadır. Duygudaşığa ve yardıma ihtiyaç duyan dullar vardır. Mesih’in Kendi izleyicilerine Allah’tan bir emanet olarak almalarını emrettiği yetimler vardır. Bunlar çoğu zaman ihmal edilmektedir. Pejmürde, inceliksiz ve görünürde her bakımdan itici olabilirler; ancak onlar Allah’ın varlıklarıdır. Bir bedel karşılığı satın alınmışlardır, O’nun gözünde bizim kadar değerlidirler. Allah’ın büyük ev halkının üyeleridirler ve Hristiyanlar O’nun vekilharçları olarak onlardan sorumludurlar.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons [Mesih’in Örnek Dersleri]*, s. 386, 387.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 İyi işler yapıp başkalarına yardım etmeye çalışırken, bunun bir şekilde bizi daha iyi yaptığını ve bize Allah’ın fark etmesi gereken bir erdem kazandırdığını düşünme ayarısına ne şekilde karşı koyabiliriz?
- 2 Kiliseniz “hiçbir ayırımın olmadığı,” herkesin Mesih’te bir olduğu bir topluluk mu? Bu konuda nasıl daha iyi olabilir? Kiliseniz başkalarına karşı ne kadar kapsayıcı?
- 3 İhtiyacı olanlara iyilik yaparken, başka bir sebep yoksa bile sadece onların ihtiyacı olması ve bizim de yardım edebilecek durumda olmamızla beraber, aynı zamanda onlara müjdenin gerçeklerini iletirken doğru dengeyi nasıl bulabiliriz? İkisini birden yapmayı nasıl öğrenebiliriz ve ikisini birden yapmak neden her zaman daha iyidir?

ÖZET: Kurtuluş planında ifade edilen ve İsa’nın hayatında ve kurbanlığında sergilenen Allah’ın sevgisi bize bağışlanma, yaşam ve umut sunuyor. Bu lütfü alanlar olarak onu başkalarıyla paylaşmaya çalışırız, fakat bunu kurtuluşu kazanmak için değil, bunu yapmak için yaratılmış ve yeniden yaratılmış olduğumuz için yaparız. Böylelikle müjde ilişkileri dönüştürür ve bizi hizmet etmek için harekete geçirir, özellikle de en çok ihtiyaç duyanlara.

Yarım Somun Ekmek

Andrew McClesney, Adventist Müjdeleme

Maya, ibadetten sonra elinde bir somun beyaz ekmekle Valentina'ya yaklaştı. Elindeki somunu uzatarak "Valya, lütfen al bunu" dedi.

40 yaşındaki Valentina ekmeğe iştahla baktı. Altı aydan beri kırıntı bile yememişti. Gürcistan'dan ayrılan Abhazy'a'nın başkenti Sohum'da, dükkânlarda ekmek bulmak mümkün değildi. Yıl 1993'tü, Gürcü ve Abhaz kuvvetleri arasında aylarca süren silahlı çatışma büyük bir gıda kıtlığına yol açmıştı.

45 yaşındaki Maya, elindeki ekmeği halen uzatarak "Al bunu, lütfen" diye tekrarladı. "Bu benden sana."

Valentina yavaşça başını salladı.

"Bunu senden alamam" dedi. "Buna bizim kadar senin de ihtiyacın var."

Maya ağlamaya başladı.

"Lütfen, al bunu" dedi. "Bize yardım etmek için buraya kadar yürüdü. Bu sana vermek istediğim bir hediye, ama sen onu kabul etmiyorsun."

Valentina sonunda pes ederek "Tamam" dedi. "Ama bu ekmeği ikiye bölelim. Sen yarısını al, ben de diğer yarısını."

Kadınlar, Yedinci Gün Adventist pastör olan Valentina'nın kocası Pavel Dmitrienko'nun liderliğinde yaklaşık 40 kişinin düzenli olarak toplanıp, dua edip Kutsal Kitap okudukları ev kilisesinin mutfağından aldıkları bıçakla ekmeği ikiye böldüler.

Birkaç dakika sonra Valentina ve Pavel evden ayrıldı ve 15 kilometrelik eve dönüş yürüyüşüne başladılar.

Valentina çantasındaki ekmeği düşününce gülümsedi. O akşam basit bir arpa çorbası ve suyla ekmeğin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

"Çorba yapacağım ve onu gerçek ekmekle yiyeceğiz" dedi.

Pavel onun mutlu gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. O da ekmeği yemek istiyordu.

Çift yolun yarısında bir köprüde yaşlı bir kadınla karşılaştı. Kadın incecikti ve üstündeki kıyafetler pislik içindeydi. Valentina'ya baktı.

Titreyen bir sesle "Kızım" dedi, "yanında bir parça ekmek var mı?"

Valentina çantasındaki yarım somunu çıkarttığı gibi yaşlı kadına uzattı.

"Evet var, canım ninem" dedi. "Lütfen, al bunu."

Yaşlı kadın ekmeği alırken ağlıyordu.

Gözyaşları buruşmuş, kirli yanaklarından süzülürken "Teşekkür ederim" dedi. "Üç gündür hiçbir şey yemedim. Sen beni ölümden kurtardın."

Valentina ve Pavel yüzlerini aydınlatan sevinçli gülümsemelerle yollarına devam ettiler. Kıymetli ekmeklerini feda edebildikleri için mutluydular.

Şimdi 65 yaşında olan Valentina (solda), Rusya'nın Belgorod kentindeki evinde bir röportajda "Her şeyden çok istediğimiz şeyi büyükanneneye verip, onun hayatını kurtardık" dedi. "Gerçek bir fedakârlıktı; ve bizi her zamankinden daha çok mutlu etti."

İkinci Geliş Umudunu Yaşamak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luk. 18:1-8; Matta 24-25; 1Ko. 15:12-19; Vaiz 8:14; 12:13, 14; Va. 21:1-5; 22:1-5.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın, Rabb’in işinde her zaman gayretli olun” (1. Korintliler 15:58).

İsa, Allah’ın krallığının bugünden bir parçası olabileceğimiz mevcut bir gerçek olduğunu duyurdu. Öğrencilerini aynı duyuruyu yapmaları, müjdeyi vaaz ederek ve başkalarına hizmet ederek; yani karşılıksız aldıkları gibi karşılıksız vererek, Kendi krallığını hayata geçirmeleri için gönderdi (bkz. *Mat. 10:5-8*).

Fakat İsa, krallığının başka türden bir krallık olduğunu –“bu dünyadan değil (*Yu. 18:36*)– ve henüz tamamlanmadığını da net olarak bildirdi. İsa’nın beden alması, hizmeti, ölümü ve dirilişiyle Allah’ın krallığı başlamış oldu, fakat İsa aynı zamanda krallığının dünyanın tüm krallıklarının yerine geçeceği ve Allah’ın hükümdarlığının tamamlanacağı bir zamanı bekliyordu.

Adventistler (bu geliş ve bu krallığı bekleyenler), adlarının ifade ettiği üzere, umut insanlarıdır. Fakat bu umut sadece gelecekteki yeni bir dünyanın umudu değildir. Umut bir yandan geleceğe bakarken, bugünü de dönüştürür. Böyle bir umutla, bugün gelecekte yaşamayı beklediğimiz gibi yaşarız ve gelecekte dünyanın nasıl olacağına dair beklentilerimize uyan değişiklikleri yapmak için bugünden çalışmaya başlarız.

*14 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

“Ne Zamana Dek, Ya RAB?”

Kutsal Kitap'ın öyküsü boyunca Allah'ın halkından –özellikle kölelik altında olanlardan, sürgündekilerden, zulüm görenlerden, yoksulluk çekenlerden ya da farklı bir adaletsizliğe veya felâkete maruz kalanlardan– tekrar tekrar gelen, Allah'ın müdahale etmesini isteyen bir çağrı vardır. Mısır'daki köleler, Babil'deki İsraililer ve diğer birçokları, çektikleri acıyı görüp duyması ve bu yanlışları düzeltmesi için Allah'a seslendi. Kutsal Kitap, Allah'ın Kendi halkını kurtarmak ve yenilemek için gerçekleştirdiği işlerin, hatta zaman zaman onlara zulmedenlerden ve düşmanlarından intikam alışının önemli örneklerini sunuyor.

Fakat bu kurtarışlar genellikle kısa ömürlüydü, çeşitli peygamberler Allah'ın kötülüğe son vereceği ve ezilenleri ayağa kaldıracacağı gelecekteki son bir müdahaleye sürekli olarak işaret ettiler. Bu peygamberler aynı zamanda “Ne zamana dek, ya RAB?” haykırışını sürdürdüler. Örneğin, RABB'in meleği İsraililerin sürgününü sormuştu: “Ey Her Şey Egemen RAB... sevecenliğini ne zamana dek esirgeyeceksin?” (*Zek. 1:12*).

Mezmurlar, doğru kişiler istismar edilirken, sömürülürken ve yoksulken, kötülerin görünürde refah içinde ve talihli olmalarıyla ilgili ağıtlarla doludur. Mezmurcu, dünyanın mevcut durumda Allah'ın yarattığı ya da arzuladığı düzende olmadığına inanarak, defalarca Allah'tan müdahale etmesini ister ve peygamberlerle zulme uğrayanların feryadını sürdürür. “Ne zamana dek, ya RAB?” (*örneğin bkz. Mez. 94:3–7*).

Bir anlamda, tüm halkı için adalet isteyen adil bir Tanrı'ya inananlar içinde, adaletsizliğe katlanmak çok daha zor. Allah'ın halkı dünyadaki adaletsizlikle ilgili olarak her zaman sabırsızlık duyacak; Allah'ın görünürdeki eylemsizliği ise başka bir sabırsızlık nedeni. İşte bu yüzden peygamberler zaman zaman sert sorular sorar: “Ya RAB, ne zamana dek seni yardıma çağıracağım, beni duymuyor musun? ‘Zorbalık var’ diye haykırıyorum sana, ama kurtarmıyorsun!” (*Hab. 1:2*).

Tüm yaratılışın Allah'ın kurtarması ve yeniden yaratması için inler şekilde tasvir edildiği benzer bir feryat Yeni Ahit'te de mevcut (*bkz. Rom. 8:19–22*). Vahiy 6:10 ayetinde, bu “Ne zamana dek, ya RAB?” feryadı, Allah'a imanları nedeniyle şehit edilenler adına dile getiriliyor. Ancak bu, Allah'tan zulüm ve baskı gören halkı lehine müdahale etmesini isteyen aynı feryattır.

Luka 18:1–8 ayetlerini oku. Halkının sürekli olarak kendileri yararına harekete geçmesi için feryat etmelerine ve dua etmelerine Allah'ın verdiği karşılıkla ilgili olarak, İsa burada ne söylüyor? Bu, imanın gerekliliğiyle ne şekilde bağlantılı?

Belirli Bir Tür Umut

Din, sıklıkla iman edenleri bugünkü yaşamdan uzaklaştırıp öbür dünyadaki daha iyi bir yaşama yönlendirme eğilimi yüzünden eleştirilir. Eleştiri, başka bir âleme odaklanmanın kutsanmış bir tür gerçeklerden kaçış haline gelmesine ve imanlıyı dünyaya ve topluma daha az yararlı biri haline getirmesindedir. İmanlılar zaman zaman bu tip davranışları besleyerek, vaaz ederek ve uygulayarak, kendilerini bu eleştirilere açık bırakıyorlar.

Ayrıca, yoksullara ve zulme uğrayanlara şimdi kötü talihlerini kabullenmelerini, zira İsa döndüğünde her şeyin yoluna gireceğini söyleyen güç sahiplerinin korkunç örnekleri de önümüzde.

Evet, dünyamız düşkün, bozulmuş ve trajik bir yer; dolayısıyla Allah'ın dünyayı düzeltereği zamanı; adaletsizliğe, acıya ve kedere son vereceği zamanı; mevcut kargaşanın yerine Kendi görkemli ve adil krallığını getireceği zamanı arzulamak yanlış veya yersiz değil. Sonuçta, bu umut da, bu vaat de olmasa, gerçekten başka bir umudumuz yok.

İsa, dünyanın sonuna ilişkin vaazında (*bkz. Matta 24 ve 25*), konuşmasının ilk yarısı boyunca ayrıntılı bir şekilde kaçışın gerekliliğinden bahsediyor, hatta "o günler kısaltılmamış olsaydı, hiç kimse kurtulamazdı" (*Mat. 24:22*) diyecek noktaya geliyor. Fakat bu daha çok, Allah'ın bu vaatlerinin önemine dair O'nun açıklamasına bir giriş. Geleceğe dair Hristiyan umudunun sadece –ya da öncelikle– "kaçış" unsuruna odaklanmak, İsa'nın üzerinde durduğu bazı daha derin konuları gözden kaçırmak anlamına gelir.

**Matta 24. ve 25. bölümleri oku. İsa'nın bu vaazından senin çıkar-
dığın en önemli noktalar neler? İsa'nın, Kendisinin dönüşünü
beklerken nasıl yaşamamız gerektiğine dair talimatlarını nasıl
özetleyebilirsin?**

Geleceğe dair inancımızın bugün hayatımızı nasıl yaşadığımız üzerinde önemli etkileri var. Allah'ın dünyamız için belirlediği gelecekle ilgili vaatlerine sağlıklı bir güven, enerjik bir meşguliyeti harekete geçirmeli, başkaları için fark yaratan, zengin ve derin bir hayatın kıvılcımı olmalıdır.

İsa'nın geri dönüşünün umudu ve vaadi, özellikle muhtaç olanlara yardım etme konusunda şu anki yaşam biçimimizi ne şekilde etkileyebilir ve etkilemeli?

Diriliş Umudu

İsa'nın ikinci gelişine yönelik Hristiyan umudu, sadece parlak geleceği dört gözle beklemek değildir. İsa'nın bedensel olarak dirilişi, ilk Hristiyanlar için O'nun geri dönüş vaadini somut bir gerçeklik yapmıştı. Eğer ölümden geri dönebilseyse –ki buna bizzat tanıklık etmişlerdi– günahı ve etkilerini ortadan kaldırarak dünyayı yenileme planını tamamlamak için mutlaka geri dönecekti (*bkz. 1Ko. 15:22, 23*).

Elçi Pavlus için diriliş, İkinci Geliş umudunun anahtar unsuruydu. Vaaz ettiği her şeyin güvenilirliğini İsa'nın öyküsündeki bu en son ve en parlak mucizeye bağlamaya hazırdu: “Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır” (*1Ko. 15:17*). Onun buradaki sözlerini ve Mesih'in dirilişinin umut ettiğimiz her şey için ne kadar önemli olduğunu düşün.

1. Korintliler 15:12–19 ayetlerini oku. İman etmemiş olan ilgili birine, diriliş gerçeğinin Hristiyan umudu için neden bu kadar merkezi önemde olduğunu nasıl anlattırın?

Dirilmiş olan İsa'ya tanıklık etmek ilk öğrencileri dönüştürmüştü. Gördüğümüz üzere, İsa daha önce onları Allah'ın krallığını ilan etmeleri ve hayata geçirmeleri için halkın arasına göndermişti (*bkz. Mat. 10:5–8*), fakat İsa'nın ölümü cesaretlerini kırmış, umutlarını yıkmıştı. Onlara dirilmiş İsa tarafından verilen (*bkz. Mat. 28:18–20*) ve Kutsal Ruh'un gelişiyi güçlendirilen (*bkz. Elç. 2:1–4*) sonraki görevleri onları dünyayı değiştirme ve İsa'nın kurmuş olduğu krallığı hayata geçirme yoluna soktu.

Ölümün gücünden ve korkusundan kurtulan ilk imanlılar İsa'nın adıyla cesaretle yaşadılar ve paylaştılar (*örneğin bkz. 1Ko. 15:30, 31*). Ölümü getiren kötülük, acının, haksızlığın, yoksulluğun ve zulmün her türünü getiren aynı kötülüktür. Ancak İsa ve O'nun ölüme karşı kazandığı zafer sayesinde, bunların hepsi bir gün sona erecek. “Ortadan kaldırılacak son düşman ölümdür” (*1Ko. 15:26*).

Sonuçta, bugün kime yardım edecek olursak olalım, sonunda hepsi bir gün ölecek. Bu acımasız gerçek, başkalarına İsa'nın ölümü ve dirilişinde bulabilecekleri umudu bildirmenin ne kadar önemli olduğu hakkında bize ne öğretiyor?

Yargı Umudu

Vaiz 8:14 ayetini oku. Burada yazılanın yalın ve güçlü gerçekliğini hangi şekillerde görüyorsun?

Acıya, zulme ve felâkete dayanmak kendi başına yeterince zorken, incinme veya aşığılanma anlamsız gibi görüldüğünde ya da dışarıdan fark edilmediğinde daha da zor. Üzüntünün muhtemel anlamsızlığı onun başlangıçtaki yükünden daha ağır. Olayların kayda geçmediği ya da nihaî adaletin olmadığı bir dünya zalimce bir abesliğin doruk noktasıdır. Yirminci yüzyıldaki ateist yazarların, insanlık halinin “abesliği” olduğunu düşündükleri duruma hayıflanmalarına şaşmamalı. Adalet umudu olmasa, yargı umudu olmasa, işlerin düzeltileceği umudu olmasa, dünyamız gerçekten de saçma bir dünya olurdu.

Fakat Vaiz 8:14 ayetindeki feryat hikâyenin sonu değil. Süleyman, itirazları bittikten sonra aniden yön değiştiriyor. Anlamsızlık hakkındaki hayıflanmalarının arasında, aslında şunu söylüyor: *Dur bir dakika, Allah yargulayacak, o halde her şey anlamsız değil; hatta şimdi her şey ve berkes anlam ifade ediyor.*

Vaiz 12:13, 14 ayetlerini oku. Bu, burada yaptığımız her şeyin ne kadar önemli olduğuna dair bize ne anlatıyor?

Yargı umudu, kişinin Allah'ın öz doğasının, hayatın ve içinde yaşadığımız dünyanın ne olduğuna dair inancıyla ilgilidir. Gördüğümüz üzere, Kutsal Kitap bizim Allah'ın yarattığı ve sevdiği bir dünyada yaşadığımız, fakat bu dünyanın yanlış düşmüş olduğu ve Allah'ın, tümüyle İsa'nın yaşamı ve ölümü aracılığıyla, bu dünyayı yeniden yaratma planını yürüttüğü üzerinde duruyor. Allah'ın yargısı, O'nun dünyamızı düzeltme tasarısının anahtar parçalarından biri. Dünyanın haksızlıklarının pek çoğunun sonuçlarına maruz kalanlar –dışlanan, gaddarca davranılan, zulme uğrayan ve istismar edilenler– için, yargı vaadi tabii ki iyi haberdir.

O kadar özlediğimiz adaletin bir gün, hayal bile edemeyeceğimiz şekillerde, sonunda geleceğini bilmek senin için ne ifade ediyor? Bu vaatten nasıl umut çıkarabiliriz?

Artık Gözyaşı da Yok Acı da Yok

Vahiy 21:1–5, 22:1–5 ayetlerini oku ve hayatın burada tarif edildiği gibi nasıl olacağını hayal etmeye çalış. Hayatı günah, ölüm, acı ve gözyaşı olmadan hayal etmek neden zor?

Kutsal Kitap'ın günahattan sonraki hayatımıza dair anlatımları tartışmasız harika ve görkemli, ancak şüphesiz bizi bekleyenlerin ancak çok küçük bir kısmını yansıtıyor. Bu ayetlerde bile, anlatımlar neredeyse orada ne olacağı kadar orada ne olmayacağı hakkında. Tek bildiğimiz bu dünya olduğunda, acı ve ıstırapın, ölüm ve korkunun, haksızlık ve yoksulluğun olmadığı bir hayatı hayal etmek zor olabilir.

Bunların hiçbirinin artık olmayacak olmasının yanı sıra, bu anlatım kişisel bir dokunuş da ekliyor: “Onların gözlerinden bütün yaşları silecek” (Va. 21:4). Kurtarılmış olanlar konusunda, Allah'ın insanlık tarihi boyunca acı çekmiş olanlara duyduğu merhamet bu tek cümlede doruğa ulaşır. Sadece onların acılarına son vermekle kalmıyor, aynı zamanda gözyaşlarını bizzat siliyor.

Günah dolu bir yaşam ile haksızlıkla ve trajediyle dolu bir dünya tarafından hırpalanan ve yaralanan insanlar olarak, çeşitli şekillerde günahın kurbanı olan hepimiz için iyileşme sürecinin ipuçlarını Vahiy kitapçığında görebiliriz. Hayat ağacını tasvir eden Yuhanna, “ağacın yaprakları uluslara şifa vermek içindir” (Va. 22:2) diyor. Tekrar, Allah insan olmanın, bu dünyanın kötülüğünü hissetmenin, tecrübe etmenin, ona tanık olmanın, hatta katılmanın ne anlama geldiğine dair anlayışını ve merhametini gösteriyor. O'nun dünyamızı yeniden yaratma planı, her birimizi yenilemeyi ve iyileştirmeyi de içeriyor.

O zamana dek, Mesih'te olabileceğimizin en iyisi olmaya çalışır, üzerimize düşen ne kadar küçük olursa olsun, vereceklerimize ihtiyacı olan çevremizdeki kişilere hizmet etmede üzerimize düşeni yaparız. Bu, ne olursa olsun –nazik sözler, sıcak bir yemek, tıbbi yardım, diş tedavisi, kıyafet yardımı, rehberlik– her ne yapabiliyorsak, İsa'nın buradayken sergilediği özverili ve fedakâr sevgiyle yapmalıyız.

Tabi ki, tüm çabalarımıza rağmen, dünya her geçen gün daha kötüye gidecek. İsa bunu biliyordu; fakat bu gerçek onu başkalarına hizmet etmekten alıkoymadı, o yüzden bizi de durdurmamalı.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabında “Daha Yüksek Bir Standarda Ulaşmaya Çağrı” (s. 309–322) bölümünü; *Büyük Mücadele* kitabında “Yeryüzünün Yıkımı” (s. 653–661) bölümünü oku.

“Allah’ın sesi halkının esaretini sona erdirdiği zaman, büyük yaşam mücadelesinde her şeylerini kaybetmiş olanların korkunç uyanışı meydana gelir. Deneme süresi devam ederken bu kişiler Şeytan’ın aldatmacalarıyla kör olmuş, günahlı yollarını haklı göstermişlerdi. Zenginler daha az talihli olanlardan üstün olmakla övünmüşlerdi; oysa zenginliklerini Allah’ın yasasını ihlal ederek kazanmışlardı. Açları doyurmayı, çıplakları giydirmeyi, adaletle davranmayı ve merhameti sevmeyi ihmal etmişlerdi... Dünyasal zenginlikler ve zevkler için ruhlarını satmışlar, Allah katında zengin olmaya çalışmamışlardır. Sonuçta, yaşamları hüsrana dönüşmüştür; zevkleri artık acıya dönüşmüş, hazineleri çürümüştür.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 654.

“Büyük mücadele sona erer. Artık günahattan da, günahkârlardan da eser yoktur. Tüm evren temizlenmiştir. Engin yaratılışın tümünde uyum ve hoşnutluk tek bir nabız gibi atar. Her şeyi yaratan Kişi’den, engin uzayın derinlikleri boyunca, yaşam, ışık ve hoşnutluk akmaktadır. En küçük atomdan en büyük dünyaya kadar, canlı ya da cansız her şey, gölgelenemeyen bir güzellik ve mükemmel sevinç içinde, Allah’ın sevgi olduğunu ilan etmektedir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 678.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bu hafta çalıştığın dersin, hayatın şimdi ve burada önemli olduğunu ne şekilde gösterdiğini açıkla. Bunu, bazılarının bu hayat ve bu dünya için endişelenmememiz gerektiği çünkü Allah’ın onu yok edip baştan başlatacağı şeklindeki inancıyla karşılaştır. Biz de yeniden varoluş vaadi gerçeğine dayanarak muhtaç olanları ihmal etmemeye nasıl dikkat edebiliriz (ne de olsa Allah sonunda her şeyi yoluna koyacak)? Daha da kötüsü, bu gerçeği kullanarak başkalarını istismar edenlere dönüşmeyeceğimizden nasıl emin olabiliriz?
- ❷ Yedinci Gün Adventistlerinin Kutsal Kitap peygamberlik sözü anlayışı, İsa’nın dönüşüne yaklaştıkça kötülüğün, sıkıntının ve acının artacağını öngörür. Böyle şeyler gerçekleştiğinde, genellikle Matta 24. bölüme işaret ederiz. Bu felâketleri Matta 25. bölüm ışığında nasıl görmeliyiz?

ÖZET: Tanrımız kötülüğün sonsuza dek devam etmesine izin vermeyecek. Kutsal Kitap’ın büyük umudu, kötülüğe son vermek, haksızlığı iyileştirmek ve aslında olması gerektiği gibi yeni bir dünya yaratmak için İsa’nın geri dönmesidir. İsa’nın dirilişine dayanan bu umut bugünü dönüştürüyor ve O’nun dönüşünü beklerken Allah’a ve başkalarına hizmet etmemiz için bize cesaret veriyor.

TV İnsanları Çekiyor

Andrew McClesney, Adventist Müjdeleme

Coralie Schofield, Yeni Zelanda'da bir çocuk olarak, televizyonun olası tehlikeleri konusunda uyarılmıştı ve uzak durması söylenmişti.

Bugün ise televizyon sayesinde insanların ülke genelinde Yedinci Gün Adventist kiliselerine akın etmeleri onu şaşırtıyor ve çok sevindiriyor.

"Görülebilecek en mütevazılaştırıcı deneyimdi. Sadece televizyon" dedi, Adventist Kilisesi'nin uluslararası kanalının yerel şubesi Hope Channel Yeni Zelanda'nın yöneticisi Neale Schofield'in eşi olarak ön plana çıkan Coralie.

"Ben Adventist Kilisesi'nde büyürken, izlediğim kanallar dikkatle takip ediliyordu" dedi, Hope Channel'in yazışmalarına nezaret eden Coralie. "Ama şimdi izleme seçenekleri katlandı. 7/24 tanıklık yapan bir Adventist kanalı var. Bu kadarı da fazla diyebilir misiniz?"

Yeni Zelanda'nın her yerinde Sebt ibadeti hizmetlerinde izleyiciler Coralie ile kocasının yanlarına geliyor. Kilisenin birinde, yaşlı bir çift yetişkin kızlarının kanallar arasında gezinirken Hope Channel'a denk geldiğini ve burada durduğunu anlattı. Kısa süre sonra düzenli olarak izlemeye başlamış, ardından anne-babasına ve kızkardeşine de bu kanalı anlatmıştı. Tüm aile izlemeye başlamıştı.

"Şimdi dördü de vaftiz oldu" dedi Coralie.

Başka bir kilisede Coralie, bir Sebt günü sokaktan gelip Kutsal Kitap çalışması yapmak isteyen bir kadının haberini aldı. Pastör kadının evine vardığında, 11 kadının Kutsal Kitap çalışması için beklediğini görmüştü. Kadın 10 arkadaşını çağırılmıştı. Bunların yarısı şimdi vaftiz oldu.

Hope Channel, On Üçüncü Sebt Sunuları'nın yardımıyla 2016'da Yeni Zelanda'da ücretsiz yayın yapmaya başladı. Bugün, piyasa araştırmacısı Nielsen'e göre, kanalı ayda yaklaşık 200.000 kişi, yani nüfusun yüzde 5'i izliyor. Adventist Kilisesi Yeni Zelanda'da yaklaşık 12.000 üyeye sahip, burası kilisenin yol kat etmek için çok uğraştığı, çok seküler bir topluma sahip bir ülke.

İzleyenler beklenmedik yerlerde ortaya çıkıyor. Neale Schofield ülke içinde uçarken dizüstü bilgisayarında çalışıyordu, başka bir yolcu ekranında Hope Channel logosunu gördü.

Yabancı "Hope Channel'la bir bağlantınız var mı?" diye sordu.

Adam kendisini Auckland'de başka bir Hristiyan mezhebinin pastörü olarak tanıttı ve kendisinin ve 15 ve 18 yaşlarındaki iki kızının sadece Hope Channel'ı izlediklerini söyledi.

Bir başka sürpriz de, Hope Channel sayesinde anne-babaların çocuklarını Adventist Kilisesi'nin Yeni Zelanda'daki 16 okuluna kayıt ettirme çabaları oldu.

"Hope Channel'ın Adventist olduğunu biliyorlar ve çocuklarının bu kanalda benimsemiş ahlâki değerlere sahip olmalarını istiyorlar" dedi Coralie.

Coralie'nin özellikle yüreğine dokunan bir olay da, üç küçük kızı olan bir annenin içeri girecek cesareti toplayana kadar üç hafta boyunca her Sebt günü sabahı arabasıyla bir Adventist kilisesinin çevresinde dolaşması oldu. İçeri girdiğinde sıcak bir şekilde karşılandı ve birkaç ay sonra vaftiz oldu.

Bu kadına kısa süre önce ileri evre kanser teşhisi konuldu.

"Çok üzücü" dedi Coralie. "Ancak Allah'ın onu ve kızlarını destek gördükleri bir yere getirdiğini görebilirsiniz."

Coralie hasta kadının ve daha birçoklarının Hope Channel sayesinde Adventist kiliselerine katılmalarından bahsederken, sesi duygu yüklüydü. Hiç kimse tam olarak kaç kişinin geldiğini bilmiyor.

"Ben sadece bu sürecin bir parçası olmayı, bu insanlarla tanışıp yüzlerindeki mutlak sevinci görmeyi oldukça mütevazılaştırıcı buluyorum" dedi Coralie. "Sanki evlerine gelmiş gibiler."

Merhameti Sevmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat. 6:25-33; Yak. 1:5-8; 2:15, 16; Ysa. 52:7; 1Yu. 3:16-18; Ysa. 58:1-10.*

HATIRLAMA METNİ: “Karanlıkta ışık doğar dürüstler için, lütfe- den, sevecen, doğru insanlar için. Ne mutlu eli açık olan, ödünç veren, işlerini adaletle yürüten insana!” (*Mez. 112:4, 5*).

Daha önce gördüğümüz gibi, Kutsal Kitap Allah’ın yoksullara ve zulüm görenlere karşı duyduğu ilginin coşkulu anlatımlarıyla, ayrıca onların yararına çalışmaya yönelik halkına yaptığı çağrılarla dolu. Bu konulara verilen öneme rağmen, Kutsal Kitap’ın bu emri sadece ara sıra ve kısmen gerçekleştirilmiştir, tamamlanması ise ancak Mesih’in dönüşüyle ve bunu izleyen doğüstü olaylarla olacaktır.

O zamana kadar, iblis ve onun meleklerinin karanlık ruhsal etkisinden beslenen kötülük, pek çok biçimde varlığını sürdürür. Çoğunlukla bu kötülüğün en görünür olduğu durumlar yoksulluk, şiddet, zulüm, kölelik, sömürü, bencillik ve açgözlülüktür. Böyle bir dünyada, toplumlarımız, kiliselerimiz ve ailelerimiz, bazen bunu yapmak ne kadar zor olursa olsun, bu kötülüklere karşı durmalıdır. Allah’ın sevgisine ve emirlerine karşılık olarak, İsa’nın hizmeti ve kurbanlığının ışığında yaşayarak ve Kutsal Ruh’un varlığıyla güçlendirilip yönlendirilerek, “adil davranma, sadakati sevmek ve alçakgönüllülükle [Tanrınız’ın] yolunda yürümek” (*bkz. Mik. 6:8*) çabamızda merhametli, yaratıcı ve cesaretli olmalıyız.

*21 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Krallığın Öncelikleri

İsa'nın ve Yeni Ahit yazarlarının öğretilerinde açıkça belirtildiği üzere, Allah'ın krallığının mensupları olarak yaşamayı seçenler hayatlarını dünyanın sahip olduğundan farklı bir dizi değerlere ve önceliklere göre sürdürürler.

Matta 6:25–33 ayetlerini oku. Bu ayetlerde bize verilen güvence nedir ve bu güvence bizim önceliklerimizi ne şekilde etkilemelidir?

İsa “canın yiyecekten, bedeninin de yiyecekten daha önemli olduğunu” öğretti (bkz. *Mat. 6:25*). Bu şeyler elbette önemli, fakat biz bunları Allah'ın krallığının ışığında görmeliyiz, yani hayatlarımızdaki öncelikleri gerçek ve uygulanabilir yollarla baştan düzenlemeliyiz. Kutsal Kitap boyunca yapılan başkalarıyla ilgilenme ve onları ayağa kaldırma çağrısının farkına vardığımızda, biz İsa'nın adımlarını izlemeye çalışırken bu çağrı da önceliklerimizden biri haline gelir. İdeal olarak bu çağrı bizim kendimize daha az, başkalarına daha çok odaklanmamıza yardım etmelidir.

Bu farklı öncelikler ayrıca bizim üzerimizde ve ezilenler üzerinde iktidar sahibi olanlarla ilişkimizi de değiştirir. Her ne kadar Kutsal Kitap Hristiyanlara devletlerine mümkün olduğu kadar saygı duymalarını ve itaat etmelerini bildiriyor olsa da (*örneğin bkz. Rom. 13:1–7*), Petrus'un sözlerini tekrarlamamız gereken bir nokta da geliyor: “İnsanlardan çok, Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek” (*Elç. 5:29*). İsa, bu konuda Kendisini oyuna getirmeye çalışanlara verdiği cevapta, bu iki ilkeyi dengeledi: “Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya verin” (*Mat. 22:21*).

Devlette ya da başka yerde iktidar sahibi olanlar bu gücü genellikle tehditle ya da zorla kabul ettirir ve sürdürürler. İsa'nın hayatında gördüğümüz gibi, sadık yaşam her zaman ve her durumda kötülüğün karşısında dirençsiz kalmayı gerektirmiyor. Örneğin, Ellen G. White Amerika'daki kölelikle ilgili şöyle yazmıştı: “İnsanların yasası Allah'ın sözüyle ve yasasıyla çatıştığı zaman, sonuçları ne olursa olsun biz Allah'ın yasasına uymalıyız. Ülkemizin yasası bir köleyi sahibine teslim etmemizi emrediyor. Bu yasaya uymamalıyız ve çığnemenin getireceği sonuçlara katlanmalıyız. Köle kimsenin malı değildir. Onun gerçek efendisi Allah'tır ve insanın Allah'ın Kendi eliyle yarattığı eseri alıp kendisinin olduğunu iddia etme hakkı yoktur.”—*Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 1. cilt, s.201, 202.

Otoriteye itaat etmekle, baskıcı bir otoritenin kurbanları olabilecek kimselere destek olmak arasındaki çizgi nerededir?

Merhamet Yorgunluğu

Tüm iyi niyetimizin “dünyadaki bütün belaya” yenilmesi ihtimaline karşı direnirken, pek çoğumuz acı çeken kişilerin hayatlarında bir değişim gerçekleştirmek için daha fazlasını yapmak ister. Muhtaç olanlara olumlu karşılıklar vermemize yardım edebilecek birkaç tavır ve eylem vardır.

Merhamet: Daha önce gördüğümüz gibi, harekete geçmenin ilk adımı acı çekenlerin ıstırabını fark edip onlarla duygudaşlık kurmaktır. Acı çekenlere karşı hassasiyetimizi geliştirmeli ve sürdürmeliyiz. **Bugün, üzüntü ve felâketlere çok fazla maruz kaldığımız için, birçoğumuzun duygusal enerjimizi ve mali desteğimizi gerektiren pek çok durumdan usandığımız fikrine dayanan “merhamet yorgunluğundan” bahsediliyor. İsa etrafındaki kötülük ve acıların kuvvetli bir şekilde farkındaydı; fakat merhametli olmaya devam etti. Biz de öyle olmalıyız.**

Eğitim: Adaletsizlik ve yoksulluk içeren pek çok durum karışık olduğu için, bu durumlar karşısında ne yapabileceğimizi dinlemek ve öğrenmek önemlidir. İyi niyetli insanların, yardım etmeye çalışırken diğer kişilerin yaşamlarına zarar verdikleri pek çok örnek meydana gelmiştir. Bu harekete geçmemek için bir bahane olmasa da, müdahil olurken bunu bilgili ve düşünceli yöntemlerle yapmaya çalışmamız gerekir.

Dua: Bir sorunla karşılaştığımızda ilk düşündüğümüz “fiili olarak” harekete geçmek olur. Fakat Kutsal Kitap bize dua etmenin de fiili olduğunu hatırlatıyor. Fakirlerin ve zulme uğrayanların hayatlarında, onlar için ve onlar üzerinde iktidar sahibi olanlar için ettiğimiz dualarla değişim sağlayabiliriz (*bkz. 1Ti. 2:1, 2*), ayrıca yardımımızı sunarken nasıl daha iyi karşılık verebileceğimize dair Allah’ın rehberliğini talep ederiz (*bkz. Özd. 2:7, 8*).

Beklentiler: Acıyı dindirmeye çalışmanın önemli unsurlarından bir diğeri de, toplumsal, siyasi ve kişisel durumların karmaşıklığını göz önünde bulundurarak uygun beklentilere sahip olmaktır. Bizim umudumuz insanlara başka türlü sahip olamayacakları seçimler ve fırsatlar sunmak olmalıdır. Zaman zaman insanların bu fırsatları değerlendirme şekilleri bizi hayal kırıklığına uğratabilir, bu seçimlere saygı duymalıyız. Acı çekenlerin yararına hangi şekilde çalışıyor olursak olalım, yol gösterici ilkemiz “insanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın” (*Mat. 7:12*) olmalı.

Yakup 1:5–8 ayetlerini oku. Hristiyan eyleminde duanın rolü ne olmalı? Yakup 2:15, 16 ayetlerinde, başkaları için dualarımızın yanıtlanmasına nasıl katılabileceğimize dair ne öneriyor?

Cömertlik

“Tanrı sevinçle vereni sever” (2Ko. 9:7) ve cömertçe vermek Hristiyan yaşamının önemli bir unsurudur. Kutsal Kitap’ın bizim bağışlarımızı ve mali önceliklerimizi sorgulamasına izin vermeliyiz, fakat cömertlik sadece bir amaç için para vermek değildir, ne kadar çok para olursa olsun.

Tersine, cömertlik yaşamdaki tutumların en büyüklerinden biri ve 112. Mezmur’da birkaç kez bahsedildiği gibi, “RAB’den korkanların” anahtar niteliklerinden biridir: “Ne mutlu eli açık olan, ödünç veren, işlerini adalette yürüten insana!” (Mez. 112:5).

Aşağıdaki ayetler ihtiyaç sahiplerine karşı cömert davranmakla ilgili ne öğretiyor? Lev. 25:35–37, Mez. 119:36, 2Ko. 8:12–15, 1Yu. 3:16–18, 1Ti. 6:17–19.

Pavlus, Yeni Ahit mektuplarında sürekli olarak –İsa’nın bizim için canını vermesiyle en mükemmel şekilde ifade edilmiş olan– Allah’ın cömertliğinin, Hristiyan umudunun kaynağı olduğundan bahseder. Karşılık olarak, O’nun bizim için ölümü aynı zamanda başkalarına karşı cömertlikle dolu bir hayat yaşamamızı teşvik eden etkendi: “Mesih’te sahip olduğumuz her iyiliğin bilincine vararak imana dayanan paydaşlıkta etkin olman için dua ediyorum” (Flm. 1:6).

Cömertlik, yaşama karşı büyük, cesur ve kucaklayıcı bir tutumdur. Özel hayatlarımız, toplumlarımız ve kültürlerimiz bizi kendimize odaklanmaya, olabildiğince kendimiz için biriktirmemeye teşvik eder. Kabul edelim ki, birçoğumuzun olağan hali zaten hep *benlik, benlik, benliktir*.

Eğer gerçekse, imanımız bizim benliğe ölmemizi ve daha çok başkaları için yaşamamızı sağlayacaktır. İmanımız dünyayı ve içinde yaşayan insanları Allah’ın gördüğü gibi, hem iyilikleri hem de bozukluklarıyla tahayyül etmemize yardım eder ve bizi muhtaç olanlara mümkün olduğu kadar yardım etmeye yönlendirir.

Yaşamının bir niteliği olarak, cömertlik bağış toplayanlar ve yardım kuruluşları tarafından halihazırda takdir ediliyor. Böyle bir cömertlik ölçülebilirdir ve doğrudan uygulanabilir. Fakat büyük bağışlar yapmak her zaman cömert bir hayat yaşandığının göstergesi değildir (bkz. Mar. 12:41–44). Cömert bir hayat her türlü bağıştan daha büyük ve daha değerlidir. Yaptığımız her şeyde cömert bir ruh olması için gayret etmeli ve buna değer vermeliyiz. Cömertlik pek çok kişi için doğal olarak gelişmez; o yüzden günahkâr ve ben-cil insanlığımızın bizi aşağı çekmesine bakmaksızın, önceden planlayarak ve kasıtlı olarak hayatlarımızda ortaya koymamız gereken şey lütuftur.

Cömertçe olsa da para vermek dışında, cömert bir ruhu sergileyebileceğimiz diğer yöntemler nelerdir?

Barışı Sağlamak

Matta 5:9 ayetini oku. Yaşadığımız dünyada, İsa'nın burada söylediğini nasıl yapabiliriz? Sonuçta, ne kadar başarılı olabiliriz? Bkz. Markos 13:7.

Şiddetli çatışma, acının çok önemli bir sebebidir. Savaşın bedeli içinde doğrudan kurbanlar ve parçalanmış hayatlar, insanların diğer ihtiyaçlarını gidermeye ve savaştan sağ çıkanlarla gazilerin, hatta “galiplerin” devam eden acılarını hafifletmek için kullanılsa çok daha iyi olacak olan ordu teçhizatına verilen önem ve ayrılan kaynaklar vardır. Sonra, ailelerde ve toplumlarda sayısız yaşamda iz bırakan birçok küçük çaplı çatışmalar var. Bu sebeple, adalet özlemi barışı sağlamakla ilgili emri görmezden gelemeyiz.

İsa'nın müjdesinin merkezinde, günahkâr insanları Yaratıcılarıyla barıştıran, Allah'ın merhametli ve muazzam barışı sağlama işi vardır (bkz. 2Ko. 5:18–21). Bizim katıldığımız uzlaşma, bizim de bu uzlaşmaya başkalarının katılmasına “elçiler” olmamız için, bize örnek teşkil ediyor.

Yeşaya 52:7. Bu ayeti de nasıl hayata geçirebiliriz?

Barış müjdesi ayrıca vahşi dünyamızda barış için çalışmamız için bizi teşvik ediyor, örnek oluyor ve kaynak sağlıyor: “Allah’la uyumlu kalp, göğün barışına paydaştır ve bereketli etkisini tüm çevresine yayacaktır. Barış ruhu, dünyasal çekişmeden dolayı yorulan ve sıkıntı çeken kalpler üzerine çığ gibi yağacaktır.”—Ellen G. White, *Bereket Dağından Düşünceler*, s. 33.

İsa Dağdaki Vaaz’da “Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek” (Mat. 5:9) dedi. Bunu ileriye götürerek, sadece cinayete karşı emri doğrulamakla kalmadı, öfkelenmememiz ve kin tutmamamız gerektiğini (bkz. Mat. 5:21–26), düşmanlarımızı sevmemiz ve bize zulmedenler için dua etmemiz gerektiğini (Mat. 5:43–48), yani onların iyiliği için etkin olarak girişimde bulunmamız gerektiğini söyledi. Yaşamlarını dünyanın sorunlu bölgelerinde barışı sağlamaya adanmış, barışıklığın ve iyileşmenin işaretlerini oluşturan ve sıklıkla bu çatışmaların getirdiği adaletsizliğin ve acının büyük bölümünü hafifletmeyi başaran insanlara dair pek çok ilham verici öykü mevcut.

Yerel kilisenizin kendi bölgesinde barışı sağlama işlevini yerini getirmesinin yöntemleri neler?

Sesi Olmayanların Sesi

Süleyman “susmanın zamanı var, konuşmanın zamanı var” (*Vaiz 3:7*) yazdı. Haklıydı ve bu dengeyi bulmak hiçbirimiz için kolay değil. Fakat konu zulme uğrayanlar için konuşmak, sessizlerin sesi olmak ve kötülüğü iyilikle yenmeye çalışmak olduğunda, sesimizin duyulması gerektiği halde kilise olarak fazlasıyla sessiz kalmış olmamız mümkün mü?

Hristiyanlar, İsa'nın bizden istediği gibi başkalarına tatbiki hizmete çağrıyla ilgili olarak, sıklıkla İsa'nın elleri ayakları olmaktan bahseder. Fakat Kutsal Kitap'ta gösterilen peygamberlik rolünde, Allah'ın erkeklerden ve kadınlardan ilk isteği O'nun sesi olmalarıdır; ayrıca Allah'ın adına konuşurken, aynı zamanda Allah'ın savunmak istedikleri adına da konuşmalarıdır (*bkz. Mez. 146:6-10*).

Yeşaya 58:1-10 ayetlerini oku. Belirli bir zamanda, yerde ve bağlamda verilmiş olan bu mesaj, bugün farklı bir zamanda, yerde ve bağlamda olan bize ne söylemelidir? Yeşaya'nın bunu yazdığı zamandan bugüne dünyamızda gerçekten ne kadar şey değişti?

Peygamberlerin adalet çağrısı asla popülerliğe giden bir yol değildi. Fakat Allah'tan aldıkları görevle harekete geçen, Allah'ın adalete olan tutkusunu anlayan, zayıf ve mazlumların kötü durumlarına yakınlık gösteren ve toplumları için en iyi olanı isteyen bu peygamberler, kendi zamanlarında ve mekânlarında, düşmanlık, huzursuzluk ve tehlikelere rağmen, sessizlerin sesi olma cesaretini gösterdiler (*bkz. Pe. 3:17*).

Müjde'ye dair anlayışımıza ve İsa'yı dünyaya yansıtma çağrısına dayanarak, biz Yedinci Gün Adventistlerinin de dünyadaki kötülükle uğraşma konusunda yapabileceği pek çok iyi şey var.

Örneğin: “Yedinci Gün Adventistleri, yoksulluğu ve ona eşlik eden diğer adaletsizlikleri azaltan faaliyetlerin Hristiyanların sosyal sorumluluğunun önemli bir parçası olduğuna inanır. Kutsal Kitap, Allah'ın yoksullara karşı olan ilgisini ve O'nun izleyicilerinin kendilerine bakacak durumda olmayanlarla nasıl ilgilenmeleri gerektiğine dair beklentilerini açıkça ortaya koyar. Tüm insanlar Allah'ın suretini taşır ve Allah'ın bereketini alırlar (*Luka 6:20*). Yoksullarla çalışırken İsa'nın örnekliliğini ve öğretisini izleriz (*Matta 25:35, 36*). Ruhsal bir topluluk olarak Yedinci Gün Adventistleri yoksullar için adaleti destekler ve ‘ağzını hakkını savunamayan için’ (*Özd. 31:8*) ve ‘yoksullardan adaleti esirgeyenlere’ (*Yşa. 10:2*) karşı açar. Biz ‘mazlumun davasını savunan’ (*Mezmur 140:12*) Allah'la işbirliği yaparız.” *Yedinci Gün Adventistlerinin Küresel Yoksullukla İlgili Resmi Bildirisi, 24 Haziran 2010.*

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]* kitabında “A Higher Experience [Daha Yüksek Bir Deneyim]” (s. 503–516); *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]* 3. ciltte “Duty to the Unfortunate [Talihsiz Olanlara Karşı Görev]” ve “Man’s Duty to His Fellow Men [İnsanın İnsan Kardeşlerine Karşı Görevi]” (s. 511–526) bölümlerini; *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]* 2. ciltte “Doing for Christ [Mesih için Yapmak]” (s. 24–37) bölümünü oku.

“Göğü ve yerî araştırın, duygudaşlığımıza ve yardımımıza ihtiyacı olanlara karşı yapılan merhamet işlerinde açığa çıkan hakikatten daha güçlü bir şekilde ortaya konulan bir hakikat bulamazsınız. İsa’da olan gerçek budur. Mesih’in adını taşıyanlar altın kuralın ilkelerini yerine getirdiklerinde, elçilerin zamanında olduğu gibi güç yeniden müjdeye eşlik etmeye başlayacaktır.”—Ellen G. White, *Bereket Dağından Düşünceler*, s. 129.

“Allah için en üst derecede sevgi ve birbirimiz için özverili sevgi – göksel Babamız’ın bahsedebileceği en iyi armağan işte budur. Bu sevgi bir güdü değil, fakat ilahî bir ilke, kalıcı bir güçtür. Kutsanmamış kalp bunu meydana getiremez ve üretemez. Bu yalnızca İsa’nın hüküm sürdüğü kalpte bulunur... Canda beslenen bu sevgi, hayatı tatlılaştırır ve dördü bir yana arındırıcı bir etki döker.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 551.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Bu haftanın dersinde gördüğümüz gibi, müjde İsa’nın bizim yararıma çalıştığı gibi başkalarının yararına çalışmak için bir şablon ve etken olmaya devam ediyor. Bu, Allah’ın bizim için yaptığına ve bize olan sevgisini gösterme şekline dair iyi haberi kavrayışını ve takdirini ne şekilde genişletti?
- 2 Sessizler için sesimizi yükseltmek, barışı sağlamaya girişmek ve benzer faaliyetler bizi toplumsal ve siyasi alanlara sürükleyebilir. Fakat Yedinci Gün Adventist Kilisesi her zaman kilisenin ve devletin ayrılığı ilkesini savunmuştur. Siyasete gereksiz bir şekilde müdahil olmakla, kamusal yöntemlerle barışı sağlama amacıyla konuşmanın ve çalışmanın arasındaki fark nedir?
- 3 Bu haftanın dersinde tartışılan hangi adımı ya da faaliyeti hayatında ve toplumunda gerçekleştirmek istersin? Bunu nasıl gerçekleştirirsin?
- 4 Toplumundaki ya da dünyadaki kötülük ya da zulümle ilgili hangi konu hakkında dua etmeye karar verdin?

ÖZET: İsa’nın izleyicisi olmak, içimizde Allah’ın yoksullara ve ezilenlere karşı etkin ilgisine katılmak için bir tutku oluşturmak da dahil olmak üzere, hayatlarımızı pek çok şekilde değiştirecek. Asla kolay bir görev değil ve nadiren popüler, fakat bu önceliklerimizi değiştirecek ve bizi etrafımızdaki dünyadaki acıyı iyileştirmemiz için gerçek adımlar atmaya teşvik edecek.

ABD’li Motorcu Sebt’i Kabul Ediyor

Andrew McChesney, Adventist Müjdeleme

ABD’nin Batı Virginia eyaletinde Harley–Davidson motoruyla emeklilere dağıtmak üzere yemek almak için geldiği yaşlı merkezinde aldığı davet Richard Smith’i şaşırtmıştı.

Kendisi de yaşlı merkezinde çalışan Ruth “Benimle birlikte Yedinci Gün Adventist kilisesine gitmek ister misin?” diye sordu.

Richard “Bilmem” dedi. “Adventist Kilisesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

72 yaşındaki Richard iki evliliği ve iki işi sürecinde çeşitli Pazar kiliselerini ziyaret etmişti. Fakat hiç vaftiz olmamıştı. Hangi kiliseye katılacağını bilmiyordu ve sıklıkla “Allah bir gün beni uyandırıp başka bir kiliseye gitmemi söylerse, oradan ayrılmaya hazır olmalıyım” diye düşünüyordu.

Böylece, Ruth onu kiliseye davet ettiğinde “Önce benim kiliselerime bir gidelim” yanıtını verdi.

Kendisinden altı yaş küçük, boşanmış bir hemşire olan Ruth’a, Pazar günü birlikte ilk kiliseyi ziyaret ettikten sonra fikrini sordu.

Ruth, kilisenin tatlı çöreklerini ve meyve suyunu kastederek “Sadece kahvaltı için gelseydim, iyiydi” diye yanıtladı.

Richard’ın ikinci kiliseden sonraki sorusuna cevap olarak, Ruth pastörün duyurulara vaazdan çok daha fazla zaman harcadığını belirtti.

Ruth’un gözlemleri Richard’a farklı bir bakış açısı kazandırmıştı ve sonunda onunla Adventist kilisesine gitmeyi kabul etti. Çok geçmeden kilisenin pastörü Bill Hunt’ı Kutsal Kitap’la ilgili soru yağmuruna tuttu ve aldığı cevaplar onu hayrete düşürdü.

“Sanki başımın üstünde bir perde vardı” dedi Richard. “Arasından görebiliyordum, ama her şey bulanıktı. Bill bir anda o perdeyi kaldırdı ve dedim ki, ‘Vay canına, her şey gün gibi aşikâr!’”

Richard’ın aynı zamanda pastörle ortak bir ilgi alanı vardı; ikisi de motorcu.

Ardından pastör Richard’ı bir müjdeleme toplantısına, Batı Virginia’da 2015’in On Üçüncü Sebt Sunuları’yla finanse edilen 35 müjdeleme toplantısından birine katılmaya davet etti. Richard Ruth’la birlikte katıldı ve vaftiz oldu. Huntignton Kilisesi’nde, 2016’daki toplantılardan sonra toplam sekiz kişi vaftiz oldu.

Bugün, 72 yaşındaki Richard (solda), İsa’ya olan sevgisini dinlemek isteyen herkesle paylaşıyor.

“Rab bana çok iyi bakıyor ve ‘Neden?’ diye düşünüyorum” dedi Richard. “Biliyorum, O herkese bakıyor, ama neden? Sanki yemek masasında oturmuş, tabağıma bakıyorum ve sevdiğim tüm yemekler o tabakta var. Daha başka ne isteyebilirim?”

Bir Hizmetkârlar Toplumu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2Ko. 2:14–16, Çık. 32:1–14, 1Pe. 2:12, Flp. 2:15, Ef. 2:19, İbr. 10:23–25.

HATIRLAMA METNİ: “Açıkça benimsediğimiz umuda sımsıkı tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir. Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim” (İbraniler 10:23, 24).

Hristiyan görevini yerine getirmeye çalışırken, kilisenin imanlıların örgütlü topluluğu olarak sahip olduğu gücü hafife almamalıyız. Adaletsizlikle ve yoksullukla ilgilenmeye çalışırken karşılaşabileceğimiz zorluklardan daha önce bahsetmiştik. Fakat bir iman topluluğundaki kardeşimiz olan imanlılarla birlikte çalışarak, çevremizdekilere bereket olabiliriz.

Kilise olarak bir araya geldiğimizde, kilisenin Allah'ın onu içine yerleştirdiği dünyaya hizmet etmek için var olduğunu unutup, kilisenin kendisini sürdürme işiyle dikkatimizin dağılması bir ayarıdır. Kilise topluluğu olarak, dört bir yanımızda varlığını sürdüren acıyı ve kötülüğü görmezden gelmemeliyiz. Mesih görmezden gelmediyse, biz de görmezden gelemeyiz. Aldığımız müjdeyi vaaz etme emrine sadık kalmalıyız, bu vaazla birlikte ezilenlere, açlara, çıplaklara ve çaresizlere yardım etme işi de gelir.

Kilise topluluğu ve teşkilatı olarak birlikte, Mesih'in bedeniyiz (bkz. 1Ko. 12:12–20). Dolayısıyla, bir topluluk olarak İsa'nın yürüdüğü gibi yürümeli, İsa gibi el uzatmalı ve günümüz dünyasında İsa'nın elleri, ayakları, sesi ve yüreği olarak hizmet etmeliyiz.

*28 Eylül Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Değişimin Aracıları

Elçilerin İşleri kitapçığının ilk bölümlerinde, ilk Hristiyan imanlıların nasıl farklı bir toplum kurduklarını, kendi içlerindeki ihtiyaç sahipleriyle ilgilendiklerini, toplumlarının dışındakilere nasıl ulaştıklarını, ihtiyaç halinde onlara yardım ederek, onları Allah'ın kendi aralarında yapıyor olduğu şeye katılmaya çağırdıklarını görmüştük.

Pavlus, İsa'nın tuz ve ışık betimlemelerine ek olarak, kilisenin dünyadaki faaliyetini resmetmek için birkaç mecaz kullanıyor. Başka mecazlarla birlikte, Allah'ın halkı olarak yaşamlarını sürdürenleri bir kurban (*bkz. Rom. 12:1*), Mesih'in bedeni (*bkz. 1Ko. 12:12–20*), elçiler (*bkz. 2Ko. 5:18–20*) ve güzel koku (*bkz. 2Ko. 2:14–16*) olarak tarif ediyor. Bu tasvirlerin her biri, bugün bile, büyük mücadele tarafından harap edilen bir dünyada bile, Allah'ın krallığının temsilcileri ya da aracılığı olarak gerçekleştirilen bir görevden bahsediyor.

Yukarıdaki “temsilci” tariflerinin her birini gözden geçir. Toplumunun içinde, senin Allah'ı ve O'nun yöntemlerini ne şekilde temsil etmek istediğine dair hangisi daha iyi bir tarif sunuyor ve neden?

Bu tasvirlerin her biriyle ilişkilendirilmiş bir eylem mevcut, fakat bu eylemlerin amacı onlar aracılığıyla Allah'a makbul olmak değil, Mesih'in kurbanlığı aracılığıyla Allah tarafından zaten kabul edilmiş olan, acı çeken ve ölen bir dünyada Allah'ın aracılığı olarak O'nun sevgisi ve merhametine cevap veren bir halk olmaktır.

Fakat yine de daha derin bir seviyede göz önünde bulundurulabilirler: Allah'ın krallığı O'nun sevgisi ve merhametiyle ilgili olduğundan, biz bu şekilde hareket ettiğimizde, başkalarına sevgiyle ve merhametle yansıttığımızda, bu ebedi krallığı şimdiden hayata geçirmiş ve ona katılmış oluyoruz.

Uluslararası hukukta, ulusal elçilik, belki anayurttan çok uzaklarda, yabancı bir ülkenin topraklarında olduğunda bile, temsil ettiği ülkenin bir parçası kabul edilir. Aynı şekilde, Allah'ın krallığını hayata geçirmek burada ve şimdi sonsuz gerçekliğin işaretlerini sunar ve dolayısıyla kötülüğün uğrayacağı nihai bozguna işaret eder ve onun önceden alınan bir tadıdır. Bunu –Mesih'in elçileri, Mesih'in aracılığı olarak– hayata geçirerek, O'nun sevgisinin ve adaletinin gerçekliğini kendi hayatlarımızda, kilisede ve hizmet etmeye çalıştığımız kişilerin hayatlarında tecrübe edebiliriz.

2. Korintliler 2:16 ayetini oku. İki koku arasındaki fark nedir ve hangisi olduğumuzu nasıl bilebiliriz?

Hizmetkâr Bakiye

Kutsal Kitap'ın peygamberlik sözünde belirtilen bakiye halkın standart tanımı Vahiy 12:17 ayetinde bulunur: "Allah'ın emirlerini tutup İsa Mesih'in tanıklığına sahip olanlar" (*CANDEMİR, ayrıca bkz. Va. 14:12*). Kutsal Kitap'ın öyküsünde, yeryüzünün tarihinin son dönemlerinde Allah'ın halkının ayırt edici özellikleri bunlardır. Fakat, yine Kutsal Kitap öykülerinde, böyle bir bakiyenin nasıl hareket ettiğine, özellikle de bu halkın başkalarına nasıl hizmet ettiklerine dair örnekleri bulabiliriz.

Bu konuda Musa'nın örneği göz korkutucudur. Mısır'dan Çıkış 32:1–14 ayetlerini oku. Bu öyküdeki Musa ile Vahiy 12:17 ayetinde tarif edilen bakiye nasıl kıyaslanabilir?

Allah İsrail halkına o kadar kızmıştı ki, onları yok etmekle ve İbrahim'e verilen –soyundan gelenlerin büyük bir ulus olacağına dair– vaatleri Musa ile ailesine devretmekle tehdit ediyordu.

Fakat Musa bunu istemedi. Tersine, Musa Rabb'in yaptığı gibi tehdit etmenin O'nu kötü göstereceğini savunarak, Allah'la tartışma cesaretini gösterdi (*bkz. Çık. 32:11–13*). Fakat sonra Musa daha da ileri giderek, Allah'la olan ilişkisini zorlama uğruna kendisini tehlikeye attı.

Musa, halkı çöle götürürken onlara önderlik etmekte zorlanıyordu. Neredeyse onları özgürlüklerine kavuşturduğu andan beri, insanlar şikâyet ediyor, tartışıyorlardı. Fakat yine de Musa Allah'a şöyle dedi: Onları bağışlayamayacaksan, "yazdığın kitaptan adımları sil" (*Çık. 32:32*). Musa birlikte yolculuk ettiği insanları kurtarmak uğruna sonsuzluktan vazgeçmeyi teklif ediyordu.

Hak etmeyenlerin yararına gerçekleştirilen fedakâr arabuluculuğun ne kadar da güçlü bir örneği! Ayrıca, tüm kurtuluş planının ne kadar güçlü bir simgesi!

"Musa İsrail adına aracılık ederken, Allah'ın elinde bir araç olarak kendileri için bu kadar çok şey yapılmasını sağladığı kişilere duyduğu büyük ilgi ve sevgi sayesinde çekingenliği kayboldu. Rab onun yalvarışlarını dinledi ve özverili duasını kabul etti. Allah kulunu haklı çıkarmıştı; onun bu yarılgı içindeki ve nankör halka sadakatini ve sevgisini sınınamış, Musa ise denemeye mertçe katlanmıştı. İsrail'e olan ilgisi bencilce bir güdüden kaynaklanmıyordu. Allah'ın seçilmiş halkının refahı onun için şahsî şerefinden, güçlü bir ulusun atası olma ayrıcalığından daha kıymetliydi. Allah onun sadakatinden, yüreğinin sadeliğinden ve dürüstlüğünden memnun kaldı ve sadık bir çoban olarak ona büyük bir vazife, İsrail'i Vaat Edilen Ülke'ye götürme sorumluluğunu verdi."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 319.

Bu, çevremizdeki hata yapanlarla, mümkün olduğu kadarıyla, nasıl ilgilenmemiz gerektiğine dair bize ne anlatıyor?

Canlara Ulaşmak

Kilisedeki tartışmalar bazen, hayır işleri veya tanıklık, adalet veya müjdecilik olarak, sosyal çalışma ile müjdeleme işi arasında bir seçim yapmak zorunda kalınmasına saplanıp kalır. Fakat bu kavramların her birini daha iyi anladığımızda ve İsa'nın hizmetini incelediğimizde, aradaki farklar ortadan kalkar ve müjdeyi vaaz etmekle başkalarına yardım etmek için çalışmanın yakından ilişkili olduğunu görürüz.

Ellen White, en ünlü sözlerinden birinde konuyu şu şekilde açıklamıştı: “Yalnızca Mesih'in yöntemi insanlara ulaşmada gerçek başarıyı sağlayacaktır. Kurtarıcı, insanların iyiliğini isteyen birisi olarak aralarına karıştı. Onlara anlayışını gösterdi, ihtiyaçlarına hizmet etti ve güvenlerini kazandı. Sonra da onlara 'Ardından gelin' dedi...”

“Yoksulların rahatlatılması, hastaların bakılması, kederlilerin ve yaşlıların teselli edilmesi, cahillerin bilgilendirilmesi, tecrübesizlere rehberlik edilmesi gerekir. Ağlayanlarla ağlamalı, sevinenlerle sevinmeliyiz.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]*, s. 143.

Gördüğümüz gibi, krallığın bu iki eylemi —adalet ve müjdecilik— sadece İsa'nın hizmetinde değil, O'nun öğrencilerine verdiği ilk görevde de iç içe geçmişti: “Gittiğiniz her yerde Göklerin Egemenliği'nin yaklaştığını duyurun. Hastaları iyileştirin, ölüleri diriltin, cüzamlıları temiz kılın, cinleri kovun. Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin” (*Mat. 10:7–8*). Kısacası, mesajımızla başkalarına ulaşmanın en iyi yollarından biri, onların ihtiyaçlarına hizmet etmektir.

1. Petrus 2:12 ve Filipililer 2:15 ayetlerini oku. Petrus ve Pavlus Allah'ın halkı tarafından gerçekleştirilen iyi işlerin tanıklık etme gücüyle ilgili ne söylüyorlar?

Allah'ın iyi haberini daha geniş kapsamlı bir şekilde anladığımızda, insanlara yönelik tutku yoksa müjdeciliğin bir anlamı kalmıyor. 1. Yuhanna 3:16–18 ve Yakup 2:16 gibi ayetler, müjdeyi hayata geçirmeden onu vaaz etmenin oluşturduğu çelişkiye vurgu yapıyor. En iyi tanımıyla müjdecilik —umuda, kurtuluşa, tövbeye, dönüşüme ve Allah'ın her şeyi kapsayan sevgisine dair iyi haberi getirmek— adaletin bir ifadesidir.

Müjdecilik de adalet arzusu da Allah'ın kayıp, bozuk ve acı çeken insanlara duyduğu sevgiden kaynaklanır; bu sevgi, Allah'ın hayatlarımızdaki etkisiyle, aynı zamanda kalplerimizde de büyüyor. Biz bir işi ya da diğerini tercih etmeyiz; aksine, insanlarla çalışarak Allah'ın işine dahil oluruz ve Allah'ın bize emanet ettiği bütün kaynakları kullanarak, onların gerçek ihtiyaçlarını karşılarız.

Fakat başkaları için iyi işler yaparken aynı zamanda kurtuluşun iyi haberini vaaz etmeyi ihmal etmediğimizden nasıl emin olabiliriz?

Kilise İçinde Lütuf

Allah, Eyüp kitapçığının başlangıcında Eyüp'e ve onun Kendisine olan sadakatine, Allah'ın yöntemlerinin iyiliğinin ve O'nun düşmüş insanlığa yaklaşımının göstergesi olarak işaret eder (*bkz. Eyüp 1:8*). Allah'ın, itibarının halkının yeryüzünde hayatlarını yaşama biçimlerine dayanmasına izin veriyor olması dikkate değer. Fakat Pavlus, Allah'ın bazı "kutsallarına" olan bu itimadını, kilise topluluğunu içerecek şekilde genişletti: "Öyle ki, Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere şimdiki dönemde bildirilsin" (*Ef. 3:10*).

Efesliler 2:19 ayetini oku. Kilise topluluğunun Allah'ın "ev halkı" olarak tarif edilmesi fikri sence neyi içeriyor? Bu tarif örgütlü bir kilisenin işleme şekline nasıl etki etmeli?

Her topluluk ya da örgütte, söz konusu oluşumun üyelerine nasıl muamele ettiği grubun temel değerlerini yansıtır. Allah'ın ev halkı, Mesih'in bedeni ve Ruh'un topluluğu olarak, kilisenin yaşama geçirmesi ve özündeki beklentiyi karşılama gereken en yüce çağrıya sahip: "Çünkü Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrı'sıdır. Kutsalların bütün topluluklarında böyledir" (*1Ko. 14:33*).

Kilise içinde tüm olup biteni –Allah'ın adaleti, lütuf ve sevgisinde ortaya konduğu gibi– adalet, lütuf ve sevgi değerleri yönlendirmelidir. Yerel kilise topluluklarından dünya çapındaki kilise örgütüne kadar, önderlik ederken, kararlar alırken ve kilise topluluğundaki "en basit kardeşlerinden biriyle" ilgilenirken, kilise önderlerine rehberlik etmesi gereken ilkeler bunlardır. Bu ilkeler ayrıca üyeler arasında zaman zaman ortaya çıkan anlaşmazlıkları çözerken de bize rehberlik etmelidirler. Kendi aramızdakilere adaletli ve onurlu bir şekilde davranmazsak, bunu dışarıdaki insanlarla yapmayı nasıl başarabiliriz?

Kilise örgütü insanlara iş sağladığı durumlarda, her şeyden çok insanlara değer veren ve üyelere adaletsiz muamele edilmesine karşı duran cömert bir işveren olmalıdır. Kiliseler, tüm kilise üyelerinin zayıfları korumak için ellerinden geleni yaptıkları, güvenli yerler olmalıydılar. Ayrıca, ilk kilisede gördüğümüz gibi, kilise topluluğunun üyeleri kilise "ailesi" içindeki sıkıntı çeken ve muhtaç olanları maddi bakımdan desteklemeye özellikle hazırlıklı olmalıydılar.

İsa, bunun sadece iman topluluğunu dönüştürmekle kalmayıp, aynı zamanda imanlarının gerçekliğini izleyenlere göstereceğini söyleyerek, bunu emir olarak verdi: "Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır" (*Yubanna 13:34, 35*).

Birbirinizi İyi İşler İçin Cesaretlendirin

En iyi sebeplere ve niyetlere sahip olmamıza ve Allah'ın ve iyiliğin tarafında olduğumuza inanmamıza rağmen, Rab için çalışmak zor ve cesaret kırıcı olabilir. Dünyamızın üzüntüsü ve acısı gerçektir. Bir kilise topluluğuna ihtiyaç duymamızın sebeplerinden biri de budur. İsa, bu tip destekleyici topluluğun örneğini öğrencileriyle birlikte oluşturdu. İnsanları halkın arasına nadiren yalnız gönderirdi, öyle olduğu zamanlarda da yaşadıklarını birbirleriyle paylaşmak ve enerjilerini ve cesaretlerini yenilemek için çok geçmeden yeniden bir araya gelirlerdi.

İbraniler 10:23–25 ayetlerini oku. Bu ayetler içinde en bilineni İbraniler 10:25'tir, öyleyse önceki iki ayet, ünlü ayeti kavrayışımıza ne ekliyor? Birbirimizi “sevgi ve iyi işler için” gayrete getirebileceğimiz yöntemler neler?

Neredeyse her görevi, maksadı ya da projeyi gerçekleştirirken, birlikte çalışan bir topluluk, o topluluğu oluşturan kişilerin bireysel çabalarının toplamından daha fazlasını başarabilir. Bu bize yeniden, her birimizin farklı fakat birbirini tamamlayan işlevlerimizin olduğu, kilisenin Mesih'in bedeni olarak resmedilişini hatırlatıyor (*bkz. Rom. 12:3–6*). Her birimiz en iyi yaptığımız şeyi, etkilerimizin birlikte çalışmasına izin verecek şekilde yaptığımızda, hayatlarımızın ve işimizin sonsuza kadar sürecek bir fark yaratacağına imanla güvenebiliriz.

Doğru olanı yapmaya çalışırken sonuçlar –insanlar ve hayatlarıyla ilgili sonuçlar– önemli olsa da, bazen sonuçlarla ilgili Allah'a güvenmeliyiz. Zaman zaman yoksulluğu gidermek için, zayıfları korumak için, ezilenleri kurtarmak için çalışırken ve sesi çıkmayanlar adına konuşurken, o kadar da ilerleme olmadığını göreceğiz. Fakat biz çok daha büyük ve kaçınılmaz olarak muzaffer olan bir gaye uğruna çalıştığımızı dair umuda sahibiz: “İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde biçeriz. Bunun için fırsatımız varken herkese, özellikle iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım” (*Gal.6:9, 10, ayrıca bkz. İbr. 13:16*).

İşte bu yüzden birbirimizi yüreklendirmeye –sözlük anlamıyla, cesaret aşlamaya– çağırıyoruz. İmanlı bir şekilde yaşamak hem neşeli hem de zordur. Bizim adalet Tanrımız ve adalet topluluğumuz en büyük desteklerimiz ve başkalarını da buna katılmaya çağırıyoruz.

Başkalarının sıkıntılarını gidermek için düzenli olarak çalışan kimi tanıyor ya da biliyorsun? Bu kişiyi ya da topluluğu yaptıkları iyi işte ne şekilde yüreklendirebilirsin?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabında “Sadık Bir Tanık” (s. 546–556) bölümünü; *Welfare Ministry [Sağlık Hizmeti]* kitabında “Kindness the Key to Hearts [Yürekerin Anahtarı Nezaket]” (s. 81–86) bölümünü oku.

“Öğrencilerin yaptığı işi biz de yapmalıyız. Her Hristiyan bir müjdecidir. Anlayış ve merhametle yardıma ihtiyaç duyanlara hizmet etmeli, özverili bir samimiyetle ızdırap içindeki insanlığın dertlerini hafifletmeye çalışmalıyız...”

“Açları doyurmalı, çıplakları giydirmeli ve acı çekenlerle dertlileri teselli etmeliyiz. Çaresizlere hizmet etmeli ve umutsuzlara umut ilham etmeliyiz.

“Mesih’in özverili hizmette ortaya konan sevgisi, kötülük yapanı ıslah etmekte kılıçtan ya da mahkemenen daha etkili olacaktır... Sıklıkla, takdir karşısında taşlaşan bir yürek, Mesih’in sevgisi karşısında yumuşayacaktır.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]*, sayfa 104, 106.

“Kölelik, kast sistemi, haksız ırkçı önyargılar, yoksulların ezilmesi, zor durumda olanların ihmal edilmesi; bunların hepsi Hristiyanlığa aykırı, insan neslinin iyiliği için ciddi bir tehlike ve Mesih’in kilisesinin Rabbi tarafından ortadan kaldırılması için görevlendirildiği kötülükler olarak ifade edilmiştir.”—Genel Konferans başkanı A. G. Daniells, Ellen G. White’in cenazesinde onun işi hakkındaki konuşmasından, *Life Sketches of Ellen G. White [Ellen G. White’in Yaşamından Öyküler]*, s. 473.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Dünyadaki ihtiyacı azaltmak için çalışan pek çok insan, topluluk ve örgüt var. Yedinci Gün Adventist Kilisesi bu konuda hangi kendine özgü kuvvetleri, görüşleri ve kaynakları ortaya koyabilir?
- ❷ Kilise topluluğunun tarafından cesaretlendirildiğini ve desteklendiğini hissettiğin bir zamanı hatırlıyor musun? Bu tecrübenden öğrendiklerinle sen de başkalarını aynı şekilde nasıl cesaretlendirebilirsin?
- ❸ Kilise topluluğunun desteğine ek olarak, “iyilik yapmaktan usanmış” hale gelmekten kaçınmana yardım edebilecek başka neler yapılabilir?
- ❹ Şu anda, dünya genelinde Yedinci Gün Adventist kilisesinin desteklediği, adalet ve yoksullukla ilgili hangi projeler ve girişimlerden haberin var? Kilisenin bu yöndeki çalışmasına ne şekilde katkıda bulunabilirsin?

ÖZET: Evet, Hristiyanlar olarak başkalarının, özellikle de acı içinde, zorluk çeken ve ezilen insanların ihtiyaçlarına hizmet etmeye çağrıldık. Her ne kadar bu konuda bireysel sorumluluklara sahip olsak da, başkalarına hizmet etmeye odaklanmış bir topluluk olarak, bir kilise ailesi olarak birlikte çalışarak çok daha etkili olabiliriz.

Yolcuları İsa'ya Götürmek

Andrew McChesney, Adventist Müjdeleme

Güney Kore'nin kırsal bölgesinde taksi şoförü olan Byungeun Oh, kilisede geçirdiği yıllar boyunca kimseyi İsa'ya götürmemişti ve bunu değiştirmeye karar verdi.

Byungeun'un birçok devamlı müşteri oldu ve onlarla ilişkiler kurmaya başladı. Yolcularının cep telefonu numaralarını aldı ve karısıyla beraber onları yemeğe çıkararak evlerini ziyaret etti.

Bir Cumartesi öğleden sonra, Byungeun ve karısı Mihyun Yun, Bay Choi adındaki bir yolcuyu evinde ziyaret ettiler. Bir süre sohbet ettiler ve Byungeun adamı akşam yemeğine davet etti. Evden ayrılırken, Bay Choi yakındaki küçük bir kiliseyi gösterdi ve bir zamanlar oraya ibadet için gittiğini söyledi.

Byungeun inancını paylaşma fırsatı yakalamıştı.

"Çok güzel bir kilisemiz var" dedi. "Gelmek ister misin?"

Bay Choi, Chuncheon kasabasındaki kiliseye gitmeyi kabul etti.

Byungeun arabasıyla yerel bir restorana gitti. Restoranın Adventist sahibi, Bay Choi'nin kiliseye gitmeyi tasarladığını öğrenince memnuniyetini belirtti ve karabuğday erişte yemeğinin müessesenin ikramı olduğunu söyledi. Adamın nezaketi Bay Choi'yi şaşırttı ve kiliseyi ziyaret etme konusundaki kararlılığını güçlendirdi.

İlk Sebte gününden sonra, Bay Choi kiliseye her hafta gitti ve vaftiz oldu.

Byungeun Mesih için ilk canı kazanmıştı ve durmak niyetinde değildi.

Bir gün, yanından geçtiği bir evin içinden yaşlı bir adamın çıktığını gördü. Adamı daha önce görmüştü ve selamlamak için durdu.

"Ben de taksi çağırmak istiyordum" dedi adam.

Byungeun hemen adamı gideceği yere götürmeyi teklif etti. Yolda, adamın adının Bay Park olduğunu öğrendi ve o akşam onu evinde ziyaret etmeye karar verdi.

Byungeun ve karısı birkaç küçük hediyeyle geldiler. Bay Park onları oturma odasına alarak karısı Chunja An'la tanıştırdı. Byungeun kadının bir sorunu olduğunu öğrendi. Kilisesindeki Pazar günü ibadetlerine katılamıyordu, çünkü sadece Cumartesi tatil olmak üzere haftada altı gün çalışıyordu.

"Biz kiliseye Cumartesi gidiyoruz" dedi Byungeun. "Bizimle gelmek ister misiniz?"

Çok geçmeden kadın vaftiz oldu.

İki yıl içinde Byungeun (solda), üç kişiyi İsa'ya götürdü. Ona göre, 58 yaşındaki bir taksi şoförü olan kendisi bunu yapabiliyorsa, herkes yapabilir.

"İşinizi azaltın ki Allah'ın işini yapabilesiniz" dedi. "Hayatınızı basitleştirin, sonra da onu yeni canlarla tanışmanın sevinciyle doldurun."